

การยกเลิกโภยประหารชีวิต

นาย กิตติพงษ์ ศุภพงค์กร

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาทางด้านศูนย์บริบูรณ์นิพิฆัตกรรมทางปัลสกิค
สาขาวิชานิพิฆัตกรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยชุรเกษบัณฑิต

พ.ศ. 2551

The Abolition of the Death Penalty

Kittipong Suppapongsagon

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Laws

Department of Law

เลขที่คิวท์ **0204788 Graduate School, Dhurakij Pundit University**

วันที่คิวท์ **- 4 3.8. 2552**
จำนวนหน้า **345** หน้า
รหัสหนังสือ **345.0793**
กบก. ๗๔๗
[๒๕๕๑]
๒๙

2008

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ปริญญา นิติศาสตรมหาบัณฑิต

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การยกเลิกโภยประหารชีวิต

เสนอโดย กิตติทงษ์ ศุภพงษ์กุร

สาขาวิชา นิติศาสตร์ หมวดวิชา กฎหมายอาญาและกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.อุคม รัฐอมฤต

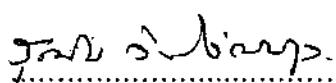
ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอนวิทยานิพนธ์แล้ว

.....ประธานกรรมการ

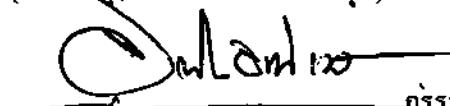
(ศ.ดร.อุคม รัฐอมฤต)

.....กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

(ศ.ดร.อุคม รัฐอมฤต)

.....กรรมการ

(ศ.ดร.สุรศักดิ์ ลิขิตธีร์วัฒนกุล)

.....กรรมการ

(ศ.ดร.อุทัย อาทิเวช)

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผศ.ดร.สมศักดิ์ คำริชอน)

วันที่ 21 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖...

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ถูกส่งได้ด้วยความอุปการคุณของผู้มีพระคุณหลายท่าน ผู้เขียนขอขอบพระคุณท่าน รศ. ดร.อุดม รัฐอมฤต ตลอดจนแนวทางการศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ปัญหาต่างๆ อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบคุณท่านศาสตราจารย์ ดร.คณิต ณ นคร ที่กรุณาสละเวลาไว้เป็นประธานกรรมการสอบ ตลอดจนให้ข้อคิดและชี้แนะแนวทางในการปรับปรุงวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ขอขอบคุณท่าน รศ.ดร.สุรศักดิ์ สิงสถิร์วัฒนาภูล ที่ได้ให้คำปรึกษา แนะนำแก้ไข ให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ถูกต้องและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอบคุณท่าน ดร.อุทัย อุทิเวช ที่ได้ให้คำปรึกษาแนะนำ ชี้แนวทางในการปรับปรุงวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สมบูรณ์

นอกจากนี้ผู้เขียนขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ที่ให้วิชาความรู้ศึกษาค้นคว้าวิทยานิพนธ์สำเร็จได้ด้วยดี

อนึ่ง หากวิทยานิพนธ์นี้มีคุณค่าและมีประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้าของผู้สนใจ ผู้เขียนขออนุญาต

กิตติพงษ์ ศุภพงศ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	๘
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	๙
กิตติกรรมประกาศ	๑
บทที่	
1. บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา	3
1.3 สมมติฐานของการศึกษา	3
1.4 ขอบเขตของการศึกษา	4
1.5 วิธีการดำเนินการศึกษา	4
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
2. ที่มาของไทยประหารชีวิต และแนวความคิดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการลงโทษ	5
2.1 ที่มาและความหมายของไทยประหารชีวิต	5
2.1.1 วิัฒนาการทางความคิดของการลงโทษไทยประหารชีวิต	7
2.1.2 การห้ามไม่ให้มีการประหารชีวิตไว้ในกฎหมายระหว่างประเทศ	8
2.1.3 การพิจารณาข้อถกเถียงที่สนับสนุน และต่อต้านการลงโทษไทยประหารชีวิต	9
2.1.4 ผลดีและผลเสียของไทยประหารชีวิต	14
2.2 หลักเกณฑ์ในการกำหนดโทษไทยประหารชีวิต	18
2.3 วัตถุประสงค์ของการลงโทษไทยประหารชีวิต ในอดีต	19
2.3.1 วัตถุประสงค์เพื่อการแก้แค้น (Revenge)	19
2.3.2 วัตถุประสงค์เพื่อการทำไทย (Retribution)	19
2.3.3 วัตถุประสงค์เพื่อการป้องกันอาชญากรรม (Deterrance)	20
2.3.4 วัตถุประสงค์เพื่อการตัดโอกาสในการกระทำมิคือ (Incapacitation)	20
2.3.5 วัตถุประสงค์เพื่อการพั้นฟู และแก้ไขพฤติกรรมอาชญากร (Rehabilitation)	20
2.4 หลักการและวิธีการประหารจากอดีตถึงปัจจุบัน	21
2.5 ความคิดที่โถ่แข็งนำมาสู่การยกเลิกไทยประหารชีวิต	23

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.6 แนวคิดที่สนับสนุนการยกไทยประหารชีวิต.....	27
2.6.1 แนวคิดค้านสิทธิมนุษยชนกับกระแสโลกภัยวันนี้.....	27
2.6.2 แนวคิดค้านคุณธรรมและจริยธรรม.....	30
2.6.3 แนวคิดเรื่องศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์กับไทยประหารชีวิต	31
2.7 แนวทางในการให้หลักประกันสังคมเมื่อเห็นว่าควรยกไทยประหารชีวิต.....	35
2.7.1 แนวทางของสหประชาชาติ	35
2.7.2 แนวทางมาตรฐานเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของผู้ที่จะต้องคำพิพากษาให้ประหารชีวิต	38
2.8 แนวทางของสหพันธ์สิทธิมนุษยชนสากลกับไทยประหารชีวิต	42
2.8.1 ไทยประหารชีวิตขัดต่อเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์	42
2.8.2 ไทยประหารชีวิตไม่ก่อให้เกิดประโยชน์	42
2.8.3 ประเด็นขัดแย้งกับกฎหมายสิทธิมนุษยชนสากล	42
3. การยกไทยประหารชีวิตในต่างประเทศ	45
3.1 รูปแบบการยกไทยประหารชีวิตในต่างประเทศ.....	45
3.2 การนำไทยประการอื่นเข้ามาแทนที่ไทยประหารชีวิต	46
3.3 องค์การสหประชาชาติกับการยกไทยประหารชีวิต.....	47
3.4 การยกไทยประหารชีวิตในประเทศไทยอังกฤษ	50
3.4.1 นโยบายของประเทศไทยอังกฤษ ต่อการลงโทษไทยประหารชีวิต	51
3.4.2 หลักการและเหตุผลที่นำไปสู่การยกไทยประหารชีวิต ในประเทศไทยอังกฤษ	52
3.5 การยกไทยประหารชีวิตในประเทศไทยฟิลิปปินส์	53
3.5.1 อุปสรรคก่อนการยกไทยประหารชีวิตในประเทศไทยฟิลิปปินส์	53
3.5.2 ข้อกำหนดเชิงศีลธรรมที่ทำให้รัฐบาลยกไทยประหารชีวิต	54
3.5.3 ยุทธศาสตร์ทางสังคมที่ใช้นำไปสู่การยกไทยประหารชีวิต	56
3.6 แนวทางที่จะให้มีการยกไทยประหารชีวิตในได้หัวนัน	56

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
4. วิเคราะห์แนวทางในการยกเลิกไทยประหารชีวิตในกฎหมายไทย.....	58
4.1 วิเคราะห์ไทยประหารชีวิต กับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย	
พุทธศักราช 2550	58
4.2 วิเคราะห์ทัศนคติความคิดเห็นขององค์กรสิทธิมนุษยชนต่อการลงโทษ	
ประหารชีวิตในประเทศไทย.....	59
4.3 วิเคราะห์นโยบายสามพรรकการเมืองใหญ่ ในประเด็นเรื่องการยกเลิกโทษ	
ประหารชีวิต.....	61
4.4 วิเคราะห์ทางแก้ปัญหาของสังคมหากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต	62
4.5 ทางเลือกที่ไม่ใช่การลงโทษประหารชีวิตของประเทศไทยฯ.....	65
5. บทสรุปและข้อเสนอแนะ	67
บรรณานุกรม	70
ภาคผนวก.....	75
ภาคผนวก ก วิเคราะห์ผลสำรวจทัศนคติผู้พิพากษากลุ่มตัวอย่างทั่วประเทศที่มีต่อ	
ไทยประหารชีวิต.....	76
ภาคผนวก ข วิเคราะห์ผลสำรวจทัศนะของพระสงฆ์ไทยที่มีต่อไทยประหารชีวิต...81	
ประวัติผู้เขียน	84

สารบัญค่าราง**ตารางที่****หน้า**

3.1 สถิติการประหารชีวิตในไทยawan.....	57
---------------------------------------	----

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การยกเลิกไทยประหารชีวิต
ชื่อผู้เขียน	กิตติพงษ์ ศุภพงศกร
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร. อุฒ รัฐอนุฤทธิ์
สาขาวิชา	นิติศาสตร์
ปีการศึกษา	2550

บทคัดย่อ

การลงโทษประหารชีวิต เป็นรูปแบบการลงโทษที่เก่าแก่ และรุนแรงที่สุด ที่มีมาตั้งแต่ ด้วยความทุจริตของมนุษย์ แต่ทว่าทุกครั้งที่มีการประหารชีวิตเกิดขึ้น ก็มักจะมีเสียงคัดค้าน และเรียกร้องจากฝ่ายที่อ้างถึงเรื่องสิทธิมนุษยชน ได้ออกมาเรียกร้อง เพื่อให้มีการยกเลิกโทษประหารชีวิตนี้เสีย โดยเห็นว่าเป็นการลงโทษที่หารุนแรง โหดเหี้ยม และเป็นการปฏิบัติที่ไม่สอดคล้องกับมนุษยธรรมที่รัฐ ซึ่งเป็นปฏิบัติที่ผลเมือง แม้ว่าบุคคลผู้นี้ จะเป็นผู้กระทำความผิดก็ตาม แต่อย่างไรก็ตาม ก็ยังมี เสียงเรียกร้องในสังคมจากหลายฝ่าย ที่ต้องการให้มีการคงไว้ซึ่งโทษประหารชีวิตอยู่ สังคมไทย ดังนั้นการยกเลิกประหารชีวิตคงเป็นไปได้ยาก แต่การลงโทษประหารชีวิตเป็นประเด็นพื้นฐานซึ่ง สามารถพิสูจน์มนุษยชนสามารถเห็นว่าควรยกเลิก

วิทยานิพนธ์เรื่องนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อแสดงให้เห็นว่าโทษประหารชีวิต ไม่ใช่มาตรการที่ สามารถบังคับใช้กฎหมายที่มีประสิทธิภาพสำหรับประเทศไทย ข้อถกเถียงที่มักจะถูกใช้เพื่อ สนับสนุนการประหารชีวิตคือ ข้อเสนอที่ว่าการประหารชีวิตเป็นการขับขึ้นการกระทำการผิด จริงอยู่ ที่การลงโทษประหารชีวิตเป็นการขับขึ้น แต่การลงโทษทุกกรุปแบบล้วนขึ้นการกระทำการผิด และ การประหารชีวิตไม่ได้มีผลลัพธ์ว่าการจำคุกจะหายใจ ขาดใจไม่ได้ซึ่งน้ำหนักถึงผลที่จะเกิดตามมา จากการดำเนินคดี และส่วนใหญ่จะกระทำไปโดยเกิดจากภัยเดสหรือแรงจูงใจบางประการ การ ขับขึ้นที่มีประสิทธิภาพก็คือการบังคับใช้กฎหมายที่ดี และการมีโอกาสที่จะถูกขับ ข้อถกเถียงเพื่อ สนับสนุนการลงโทษประหารชีวิตที่ว่าจะต้องมีการแก้แค้นที่สามันนั้น เป็นเรื่องที่ได้ถูกต้อง ได้แก้ กว่า ข้อถกเถียงนี้เสนอว่า ผู้ที่ถูกตัดสินว่ากระทำการผิดจะต้องถูกประหารชีวิต เนื่องจากพวกเขามี ความคulp ที่จะได้รับโทษนั้น และว่าสมควรจะต้องมีการประหารชีวิตผู้ที่กระทำการผิดเพื่อเป็นการซัดเชย แก่เหี้ยม แต่การแก้แค้นนั้นไม่ใช่เรื่องสร้างสรรค์และไม่ได้เป็นสิ่งที่ดีต่อสังคม ความรุนแรงทำให้ เกิดความรุนแรง และการแก้แค้นนั้นไม่ได้ทำให้เกิดความสมานฉันท์

Thesis Title	The Abolition of the Death Penalty
Author	Kittipong Suppongsagon
Thesis Advisor	Associate Professor Dr. Udom Rathamarit
Department	Law
Academic Year	2007

ABSTRACT

The capital Punishment is the oldest punishment even now many countries including Thailand still using the death penalty because of many circumstances. But nowadays, there is a disagreement about this penalty by a reason of the penalty treats of criminal is like non-human being. However, many parties eventually call for the capital punishment in Thailand. Even we cannot get rid of the capital punishment but the death penalty is a fundamental issue in human rights. The International Federation for Human Right-FiDH had been abolished the death penalty.

This thesis will focus on show that the death penalty is not an effective deterrent Referring to Thailand. The argument most commonly used in favor of the death penalty is that of the death penalty as a deterrent. It is true that the death penalty is a deterrent. But all punishment deters and the death penalty does not offer a superior deterrent over a lengthy term of imprisonment. Murderers do not weigh the consequence of execution, acting either in passion or on impulse. An effective deterrent is good law enforcement and the likelihood of being caught. The argument in favor of the death penalty that it is a necessary retribution is more difficult to counter. Retribution claims that the convicted must be executed because they deserve it and that the victims deserve execution of their aggressors. But retribution is not constructive nor is it good for society. Violence begets violence and retribution does not bring reconciliation.

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในยุคการพัฒนา ประเทศไทยได้รับผลกระทบจากการพัฒนาตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจที่มุ่งเฉพาะเรื่องการพัฒนาความยากจน ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาสังคมต่างๆ ส่งผลกระทบไปไกลถึงก่อให้เกิดปัญหาความยากจน ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาสังคมต่างๆ ในปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคมประเด็นหนึ่งที่คนจะต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอด ซึ่งก่อให้เกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทำให้เกิดการตั้งคำถามทางกฎหมายเรื่องการลงโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต ซึ่งควรพิจารณาว่าควรจะเพ่งเล็งไปที่ปัญหาแต่ละกรณี หรือไม่ในสถานการณ์ของผู้กระทำผิดในเรื่องของยาเสพติดนี้ เรายังคงต้องมาตราการในการไข้ไข้ทั้งก่อนและหลังการลงโทษ เมื่อมองเรื่องไทยประหารชีวิตเราคงต้องดูที่ด้านเหตุปัญหาของสังคม ปัญหาของอาชญากรรมจากอะไร คงต้องมองในเรื่องการแก้ไขในนโยบายในการพัฒนามาตรการทางเศรษฐกิจ สังคม สร้างสังคม การต้องคำนึงเช่นกัน หรือในประเด็นเรื่องก่อการร้าย ซึ่งในขณะนี้สถานการณ์เมืองไทยเป็นอย่างไร ก็ต้องมองในประเด็นนี้เป็นเรื่องที่จะแฝงข้ออกไป ต้องมองข้อนี้ว่าการก่อการร้ายจากอะไร เกิดจากความไม่เป็นธรรมหรือเกิดจากการที่คนกลุ่มนี้ ชนชาตินี้ ชาติพันธุ์นี้ ชนกลุ่มน้อยกลุ่มนี้ ถูกกระทำ ถูกกดดันซึ่งเป็นการลิตรอนสิทธิและเสรีภาพ บั้นทอนศักดิ์ศรีทำลายความเป็นมนุษย์ เป็นเรื่องที่จะต้องให้ความสำคัญเช่นกันเมื่อปัญหาอาชญากรรมรุนแรงต้องกลับมาคุ้ว่า ในขณะนี้ด้านหลักการปกครองรวมทั้งการพัฒนาเศรษฐกิจเรามีความเป็นธรรมหรือไม่

เรื่องการลงโทษประหารชีวิตจะนำพาเราให้แยกกันเฉพาะเรื่องและให้จบแค่ในตัวมันไม่ได้ เพราะผลกระทบถึงปัญหาเศรษฐกิจ สังคม และสภาพแวดล้อม ไม่อย่างให้คิดว่าเรื่องไทยประหารชีวิตถูกหรือผิดเท่านั้น ซึ่งไม่เป็นธรรมต่อปัญหาที่เกิดด้วย เพราะเป็นปัญหาที่สำคัญของสังคมในยุคพัฒนา ในยุคของการกระทำที่ไม่เป็นธรรมซึ่งเป็นด้านเหตุที่มาของอาชญากรรม การลงโทษประหารชีวิตเป็นประเด็นที่ซับซ้อน ทรงพลัง และอ่อนไหว รวมทั้งส่งผลต่อความคิดเห็นของสาธารณะเป็นอย่างมาก ตัวอย่างเช่น ในประเทศไทยอังกฤษ การสำรวจความคิดเห็นของประชาชน แสดงให้เห็นว่าประชากรร้อยละ 60 สนับสนุนการลงโทษประหารชีวิตประเด็นนี้เป็นประเด็นที่ผู้นำทางการเมืองควรจะมีภาวะผู้นำ และการโน้มน้าวความคิดเห็นของสาธารณะให้มีความเห็นคล้อยตาม ในกรณีที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่นานนานี้ หลังจากนั้นจากอังกฤษก็มีการรณรงค์ที่

寄せสุข ลักษณะของการขาดกรรมที่ให้ครรชฯ ทำให้เกิดการเรียกร้องและความคาดหมายว่าจะมีคำตัดสินประหารชีวิตผู้ที่ทำความผิด ทว่าครอบครัวของเหยื่อกลับพาไปกับการที่คดีถูกตัดสินในศาลท้องถิ่นและไม่ต้องการให้มีการลงโทษประหารชีวิต ถือได้ว่าประชาชนชาวอังกฤษได้ผ่านกระบวนการพัฒนาค้านจิตใจมาเป็นเวลาขานาน และเสียงเห็นได้ว่าไทยประหารชีวิตไม่ช่วยแก้ไขปัญหาอาชญากรรมในสังคมไทยให้ดีขึ้น

เรื่องสิทธิมนุษยชนกับธรรนาภิบาล เป็นกระแสโลกภัยวันนี้อีกลักษณะหนึ่งที่เข้ามายังประเทศไทย ทุกวันนี้การพูดกันมากถึงเรื่องศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิเสรีภาพ ความเสมอภาค ฯลฯ สิทธิมนุษยชนเป็นคำที่ใช้ก้างๆ หมายความว่า สิทธิของคนทุกคนในขณะที่เป็นคน ไม่รัก ตามที่เป็นคนบ่อมมีสิทธินี้ และเป็นสิทธิพื้นฐานของคนทุกคน สิทธิพลเมืองจะแตกต่างจากสิทธิมนุษยชน เพราะสิทธิพลเมืองเป็นสิทธิที่ใช้กับคนที่เป็นคนชาติ หรือเป็นพลเมืองของเมืองนั้น คนที่เป็นพลเมืองของรัฐนั้น สิทธิมนุษยชนกับสิทธิพลเมืองหลายๆ ส่วนจะไปด้วยกัน แต่มีหลายส่วนที่แตกต่างกัน แนวความคิดเรื่องสิทธิมนุษยชนจะตั้งอยู่บนสิ่งที่เรียกว่า ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หมายความว่า เราจะปฏิบัติต่อคนอย่างไม่ใช่คน ไม่ได้ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์สามารถมองได้หลายมิติ ในมิติที่ใหญ่ที่สุดคือ ศักดิ์ศรีของผู้พ้นชีวิต การจับนุษย์ไปทดลองกระทำไม่ได้ แม้ผู้นั้นจะขึ้นข่มข่มก็ตาม เพราะเป็นการละเมิดต่อผู้พ้นชีวิตนุษย์ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ในระดับกลุ่มชนคือการห้ามทำการฆ่าล้างเผาเผา ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ในระดับที่เด็กที่สุดคือ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของเด็กคน มีคืออยู่คิดเห็นที่พูดถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ก็มีชาวญี่ปุ่นคนหนึ่งถูกจับและคุมขังที่เรือนจำบางขวาง โดยถูกใส่โซตรวน ผู้นั้นได้ร้องไปที่ศาลรัฐธรรมนูญว่าการกระทำเช่นนี้เป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เพราะเขาอยู่ในห้องขังที่มีกรงเหล็กต้อมรอบตลอด แล้วเหตุใดจึงต้องศรวนเขารอ ก็ซึ่งในขณะที่คดีอยู่ระหว่างพิจารณา ผู้นั้นถูกส่งตัวกลับไปขังประเทศไทยญี่ปุ่น ศาลรัฐธรรมนูญไม่ได้มีคำวินิจฉัยในคดีนี้ กรณีนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจที่ทำให้ทราบว่า ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์คืออะไร ในค่างประเทศหลายประเทศเห็นว่า ไทยประหารชีวิตเป็นการกระหนบท่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ดังนั้น ประเทศไทยเหล่านี้จึงได้ยกเลิกไทยประหารชีวิต สำหรับประเทศไทย รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 32 ให้มีการเปลี่ยนแปลงบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวข้องกับไทยประหาร โดยไม่มีถ้อยคำเป็นข้อยกเว้นสำหรับไทยประหารชีวิต โดยบัญญัติใหม่ว่า บุคคลบ่อมมีสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย การทราบ ทارุณกรรมหรือการลงโทษด้วยวิธีให้ครรชฯ หรือไวรัมมนุษยธรรมจะกระทำมิได้ แต่การลงโทษตามคำพิพากษาของศาล หรือตามที่กฎหมายบัญญัติ ไม่ถือว่าเป็นการลงโทษด้วยวิธีให้ครรชฯ หรือไวรัมมนุษยธรรม ตามที่ได้กล่าวไว้ตอนต้นว่าสิทธิมนุษยชนคือสิทธิของคนคนทุกคน ไม่ว่าจะเป็นชนชาติใดก็ตาม ในขณะที่สิทธิเฉพาะคนที่เป็นพลเมือง คนที่เป็นคนชาติ ก็จะมีสิทธิ สิทธิ

มนุษยชนคือ สิทธิในเนื้อตัว ร่างกาย ชีวิต สิทธิเสรีสิทธิภาพในการเดินทาง สิทธิในการเป็นส่วนตัว แต่พอเป็นพลเมืองอาจได้รับสิทธิบางอย่างจากรัฐ เช่น สิทธิเลือกตั้ง สิทธิที่จะมีส่วนร่วมทางการเมือง สิทธิที่จะเสนอต่อคณะกรรมการฯ ล้วน สิทธิเหล่านี้เป็นสิทธิที่ได้จากการ ประเด็นสำคัญคือว่า ทุกวันนี้ สิทธิมนุษยชนเริ่มได้รับการขยายขอบเขตกว้างขวางมากขึ้น กระແ sext ของโลกทางด้านสิทธิมนุษยชน จะมากขึ้น ในขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งนักกฎหมายเช่น กระแสของสิทธิมนุษยชน และกระแสโลกการกิจกรรมที่ต้องมองคุณธรรมจากท้องถิ่นที่เป็นสิ่งที่มีความขัดกันเหมือนกัน มีหลายประเทศที่มีปัญหาทางด้านนี้ แต่ในประเทศไทยนี้ปัญหาไม่มากเท่าไร โดยเฉพาะประเทศไทยที่จะเข้าถึงการศึกษา เข้าถึงการเมือง กระแส มนุษยชนกีพิษามจะเปิด ก็เป็นประเด็นที่จะต้องถกเถียงกันต่อไป ปัญหานี้ทุกวันนี้การใช้สิทธิเสรีภาพจะมีประเด็นที่เกิดความขัดแย้งกันมากขึ้น สิทธิของแต่ละคน (Individual) กับสิทธิของกลุ่ม ปัญหารื่องประโยชน์สาธารณะกับสิทธิของกลุ่มแต่ละกลุ่ม เช่น จะสร้างทางคู่วันกีต้องไปเวนคืน ที่ดิน ซึ่งเป็นการละเมิดทรัพย์สินของเข้า ปัญหานี้ความจำเป็นที่จะต้องสร้างเพื่อต้องมีการเยียวยา ชดใช้ ดังนั้น กฎหมายภายในรัฐธรรมนูญ ดังนั้น รัฐธรรมนูญของทุกประเทศจึงต้องบัญญัติเรื่องบทบัญญัติว่าด้วย สิทธิ หรือ Bill of Right ไว้เป็นการรับรองสิทธิของคนในชาติ ทั้งนี้ ก็เป็นการประสานกับกระแส โลกการกิจกรรมด้วย รวมถึงไทยประหารชีวิตก็มีกระแสของสังคมโลกกว่า เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน สมควรยกยกเลิก

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 เพื่อศึกษาวิเคราะห์หลักเกณฑ์และแนวทางของปัญหา ขัดข้อง หรืออุปสรรคในการยกเลิก ไทยประหารชีวิตในประเทศไทย

1.2.2 เพื่อมุ่งพิสูจน์ แสดงให้เห็นว่า ประเทศไทยไม่ควรบังคับใช้ไทยประหารชีวิตอีกต่อไป

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ศึกษาว่า เมื่อประเทศไทยยังนิได้ยกเลิกไทยประหารชีวิต จะมีแนวทางที่เป็นหลักปฏิบัติเพื่อให้ หลักประกันกับสังคมไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

เป็นการศึกษามาตรการที่จะนำมาใช้บังคับ เพื่อสนับสนุนให้มีการยกเลิกไทยประหารชีวิต ให้เป็นไปในแนวทางเดียวกับอารยประเทศ รวมถึงผลของการกระทำจากการบังคับใช้ไทยประหารชีวิต

1.5 วิธีการดำเนินการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ ใช้วิธีการศึกษาวิจัย โดยวิเคราะห์จากงานวิจัยต่างๆ รวมทั้งรายงานการประชุมเชิงปฏิบัติการระดับนานาชาติ ตลอดจนเอกสารทางวิชาการ และวารสารที่เกี่ยวกับการยกเลิกไทยประหารชีวิต

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทำให้ได้ทราบแนวทางคิดและวิธีทางในการนำไปสู่การยกเลิกไทยประหารชีวิตของประเทศไทย

1.6.2 ทำให้ทราบแนวทางปฏิบัติ เพื่อเป็นหลักประกันให้สังคมไทยเมื่อมีการยกเลิกไทยประหารชีวิต

1.6.3 ทำให้ทราบปัญหาและมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายเพื่อให้สอดคล้อง และเป็นที่ยอมรับของประเทศโลก

บทที่ 2

ที่มาของโภยประหารชีวิตและแนวความคิดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการลงโภย

2.1 ที่มาและความหมายของโภยประหารชีวิต

โภย ถือว่าเป็นว่ามานาครการบังคับในทางอาญาอย่างหนึ่ง เป็นมาตรการบังคับทางอาญาที่คึ้งคิ่นที่สุด และจนบัดนี้ยังไม่มีสิ่งอื่นมาทดแทน¹ โภยถูกกำหนดขึ้นโดยผู้ที่มีอำนาจในการลงโภยและทำให้ได้รับผลร้าย ในทางกฎหมายอาญานั้นเนื้อความของกฎหมายจะกำหนดว่าอะไรบ้างเป็นโภย ซึ่งนอกเหนือจากที่กฎหมายบัญญัติแล้วจะไม่ใช่โภยและรู้เท่านั้นที่จะเป็นผู้ลงโภยตามกฎหมาย และต้องเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดด้วย ตามกฎหมายไทยมีกำหนดโภยไว้ในมาตรา 18 แห่งประมวลกฎหมายอาญา บัญญัติไว้ 5 ประการ

มาตรา 18 โภยสำหรับลงแก่ผู้กระทำความผิดมีดังนี้

- (1) ประหารชีวิต
- (2) จำคุก
- (3) กักขัง
- (4) ปรับ
- (5) รับทรัพย์สิน

การลงโภยด้วยวิธีอื่นอย่างหนึ่งอย่างใดนั้นย่อมแตกต่างกันไปในแต่ละสังคมแต่ละสมัย โภยจะลงแก่ผู้กระทำความผิดที่กระทำความผิดร้ายแรง เช่น ฆ่าผู้อื่น หรือโภยที่เบาที่สุดคือ รับทรัพย์ เช่น การไม่เสียภาษีให้รัฐและการกระทำความผิดอาญาเล็กน้อยเป็นต้น กล่าวได้ว่าการลงโภยเป็นการที่รัฐกำหนดความประณายอย่างหนึ่งอย่างใดขึ้นเป็นผลร้ายหรือไม่เพียงปราบนา ต่อผู้กระทำความผิด โดยมีสาเหตุเนื่องมาจากการบุคคลนั้นได้กระทำความผิดตามกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะที่เกิดการกระทำความผิดขึ้น และได้กำหนดโภยไว้ จะเห็นได้ว่าแม้จะเป็นการกระทบกระเทือนสิทธิเสรีภาพของประชาชนการลงโภยผู้กระทำความผิด เป็นสิ่งที่ผู้มีอำนาจในรัฐจัดต้องกระทำการเพื่อรักษาความสงบ

¹ คณิต ณ นคร. (2543). กฎหมายอาญาภาคที่ว้าปี. หน้า 333.

คำว่า "ประหารชีวิต" หมายความว่า การลงโทษฆ่า ไทยทางอาญาซึ่งสูงสุดที่ลงแก่ผู้กระทำความผิดอาญาอุกอาจกรรจ² ตามกฎหมายอาญา การลงโทษประหารชีวิตบัญญัติไว้ในมาตรา 19 กล่าวคือ

"มาตรา 19 ผู้ใดดองไทยประหารชีวิต ให้ดำเนินการด้วยวิธีนัดยาหรือสารพิษให้ตาย ในค่างประเทศยังคงมีไทยประหารชีวิตอยู่ และมีวิธีการประหารชีวิตในรูปแบบต่างๆ กัน เช่น การขิง เป้า แขวนคอ ข้างศีวียก้อนหิน นิดสารเคมี ตัดศีรษะ เก้าอี้ไฟฟ้า ตรึงกางเขน รวมแก๊สพิษและ อื่นๆ"

ในขณะเดียวกันบางประเทศก็ได้ยกเลิกไทยประหารชีวิตไปแล้ว เช่น ประเทศเยอรมัน เป็นต้น

การลงโทษประหารชีวิตในอดีต

ในอดีตมีวิธีการประหารชีวิตหลากหลายวิธีด้วยกัน วิธีที่นิยมทำกัน ได้แก่ การก่อให้ผู้กระทำความผิดชนน้ำตาย การเอาหัวใจหินขวางผู้กระทำความผิดให้ตาย การประหารด้วยไฟ การตัดศีรษะ เป็นต้น

สำหรับการประหารชีวิตผู้กระทำความผิดในประเทศไทย ไม่ปรากฏหลักฐานชัดเจนว่า เริ่มแต่ยุคสมัยใด พนหลักฐานในสมัยอยุธยาลงมาคือ ในสมัยสมเด็จพระราชาธิบดีที่ 2 ราช พ.ศ. 1978

ลักษณะที่สำคัญของไทยนั้นมีอยู่ด้วยกัน 3 ประการ คือ³

ประการที่หนึ่ง ไทยนั้นจะถูกกำหนดขึ้นโดยที่มีอำนาจในการลงโทษ และอำนาจในการลงโทษนี้ก็มีอยู่เฉพาะกับบุคคลบางคนเท่านั้น เช่น บิดามารดา เป็นผู้ที่มีอำนาจลงโทษบุตรได้ แต่ บุตร ไม่มีอำนาจที่จะลงโทษบิดามารดา ดังนี้เป็นต้น

ประการที่สอง ไทยนั้นจะต้องได้แก่การกระทำที่ก่อให้ผู้ได้รับโทษนั้นได้รับผลกระทบ ซึ่ง อาจจะได้แก่ความเจ็บปวดทางร่างกาย หรือการจำกัดอิสรภาพ เป็นต้น

ประการที่สาม ไทยนั้นจะถูกกำหนดขึ้นเพื่อใช้กับผู้ที่ฝ่าฝืนแนวปฏิบัติที่สังคมนั้น ยอมรับเพื่อเป็นการทดสอบกับการกระทำความผิดดังกล่าว

ตามความหมายโดยทั่วๆ ไปแล้ว การลงโทษก็คือการกระทำที่เป็นเหตุให้ผู้ที่ถูกลงโทษ ได้รับผลกระทบ เพราะเหตุที่เขาได้กระทำความผิด ไม่ว่าจะเป็นความทุกข์ทรมานทางเนื้อตัวร่างกาย

² ราชบัณฑิตยสถาน. (2525). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. หน้า 512

³ Fitageral, P.J. (1962). *Criminal Law and Punishment*. p. 199.

หรือจิตใจ หรือแม้แต่ในทางทรัพย์สิน ดังนั้นการที่บิดามารดาลงโทษบุตร หรือการที่ครูลงโทษนักเรียน จึงเป็นการลงโทษไปตามความหมายโดยทั่วไป

2.1.1 วิวัฒนาการทางความคิดของการลงโทษประหารชีวิต

เมื่อปี 2488 เมื่อสังคมโลกครั้งที่สองยุติลง การลงโทษประหารชีวิตเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปและมีปฏิบัติไปทั่วโลก จุดเปลี่ยนเกิดขึ้นในช่วงการร่างกฎหมายสาгалว่าด้วยสิทธิมนุษยชนโดยสหประชาชาติ เมื่อปี 2491 กฎหมายสาгалฯ มาจากการศึกษาว่าธรรมนูญของประเทศต่างๆ และพหุชนที่จะรวมเอารัฐธรรมนูญทั้งหมดที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางเข้าไว้ด้วยกัน ร่างแรกๆ มีการกล่าวถึงสิทธิในชีวิตของมนุษย์ทุกคน แต่มีการยกเว้นให้มีการลงโทษประหารชีวิตได้อย่างไรก็ตาม ผู้ที่เขียนร่างสุดท้าย ได้เดิมพันอนาคตและไม่มีการพูดถึงการลงโทษประหารชีวิต มาตรา 3 ของกฎหมาย ระบุว่าสิทธิในชีวิตของมนุษย์ทุกคนเป็นพื้นฐานของสิทธิมนุษยชนทั้งปวง การลงโทษประหารชีวิตเป็นประเด็นพื้นฐานด้านสิทธิมนุษยชน แห่งมนุษย์ของไทย ประหารชีวิตถูกนำมารู้สึกความสนใจของโลกโดยงานศึกษา ‘When the State Kills’ (เมื่อรัฐสังหาร) ที่ตีพิมพ์โดยองค์การนิรโทษกรรมสากลเมื่อปี 2532 ในขณะที่การประหารชีวิตได้ถูกงัดไปในหลายประเทศก่อนยุคสมัยใหม่ แต่ในภายหลังถูกนำกลับมาใช้อีก การยกเลิกโทษประหารชีวิตครั้งแรกที่ไม่มีการนำกลับมาใช้อีกคือโปรตุเกส เมื่อปี 2410⁴

นับแต่นั้นมา จำนวนประเทศที่เลือกยกเลิกการลงโทษประหารชีวิตเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในรายงานการศึกษาที่มีผลสะเทือนอย่างสูงขององค์การนิรโทษกรรมสากล ได้มีการวางแผนมาตรฐานส่าหรับประเทศต่างๆ ที่พิจารณาจะยกเลิกโทษประหาร ไม่ว่าจะในทางกฎหมายหรือทางปฏิบัติด้วยมาตรฐานเหล่านี้ ในปี 2532 ประเทศไทยได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางกฎหมายหรือในทางปฏิบัติ ในขณะที่อีกประมาณ 100 ประเทศยังคงมีโทษประหารชีวิตอยู่ แนวโน้มในปัจจุบันคือมีประเทศสองถึงสามประเทศต่อปีเลือกที่จะยกเลิกโทษประหารชีวิตในช่วงปีสิบปีที่ผ่านมา ตัวอย่างเช่น แอลเบรียนาได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตไปพร้อมกับการล้มล้างระบบเหยียดผิว ประเทศไทยต่างๆ ในยุโรปตะวันออกก็ยกเลิกโทษประหารชีวิตเช่นเดียวกันไปพร้อมกับการล้มล้างเผ่าพันธุ์ในยุโรป ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตเนื่องจากเป็นเงื่อนไขในการเข้าเป็นสมาชิกของสภากฎหมายระหว่างประเทศ

⁴ Schabas, William A. (2549). กระบวนการให้มีการยกเลิกโทษประหารชีวิตทั่วโลก. สืบค้นเมื่อ 29 ธันวาคม 2550, จาก <http://deathpenaltythailand.blogspot.com/>

บันทึกของข้อมูลเหล่านี้ ศาสตราจารย์วิลเลียม ชาบาส ได้คาดการณ์ว่าไทยพระหารชีวิตจะหมดไปจากโลกในอีก 24 ปีข้างหน้า เช่นเดียวกับที่น้ำแข็งที่กรีนแลนด์จะต้องละลาย ก็จะมีการยกเลิกไทยพระหารชีวิตภายในเดือนเมษายน 2573 อย่างแน่นอน แนวโน้มไปสู่การยกเลิกไทยพระหารชีวิต จะเป็นไปตามการพัฒนาการของสิทธิมนุษยชนอีกเช่น การหักการเป็นทางการทรมาน การเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ ในขณะที่บังคับมีการละเมิดอยู่ แต่ไม่มีประเทศใดอ้างต่อสหประชาชาติว่าได้ยกเว้นให้มีการปฏิบัติที่เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนเหล่านี้ รัฐต่างๆ ซึ่งทุกวันนี้อ้างว่าตนมองสามารถยกเว้นให้มีการลงโทษไทยพระหารชีวิตได้ก็จะถูกบังคับให้เคราะห์สิทธิในชีวิตในที่สุด⁵

2.1.2 การห้ามไม่ให้มีการประหารชีวิตไว้ในกฎหมายระหว่างประเทศ

แนวโน้มของประเทศไทยต่างๆ ที่จะยกเลิกการลงโทษประหารชีวิตยังอยู่ในพัฒนาการของกฎหมายระหว่างประเทศด้วย การยืนยันถึงสิทธิในชีวิตโดยไม่มีข้อจำกัดใดๆ ในปฏิญญาสาคัญว่า คุ้วิสิทธิมนุษยชนปี 2491 ได้เป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการรับรองสิทธิในชีวิตในกฎหมายระหว่างประเทศ การรับกติการะหว่างประเทศว่าคุ้วิสิทธิทางการเมืองและสิทธิพลเมืองในปี 2509 ได้ทำให้สิทธิในชีวิตเป็นสิ่งที่จำกัดลงโดยตรง เพราะการใช้ไทยประหารชีวิตเป็นการลงโทษอาชญากรรมที่ร้ายแรงที่สุด

ด้วยอิทธิพลจากพัฒนาการในกฎหมายระหว่างประเทศเหล่านี้ ประเทศต่างๆ ได้เรียนยกเลิกไทยประหารชีวิตมากขึ้น เยอร์มัน ออสเตรีย และอิตาลี ซึ่งเป็นประเทศผู้รุกรานในสงครามโลกครั้งที่สองเป็นกลุ่มประเทศที่ยกเลิกไทยประหารชีวิตเป็นประเทศแรกๆ โดยได้รับอิทธิพลจากความปรารถนาที่จะเปลี่ยนแปลงอคติ กรณีของแอฟริกาใต้ก็เป็นด้วยอย่างหนึ่งที่เราได้กล่าวมาแล้ว ประเทศไทยนี้เรียกและก้มพูชา ได้ผ่านช่วงเหตุการณ์ความขัดแย้งอันยาวนานในอดีตมา ด้วยการยกเลิกไทยประหารชีวิต ประเทศไทยน่าจะเพิ่งเกิดขึ้น อย่างค่อนข้างต่อวันออกและมอนเตโนโกร ได้หลักเลี้ยงไทยประหารชีวิตตั้งแต่เริ่มแรก

กัญามายระบุว่าประเทศไทยได้รับการพัฒนาขึ้นไปอีกโดยการมีพิธีสารที่ห้ามการลงโทษ
ประหารชีวิตภายในบังคับประการ เช่น ในพิธีสาร 13 ของอนุสัญญาญูโรป ในพิธีสารเดียวกัน
ฉบับที่ 2 ของคดีการะหัวงประเทศไทยว่าด้วยสิทธิทางการเมืองและสิทธิพลเมือง และพิธีสารของกลุ่มนี้
ประเทศไทยเฝ้าระวัง

⁵ Schabas, William A. (2549). แนวโน้มเรื่องการขัดโทษประหารชีวิต. สืบคืบเมื่อ 29 ธันวาคม 2550, จาก <http://deathpenaltythailand.blogspot.com/>

นอกจากมีการห้ามการประหารชีวิตไว้ในกฎหมายระหว่างประเทศแล้ว ยังมีประเด็นค่าความที่เกิดขึ้นจากการดำเนินคดีไม่ติดพ่อไม่ว่ากฎหมายของประเทศนั้นๆ จะเป็นอย่างไร ในความเป็นจริงแล้ว ผู้ที่ถูกตัดสินไม่มีเงินมักจะเข้าไม่ถึงการให้ค่าปรึกษาทางกฎหมายที่ดี มีมาตรการอื่นๆ ขึ้นมาเพื่อยุติการประหารชีวิตผู้เยาว์ ซึ่งเป็นสิ่งที่เพิ่งถูกยกเลิกไปในสหราชอาณาจักรเมื่อไม่นานมานี้ อิหร่านอาจเป็นเพียงประเทศเดียวที่ยังคงประหารชีวิตเด็ก โดยสรุปแล้ว ในปัจจุบันนี้ มี 75 ประเทศ ที่เป็นภาคพิธีสารที่ยกไทยประหารชีวิตไม่ว่าในเงื่อนไขใดๆ เมื่อยังคงมีประเทศได้อีกต่อไปนั้น การที่ประเทศไทยนั่งๆ รับเป็นภาคพิธีสารเช่นนั้น ทำให้เกิดเป็นไปไม่ได้ ที่จะกลับค่า การรับรองการยกไทยประหารชีวิตไว้ในรัฐธรรมนูญของประเทศยังรับรองการไม่กลับมาลงโทษประหารชีวิตอีก ไอร์แลนด์เป็นเพียงประเทศเดียวที่มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญ เช่นนี้จากการลงประชามติ

2.1.3 พิจารณาข้อโต้แย้งที่สนับสนุนและต่อต้านไทยประหารชีวิต

เมื่อมีข้อโต้แย้งเช่นนี้ขึ้นแล้ว จึงจำต้องพิจารณาให้รอบคอบเสียก่อนว่าสมควรจะยกเลิกไทยประหารชีวิตหรือไม่ และไทยประหารชีวิตมีข้อบกพร่องจนถึงขนาดที่ไม่อาจแก้ไขได้จริงหรือไม่ หรือถ้ายกเลิกไทยประหารชีวิตไปแล้วจะนำไทยตามมาใช้แทนที่ ซึ่งปัญหาเหล่านี้จะได้นำมาวิเคราะห์กันอย่างละเอียดในตอนต่อไป

2.1.3.1 แนวความคิดเกี่ยวกับไทยประหารชีวิต^๖

มีนักปรัชญาที่อ้างอิงหลักท่านที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับไทยประหารชีวิต ไว้ซึ่งมีทั้งผู้ที่เห็นด้วยและผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับการลงโทษนี้ ซึ่งผู้เขียนจะยกເຫາความคิดเห็นของบางท่านมาแสดงไว้ดังนี้คือ

1. เช่นที่ โถมัส อะควนาส (Saint Thomas Aquinas)

ท่านผู้นี้เป็นนักบวชในคริสต์ศาสนานิกายโรมันคาಥอลิก (เกิดเมื่อ ค.ศ. 1225 ตายเมื่อ ค.ศ. 1274) ท่านได้ให้ความเห็นไว้ว่า เป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องลงโทษประหารชีวิต แก่ผู้ที่ทำความผิดอุกฉกรรจ์ เพราะพระเจ้าได้มอบอำนาจให้กับรัฐเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดได้เฉพาะในเหตุสำคัญ ๒ ประการคือ กิจกรรมที่หนึ่ง เพื่อปฎิบัติการให้เป็นไปตามพระบัญชาของพระเป็นเจ้าเพื่อความยุติธรรม เพราะเมื่อผู้ใดทำให้ผู้อื่นต้องตายไป เนาก็ควรถูกลงโทษถึงตาย เช่นเดียวกัน และประการที่สองก็คือเพื่อรักษาและปกป้องสังคมให้พ้นจากการกระทำความผิดที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

^๖ ยาวลักษณ์ ศรีเมือง. (2523). ควรยกเลิกไทยประหารชีวิตหรือไม่. หน้า 16-26.

2. จูส์ จาคส์ รูสโซ (Jean Jecques Rousseau)

ท่านผู้นี้มีความเห็นว่าคนมีโทษประหารชีวิตอยู่ต่อไป เพื่อใช้กับผู้กระทำความผิดอุகุกรรจ์ โดยเฉพาะกับผู้กระทำความผิดที่ได้รับสมญานามว่า “Social monster” เพราะบุคคลประเภทนี้เป็นอันตรายอย่างใหญ่หลวงต่อสังคม ดังนั้นสังคมจึงควรปฏิบัติต่อเขาได้เช่นเดียวกัน หนึ่งว่าเขานั้นคือศัตรูร้าย

3. ซีซาร์ ลอมโบโรโซ (Cesare Lombroso)

ท่านผู้นี้เป็นนายแพทย์ทหารชาวอิตาเลียน ซึ่งมีชีวิตอยู่ระหว่าง ค.ศ. 1835 ถึง ค.ศ. 1909 และเนื่องจากท่านได้ศึกษาลิอญ์กับทหารเป็นเวลานาน ท่านจึงได้ตั้งเป็นข้อสังเกตว่า ทหารที่ชอบกระทำความผิดอยู่เสมอเป็นผู้ที่มีความผิดปกติทางร่างกาย เช่น มีความ笨ของมันสมองน้อย ช่วงแขนยาวผิดปกติ หมัด กะโหลก คางเหลี่ยม นัดช้ำย มีความรู้สึกด้านและอุดหนามากกว่าบุคคลธรรมด้า ซึ่ง Lombroso ได้แบ่งแยกอาชญากรไว้เป็น 3 ประเภทคือ กับ อาชญากรโดยกำเนิด (Born Criminal) อาชญากรจิตไม่ปกติ (Insane Criminal) และอาชญากรที่สุดแล้วแต่สิ่งแวดล้อมจะบันดาลให้ผันแปรไป (Occasional Criminal)

Lombroso เชื่อว่าพากอาชญากรโดยกำเนิด (Born Criminal) นี้เป็นพากที่ได้รับความชั่วร้ายมาทางสายโลหิต โดยกลับไปสู่สายพันธุ์เดิมของตน พอมีความรู้สึกนักคิดก็มักจะเป็นไปในทางก่อกรรมชั่วร้ายเป็นประจำสันดาน ทางที่จะปรับปรุงหรือแก้ไขอาชญากรโดยกำเนิดให้กลับดีวะเป็นคนดีนั้นมีอยู่น้อยมาก จะนั้น ถ้าพากนี้กระทำการเป็นภัยอันร้ายแรงต่อสังคมขึ้น เมื่อใด ก็ต้องลงโทษอย่างเด็ดขาดด้วยการประหารชีวิต

4. ราฟอาโล การาฟาโล (Raffaele Garofalo)

เป็นนักปรัชญาชาวอิตาเลียน (เกิดเมื่อ ค.ศ. 1852 ตายเมื่อ ค.ศ. 1934) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า ในเมื่อสังคมกำลังคงอยู่ในภาวะอันตราย ก็จำเป็นอยู่องที่สังคมนั้นจะต้องป้องกันตนเองอย่างเข้มแข็ง ดังนั้น ถ้าผู้กระทำความผิดอุกุกรรจ์ขึ้น สามารถของสังคมนั้นจึงไม่ควรเห็นอกเห็นใจผู้กระทำความผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือผู้ที่เป็นผู้พิพากษารือคณะลูกบุน บุคคลเหล่านี้ต้องมีความหนักแน่น ต้องไม่แสดงความกรุณาต่อจำเลยซึ่งเป็นผู้ที่ได้กระทำความผิดแต่ประการใด และการลงโทษประหารชีวิตแก่ผู้กระทำความผิดอุกุกรรจ์นั้น ที่เป็นวิธีหนึ่งที่สังคมใช้ป้องกันตนเอง เพราะนอกจากจะเป็นการตัดผู้กระทำความผิดให้ออกไปจากสังคม ได้อย่างเด็ดขาดแล้ว ยังเป็นการป้องกันมิให้ผู้กระทำความผิดนั้นมีโอกาสได้ถ่ายทอดความชั่วร้ายทางสายโลหิตไปยังลูกหลาน เท่ากับสังคมได้ทำการคัดเลือกสมาชิกในอนาคตไว้โดยทางอ้อมนั้นเอง

แนวความคิดของนักปรัชญา 4 ท่านนี้ เป็นไปในแนวสนับสนุนให้มีไทยประหารชีวิตอยู่ต่อไป ส่วนแนวความคิดของนักปรัชญาอีก 3 ท่านต่อไปนี้ เป็นไปในทางคัดค้านการมีไทยประหารชีวิต โดยให้เหตุผลไว้ดัง

1. ซีซาร์ เบคาเรีย (Cesare Beccaria)

เป็นนักประชพชาวอิตาเลียนซึ่งมีชีวิตอยู่ในตอนปลายศตวรรษที่ 18 ท่านผู้นี้ได้ให้ความเห็นไว้ว่า ในขณะที่บ้านเมืองอยู่ในภาวะที่สงบนั้น การลงโทษประหารชีวิตแก่ผู้กระทำความผิดถูกธรรมจร呩ก็เป็นสิ่งที่จำเป็น แต่ถ้าประเทศไทยอยู่ในภาวะที่สงบภายในได้การปกครองของรัฐบาลที่ให้ความคุ้มครองอย่างเข้มแข็งแก่ประชาชนอยู่แล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องมีไทยประหารชีวิต ถึงแม้ประชาชนคนนั้นจะเป็นผู้ที่ได้กระทำความผิดจริง Beccaria เห็นว่าในภาวะที่บ้านเมืองสงบสุขนั้น รัฐจะลงโทษประหารชีวิตได้ก็ต่อเมื่อการลงโทษประหารชีวิตนั้น เป็นเพียงวิธีเดียวที่จะขับยั้งการกระทำความผิดของประชาชนคนอื่นๆ ได้เท่านั้น

2. เบนจามิน รัส (Benjamin Rush)

ท่านผู้นี้เป็นผู้ที่เริ่มคัดค้านการลงโทษประหารชีวิตในประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างจริงจังเป็นคนแรก (ท่านเกิดเมื่อ ค.ศ. 1745 ตายเมื่อ ค.ศ. 1813) ท่านได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับไทยประหารชีวิตเอาไว้ว่า การลงโทษประหารชีวิตนั้นนอกจากจะไม่สามารถขับยั้งอาชญากรรมได้แล้ว ยังมีผลเป็นการเพิ่มอาชญากรรมที่ร้ายแรงขึ้นไปอีก เพราะการที่รัฐลงโทษประหารชีวิตแก่ผู้กระทำความผิดถูกธรรมจร呩นั้นเองเป็นผู้ก่อให้เกิดอาชญากรรมที่อุดมกรรจ์เพิ่มขึ้น อีกครั้งหนึ่งเสนอไป

3. ฮูโก อะดัม เบดัว (Hugo Adam Bedau)

ท่านได้ให้ความเห็นไว้ว่า แม้ข้ออ้างของฝ่ายที่นิยมไทยประหารชีวิตที่ว่ารัฐมีอำนาจลงโทษประหารชีวิตแก่ผู้ที่เป็นอันตรายต่อสังคมนั้นจะเป็นความจริง แต่ในขณะที่รัฐจะลงโทษประหารชีวิตแก่ผู้กระทำความผิดนั้น คนผู้นั้นไม่มีความเป็นภัยต่อไปอีกแล้ว เพราะเหตุก่ออาชญากรรมในสภาพของนักโทษที่ถูกควบคุมตัวอย่างเข้มแข็งอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นที่จะต้องลงโทษเขานถึงขั้นประหารชีวิต เพียงเพราะเหตุว่าเขานั้นเคยกระทำการเป็นภัยต่อสังคมมาก่อน

อนึ่งท่าน Bedau ยังมีความเห็นอีกว่า ถ้าเกิดความผิดพลาตนถึงกับต้องลงโทษผู้บริสุทธิ์แล้ว อย่างไรเสียการลงโทษจำคุกก็ยังดีกว่าการลงโทษประหารชีวิต เพราะการลงโทษจำคุกนั้นยังให้โอกาสแก่นักโทษได้มีชีวิตอยู่ ในขณะที่โทษประหารชีวิตตัดโอกาสดังกล่าว อย่างสิ้นเชิง ซึ่ง Bedau เองก็ยอมรับว่าอาจเกิดความผิดพลาตนถึงกับต้องลงโทษผู้บริสุทธิ์ได้เหมือนกัน ดังนั้นจึงควรยกโทษประหารชีวิตนี้เสีย เพื่อบังคับผู้บริสุทธิ์ให้ต้องได้รับโทษอันร้ายแรงโดยไม่มีทางแก้ไขได้อีกต่อไป

2.1.3.2 สำหรับผู้เขียนนั้นเห็นว่า ไทยประหารชีวิตนั้นมีผลเป็นการยับยั้งการกระทำความผิดได้ส่วนหนึ่ง กล่าวคือ สำหรับผู้กระทำความผิดที่ถูกลงโทษประหารชีวิตไปแล้วนั้น จะไม่มีโอกาสกลับมากระทำความผิดได้อีก และในขณะเดียวกันคนทั่วๆ ไปก็จะไม่กล้ากระทำความผิด เช่นเดียวกันขึ้นมาอีก เพราะความกลัวที่ว่าจะต้องถูกลงโทษเช่นเดียวกัน ซึ่งมีผลเป็นการยับยั้งนี้ให้มีการกระทำความผิดในครั้งต่อไปอีก แต่ไม่ใช่ทุกกรณี เพราะการลงโทษทุกกรุปแบบล้วนขึ้นอยู่กับการกระทำความผิดได้และไม่ได้มีผลคือการจำกัดของมนุษย์ การบังคับใช้กฎหมายที่ดีกับโอกาสที่จะถูกจับมีประสิทธิภาพดีกว่า ซึ่งข้อนี้ตรงกับที่เบนจาミニ รัช ผู้คัดค้านไทยประหารชีวิตจากองค์กรความเที่ยงของผู้เขียนข้อนี้จึงไม่ขัดแย้งกับที่อาเดนาส (Adenacs) ศาสตราจารย์ชานอร์เวย์ได้กล่าวว่า ความกลัวว่าจะถูกลงโทษทำให้คนเห็นว่า การกระทำความผิดเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ ถือเป็นการให้น้ำหนักในเหตุผลของผู้เขียนน่ารับฟังมากกว่าท่านนั้น

ดังนั้นผู้เขียนจึงเห็นว่า ไทยทุกชนิดนั้นสามารถควบคุมประชานให้อยู่กันอย่างมีระเบียบได้ แต่ก็มีได้หมายความว่าเฉพาะไทยที่รุนแรงเพียงประการเดียวจะทำให้ประชานมีระเบียบที่ดีได้ ข้อสำคัญนี้อยู่ว่า ความรุนแรงของไทยที่เหมาะสมนั้นทำให้ประชานเห็นได้ว่า การกระทำความผิดนั้นเป็นสิ่งที่เลวร้าย จนเกิดรังเกิบของการกระทำความผิดงานติดเป็นนิสัย ซึ่งไม่มีความจำเป็นต้องเป็นไทยที่รุนแรงถึงขั้นประหารชีวิต ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ไทยประหารชีวิตที่เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ประชานมีความสำนึกที่ดี และถ้าประชานค่างก็มีความสำนึกที่ดีโดยทั่วหน้ากันแล้ว ประเทศชาติก็จะเริ่มและสงบสุข

ประเทศที่พัฒนาทางด้านอุดสาหกรรมในยุโรปหลายประเทศยกเลิกไทยประหารชีวิตไปแล้ว ซึ่งมีทั้งประเทศที่ยกเลิกไทยประหารชีวิตโดยข้อกฎหมาย (De jure) และประเทศที่ยกเลิกไทยประหารชีวิตโดยข้อเท็จจริง (De facto) ทั้งนี้ เพราะประเทศเหล่านี้มีประชานที่มีการศึกษาดี มีระเบียบวินัย และเศรษฐกิจของประเทศดี แต่ในการตรวจสอบข้ามประเทศ ประเทศที่กำลังพัฒนา ก็มักจะมีสถิติอาชญากรรมสูง เพราะเศรษฐกิจของประเทศกำลังตกต่ำ ซึ่งประเทศเหล่านี้ สมควรที่จะนำไทยประหารชีวิตอยู่ต่อไปไม่น่าจะเป็นความคิดที่ถูกต้อง เพราะด้วยเหตุของปัญหาอยู่ที่รัฐบาลไม่สามารถทำให้ประชานมีความเป็นอยู่ที่ดีได้ การนำไทยประหารชีวิตมาขัดเมียดให้คนงานเท่ากับเป็นการทำลายสุกหลานตนเอง

และจากผลของการศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับสถิติอาชญากรรมในประเทศต่างๆ นั้น ก็ยังไม่อาจชี้ให้แน่ชัดลงได้ว่า การยกเลิกไทยประหารชีวิตจะเป็นผลให้อาชญากรรมที่ร้ายแรง (violent crimes) มีสถิติลดน้อยลง และในขณะเดียวกันนั้นในทางวิชาการก็ยังมิได้มีการพิสูจน์อย่างแน่นชัด (inclusive) ว่า การลงโทษไทยประหารชีวิตและการยกเลิกไทยประหารชีวิตนั้น จะมีผลต่ออาชญากรรมที่ร้ายแรงเช่นเดียวกัน

แต่ถึงอย่างไรก็ตามผู้เขียนก็ยังมีความเห็นว่า ประเทศไทยไม่ควรมีไทยประหารชีวิตอยู่ต่อไป เพราะบ้านเมืองของเรามาถึงพัฒนาไปสู่ความเจริญ จึงจำเป็นจะต้องมีการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง แต่ไม่จำต้องมีบทกำหนดโทษที่รุนแรงขึ้นประหารชีวิตเพื่อให้เกิดความสมานฉันท์ของคนในชาติ พร้อมทั้งทำให้เกิดความสามัคคีและเป็นระเบียบวินัย ซึ่งจะเป็นรากฐานอันมั่นคงที่จะก้าวไปสู่ความกินดือดูดี ดังนั้นถ้าประชาชนคนใดกระทำการความผิดอุกกรรจ์ จนไม่อาจที่จะให้อภัยได้ ก็ต้องควบคุมบุคคลผู้นั้นด้วยไทยเข้าคุกตลอดชีวิต เพื่อควบคุมคนไม่ดีไม่ให้ออกมาสร้างความเดือดร้อนแก่สังคมได้ ไม่ใช่คิดได้เฉพาะไทยประหารเพียงอย่างเดียว ที่จะแก้ปัญหาทั้งหมดได้

ผลกระทบด้านความปลอดภัยของสังคม

ผู้เขียนขออนรับว่าการลงโทษไทยประหารชีวิตผู้กระทำการความผิดอุกกรรจ์นั้น มีผลเป็นการป้องกันสังคมให้ปลอดภัย เพราะได้ตัดโอกาสผู้ที่ต้องโทษนั้นให้กลับมากระทำการผิดได้อีก และยังสามารถขับขึ้นไปผู้ที่คิดจะกระทำการความผิดนั้นในโอกาสต่อไปอีกด้วย ซึ่งผลข้อนี้ผู้เขียนเห็นว่า ผู้กระทำการความผิดมักจะมิได้คำนึงถึงเรื่องไทยมาก่อน ส่วนใหญ่กระทำการความผิดจากกิเลสหรือแรงจูงใจบางประการ ซึ่งถ้าพิจารณาดูให้ดีแล้วจะเห็นว่า เพาะเหตุใดคนอื่นอีกเป็นจำนวนมากจึงกระทำการความผิดอุกกรรจ์อยู่ ถ้ามีความคิดว่าเพาะพูดเข้ามีความเกรงกลัวต่อไทยประหารชีวิต

ผู้เขียนเห็นว่าข้ออุดกเดิมที่มักจะถูกใช้เพื่อสนับสนุนการประหารชีวิตก็คือ ข้อเสนอที่ว่าการประหารชีวิตเป็นการขับขึ้นของการกระทำการผิด จริงอยู่ที่การลงโทษไทยประหารชีวิต เป็นการขับขึ้น แต่การลงโทษทุกกรุณแบบล้วนขับขึ้นของการกระทำการผิด และการประหารชีวิตไม่ได้มีผลดีกว่าการจำคุกระยะยาว มาตรฐานไม่ได้ชั้นนำหนักถึงผลที่จะเกิดความไม่สงบจากการดำเนินคดี และส่วนใหญ่จะกระทำไปโดยเกิดจากกิเลสหรือแรงจูงใจบางประการ การขับขึ้นที่มีประสิทธิภาพก็คือการบังคับใช้กฎหมายที่ดี และการมีโอกาสที่จะถูกจับ ซึ่งตรงกับที่บนจานนิรัช ผู้ที่คัดค้านไทยประหารชีวิตในประเทศไทยเห็นว่า ไทยประหารไม่สามารถขับขึ้นอาชญากรรมได้

ประเด็นเรื่องประสิทธิภาพในเชิงการขับขึ้นของการกระทำการผิดนั้นเป็นเรื่องยากที่จะประเมินได้ แต่ก็ยังมีบททดสอบในคดีที่เรียกกันว่าคดีนักฆ่ากันเนลท์เวย์ในสหรัฐอเมริกา นักฆ่าคนนี้เบลท์เวย์เป็นมาตรฐานต่อเนื่องกัน เป็นเยาวชนหนึ่งคนและผู้ใหญ่หนึ่งคนในกรุงวอชิงตันที่เริ่มฆ่าครรภ์ต่อเนื่องโดยมีอาชญากรรมที่รุนแรงที่สุด พวงเข้าทำซ่องไว้ที่ห้องนอนแล้วใช้เป็นที่ยิงคนเดินถนนเมื่อคนขับรถผ่านไปในย่านทางหลวงที่เรียกว่าเบลท์เวย์ ในขณะที่เกิดเหตุนี้ขึ้นนั้น พื้นที่ที่ค้านในของถนนสายเบลท์เวย์ไม่ได้มีการลงโทษไทยประหารชีวิต ในขณะที่พื้นที่ที่อยู่ด้านนอกมีไทยประหารชีวิต

ขาดกรสุ่นยิงคนภายนอกถนนเบลท์เวอร์ แสดงให้เห็นว่าการที่พากษาสามารถหลีกเลี่ยงการลงโทษประหารชีวิตได้ด้วยการจำกัดการฆ่าไว้ภายในเส้นถนนนั้นไม่ได้มีผลต่อการฆ่าของพากษาเลย

การลงโทษประหารชีวิตไม่ได้มีผลอะไรเพิ่มเติมในการขับถังการกระทำความผิดเมื่อเปรียบเทียบกับการจำคุกที่ดำเนินไปอย่างเชื่อถือได้ และอย่างซื่อตรงในคดีที่ผู้กระทำผิดสมควรรับโทษ ในสหรัฐอเมริกา ข้ออ้างนี้ไม่ได้เป็นข้ออกเดียงในการสนับสนุนการลงโทษประหารชีวิตที่ขอบธรรมอิกต่อไป

ข้ออกเดียงเพื่อสนับสนุนการลงโทษประหารชีวิตที่ว่าจะดีกว่าการแก้แค้นที่สามนั้นเป็นเรื่องที่ได้เดียงได้มากกว่า ข้ออกเดียงนี้เสนอว่า ผู้ที่ถูกตัดสินว่ากระทำการใดจะต้องถูกประหารชีวิต เนื่องจากพากษาสมควรที่จะได้รับโทษนั้น และว่าสมควรจะต้องมีการประหารชีวิตผู้ที่กระทำการใดเพื่อเป็นการลดเชยแก้เหี้อ แต่การแก้แค้นนั้นไม่ใช่เรื่องสร้างสรรค์และไม่ได้เป็นสิ่งที่ดีต่อสังคม ความรุนแรงทำให้เกิดความรุนแรง และการแก้แค้นนั้นไม่ได้ทำให้เกิดความสมานฉันท์ ซึ่งตรงกับแนวคิดของสูโภ อะดัม เบดัว เห็นว่าคนผู้นั้นไม่มีความเป็นภัยอิกต่อไปแล้วในสภาพที่เป็นนักโทษ

บางครั้งก็มีการยกประเด็นเรื่องค่าใช้จ่ายขึ้นมา ในอเมริกา มีการประเมินว่า ค่าใช้จ่ายในการประหารชีวิตนั้นมากกว่าการจำคุกตลอดชีวิตเนื่องจากมีกระบวนการอุทธรณ์ที่นานนาน ในประเทศที่พัฒนาขึ้นกว่าน่าจะมีค่าใช้จ่ายต่ำกว่า อายุ ไรก์ตาม การอ้างเรื่องค่าใช้จ่ายไม่เป็นเหตุผลที่ดีในการฆ่าคน หากมีการยอมรับข้ออ้างเรื่องค่าใช้จ่ายแล้ว ก็จะชี้งหากที่จะประท้วงการขยากรประหารชีวิตไปยังกลุ่มคนชาติและผู้ที่ป่วยหนักเป็นเดือน

ความเป็นไปได้ที่จะเกิดความผิดพลาดในระบบยุติธรรมเป็นข้ออกเดียงที่ทรงพลังประการหนึ่งในการต่อต้านการลงโทษประหารชีวิต มีตัวอย่างหลายกรณีที่มีการตัดสินที่ผิดพลาด และศาลก็มักจะไม่ค่อยแย่งอนในการแยกแยะระหว่างผู้บริสุทธิ์กับผู้ที่กระทำการผิด ตรงกับแนวความเห็นของนักปรัชญาชื่อ Bedau ว่าการจำคุกคือว่า เป็นการให้โอกาสแก่ไทยมีชีวิตอยู่

ข้อออกเดียงที่ต่อต้านการลงโทษประหารชีวิตที่ชัดเจนที่สุดคือว่าการประหารชีวิตเป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ กวีอห์น คอนน์ กล่าวไว้ว่า “ความตายของมนุษย์ทุกคน ทำให้ความเป็นคนของฉันคล่อง”⁷ ศาสตราจารย์วิลเดิน ชาบะสอ้างว่า “ไม่ว่าเหตุผลจะเป็นเรื่องศาสนา หรือเป็นเรื่องที่เกิดจากภัยคุกคามเรื่องความเป็นมนุษย์ย่างในกรณีแรงบันดาลใจในการทำงาน ประเด็นนี้ของตนเอง ศักดิ์ศรีของเรานางานะที่เป็นสังคมได้บอกรว่าเราจะต้องไม่ทำให้ผู้ใดเสียชีวิต

⁷ Schabas, William A. (2549). ข้อออกเดียงที่ต่อต้านการลงโทษประหารชีวิต. สืบคันเมื่อ 29 ธันวาคม 2550, จาก <http://deathpenaltythailand.blogspot.com/>

2.1.4 ผลดีและผลเสียของไทยประหารชีวิต

ถึงแม้ไทยประหารชีวิตจะเป็นไทยที่มีสืบต่อกันมาแต่สมัยโบราณ เพราะเป็นไทยที่กำหนดขึ้นเพื่อเป็นหลักประกันแก่สังคมกีดาม แต่เนื่องจากเป็นไทยที่หนักและรุนแรง ถ้าเกิดผิดพลาดในเรื่องการลงโทษไปแล้วก็ไม่อาจแก้ไขได้ ดังนั้นในสมัยต่อมาจึงมีบุคคลบางกลุ่มที่เห็นว่าควรยกเลิกไทยนี้เสีย โดยซึ่งให้เห็นถึงผลเสียไว้หลายประการ ซึ่งก่อให้เกิดความเคลื่อนไหวที่จะยกเลิกไทยประหารชีวิต และความเคลื่อนไหวนี้ก็ยังคงอยู่แม้ในปัจจุบัน ทั้งยังมีแนวโน้มว่าประเทศต่างๆ จะพากันยกเลิกไทยนี้ตามกันไปอีกด้วย

แม้ไทยประหารชีวิตนี้จะมีข้อเสียอยู่บ้าง แต่ในขณะเดียวกันนี้ ไทยนี้ก็ยังมีผลดีอยู่ หลากหลายประการด้วยกัน ซึ่งไม่สมควรที่จะยกเลิกไทยนี้โดยศูนย์จากผลเสียเพียงด้านเดียว ควรที่จะพิจารณาเสียให้รอบคอบก่อนว่ามีทางที่จะป้องกันผลร้ายอันเกิดมาจากการนี้ไทยประหารชีวิตบ้าง หรือไม่ แล้วจึงค่อยตัดสินใจที่จะยกเลิกไทยนี้

2.1.3.3 ผลดีของกรณีไทยประหารชีวิต

1) ไทยประหารชีวิตเป็นวิธีเดียวที่จะกำจัดผู้ที่มีแต่ความเป็นภัยให้ออกไปจากสังคม ได้อย่างเด็ดขาด การที่เพียงแค่เอาตัวผู้นั้นมาจำคุกไว้ เขายังมีโอกาสไปก่อกรุณสังคมได้อีก อาจจะเป็นโอบวิธีหลบหนี ได้รับอภัยไทย หรือได้รับโทษ矜格外 ดังนี้เป็นต้น

ผลดีของไทยประหารชีวิตประการนี้ ตรงกับทฤษฎีลงโทษเพื่อเป็นการตัดมิให้มีโอกาสกระทำความผิดได้อีก (Incapacitation) ซึ่งทฤษฎีนี้มีความมุ่งหมายคล้ายกับทฤษฎีลงโทษเพื่อเป็นการข่มขู่ (Deterrent) แต่ต่างกันตรงที่ว่าทฤษฎีลงโทษเพื่อเป็นการข่มขู่นั้น มุ่งจะให้ผู้กระทำความผิดนั้นเองก็ความหวาดกลัวและไม่กล้ากระทำความผิดนั้นซ้ำซึ่งอีก แต่ทฤษฎีดังกล่าวในการกระทำความผิดนี้ มุ่งจะป้องกันมิให้ผู้กระทำความผิดนั้นมีโอกาสกระทำความผิดได้อีก ซึ่งการป้องกันความทุณภัยนี้มีอยู่ด้วยกันหลายวิธี แต่วิธีที่ให้ผลสมบูรณ์คือความทุณภัยนี้มากที่สุดก็คือการลงโทษไทยประหารชีวิต

2) เป็นการทดแทนความผิดที่เกิดขึ้น เพราะในความผิดอุகุฉกรรจ์นั้นจะไม่มีไทยใดที่เหมาะสมเท่ากับไทยประหารชีวิต

ข้อนี้ตรงกับทฤษฎีลงโทษไทยเพื่อเป็นการแก้แค้น (Retribution) ที่ว่าผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับโทษเป็นการตอบแทน เพื่อความยุติธรรม และในขณะเดียวกันนั้นก็เป็นการช่วยบรรเทาความโกรธแค้นของฝ่ายผู้เสียหายไปด้วย

3) คนกลัวไทยประหารชีวิตมากกว่าไทยประการอื่น ฉะนั้นการที่ขังคนมีไทยประหารชีวิตอยู่ จึงทำให้คนไม่กล้ากระทำความผิด เท่ากับเป็นการช่วยป้องกันมิให้เกิดอาชญากรรม

ไปด้วยในตัว และมิใช่ว่าจะมีผลเป็นการป้องกันอันตรายที่จะเกิดกับชีวิตของมนุษย์เท่านั้น แต่ยังมีผลเป็นการป้องกันอันตรายที่จะเกิดกับทรัพย์สินและความมั่นคงของประเทศชาติอีกด้วย

ผลดีข้อนี้ตรงกับทฤษฎีลิงไทยเพื่อเป็นการข่มขู่ (Deterrent) คือ มีผลเป็นการข่มขู่ที่คิดจะกระทำการใดก็ตามผิดกฎหมายให้กระทำการใดก็ตามนั้นๆ จึงไม่ทำนั้น แต่ความรุนแรงของไทย ประหารชีวิตนี้ไม่อาจข่มขู่ที่ได้รับ ไทยนี้ไปแล้วให้หาดกลัวได้อีกต่อไป แต่ก็ยังต้องถือว่าเป็นผลดีอยู่นั้นเอง เพราะอย่างน้อยก็มีผลเป็นการป้องกันมิให้เกิดการกระทำการใดก็ตามที่ขึ้นในอนาคต

4) ข้ออ้างที่ว่าไทยประหารชีวิตเป็นไทยที่โหดร้ายนั้นก็ไม่เป็นความจริง เพราะ ในปัจจุบันนี้ในประเทศไทยยังคงที่ไทยประหารชีวิตทุกประเภท ต่างก็ใช้วิธีประหารที่ทำให้นักโทษตายอย่างรวดเร็วและไม่ทรมาน การลงโทษจำคุกตลอดชีวิตยังจะทรมานต่อนักโทษมากกว่าการประหารชีวิตเสียอีก เพราะเป็นการขังเอาไว้ให้ผู้นั้นมาขังเอาไว้จนกว่าจะตายไปเอง

5) การลงโทษประหารชีวิตเป็นการกำจัดการสืบพันธุ์จากคนร้ายมิให้ถ่ายทอดไปยังประชาชนในอนาคตของประเทศไทย

ผลข้อนี้ตรงกับที่ เชزار์ ลอมบโรโซ (Cesare Lombroso) (บิดาแห่งวิชาอาชญาวิทยาในสมัยศตวรรษที่ 19) ซึ่งเป็นผู้ตั้งทฤษฎีอาชญากรโดยกำเนิด (Born Criminal) ได้ให้ความเห็นเอาไว้ว่า พวกที่เป็นอาชญากรนี้ก็ เพราะได้รับการถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ในลักษณะข้อนกลับ หรือถอยหลังกลับไปเหมือนบรรพบุรุษต่างบุคคลต่างสมัย คือ มีจิตใจกลับไปเหมือนคนในสมัย古่ จึงมักฝ่าฝืนกฎหมายของสังคมในปัจจุบัน Lombroso เขียนว่าผู้ที่เป็นอาชญากรโดยกำเนิดนี้ไม่อาจกลับตัวเป็นคนดีได้ ทั้งยังมีส่วนถ่ายทอดความชั่วร้ายไปยังลูกหลานได้โดยทางกรรมพันธุ์อีกด้วย

แต่นักอาชญาวิทยาคนอื่นๆ เห็นว่า ความชั่วร้ายหรือความเป็นอาชญากรมิใช่สิ่งที่ถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ ความจริงลักษณะทางร่างกายเท่านั้นที่เห็นได้ชัดว่าเป็นการถ่ายทอดของยืน โดยทางกรรมพันธุ์ ส่วนในการที่พ่อหรือแม่เป็นอาชญากรแล้ว ลูกก็ไม่จำเป็นจะต้องเป็นอาชญากรไปด้วย เพราะการถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ กรรมพันธุ์นี้มิอิทธิพลก็แต่ในชั้นแรก โดยเป็นทุนเดิมที่มีมาแต่กำเนิดเท่านั้น ต่อมามีอิทธิพลเริบဉวยขึ้นมา ก็จะพัฒนาบุคลิกภาพของตนไปเรื่อยๆ กรรมพันธุ์หรือทุนเดิมก็ยังคงมีจำกัดอยู่เช่นเดิม จึงเป็นเพียงบางส่วนที่จะช่วยในการตัดสินใจ คังนั้นจึงไม่อาจปฏิเสธได้ว่ากรรมพันธุ์ไม่มีอิทธิพลต่อการกระทำการใด

จากความเห็นของนักอาชญาวิทยานี้ก็เท่ากับยอมรับแล้วว่า ความชั่วร้ายจากบรรพบุรุษก็มีส่วนที่จะถ่ายทอดไปยังลูกหลานได้เหมือนกัน ดังนั้นการที่รับจำจดผู้ที่มีแต่ความชั่วร้ายให้พ้นไปจากสังคมอย่างเด็ดขาด เพื่อมิให้เขาได้มีโอกาสถ่ายทอดความชั่วร้ายให้แก่ลูกหลาน จึงน่าจะดีอีกว่าเป็นผลดีอีกประการหนึ่ง

6) การลงโทษประหารชีวิตทำให้รัฐไม่ต้องแบกภาระในการเดียงคุณชั่วร้ายอีกต่อไป เพราะการเดียงคุณประเกคนี้เป็นเรื่องที่ต้องสืบเปลือยเป็นอย่างมากและเปล่าประโยชน์ทั้งรัฐเองก็ไม่อาจเรียกค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียไป เพราะการเดียงคุณคืนจากนักโทษได้คุ้มกับที่ต้องเสียไป

จากผลดีของไทยประหารชีวิตทั้ง 6 ประการนี้ ก็พอจะทำให้เห็นกันได้แล้วว่า ไทยประหารชีวิตนี้ขึ้นเป็นไทยที่มีประโยชน์ต่อสังคมมาก ดังนั้นฝ่ายที่ต้องการให้มีไทยนี้อยู่ต่อไปจึงมักอ้างถึงผลดีเหล่านี้ เพื่อเรียกร้องให้มีไทยประหารชีวิตอยู่ต่อไป แต่ฝ่ายที่ต้องการให้ยกเลิกไทยประหารชีวิตก็มักจะยกอาผลเสียของไทยนี้ขึ้นมาเป็นข้อโต้แย้ง

2.1.3.4 ผลเสียของการมีไทยประหารชีวิต

1) ไทยประหารชีวิตไม่สามารถขับขึ้นการกระทำความผิดได้ เมื่อมีไทยนี้อยู่ก็ยังมีผู้กระทำความผิดอุகุกรธิอยู่เสมอ

2) ไทยประหารชีวิตเป็นไทยที่ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรม เพราะวิธีการใช้ไทยนี้ไม่เป็นธรรม และการใช้กฎหมายที่เกี่ยวกับไทยนี้มิได้เป็นไปอย่างสม่ำเสมอ เนื่องจากศาลมีความเข้มงวดต่างกัน ผู้พิพากษามักไม่เดินใจที่จะใช้ไทยนี้ เพราะโดยส่วนใหญ่แห่งจิตใจแล้วต่างก็ยอมรับว่า ไทยประหารชีวิตเป็นไทยที่ร้ายแรงที่สุดที่มนุษย์จะพึงได้รับ หรือบางครั้งความไม่เป็นธรรมนี้อาจง่ายกว่ากันการต่อสู้คดีซึ่งต้องอาศัยการเงิน ดังนั้นจำเลยที่ยากจนจึงไม่สามารถต่อสู้คดีได้เดินที่จังหวัดทุกกอง ไทยมากกว่าจำเลยที่ร่ำรวย

3) เมื่อจะได้ใช้ความระมัดระวังอย่างที่สุดแล้วก็ตาม ก็อาจจะเป็นไปได้ว่าคำพิพากษาที่ให้ประหารชีวิตจำเลยนั้นเกิดขึ้นโดยความผิดพลาด และถ้าเกิดผิดพลาดคดีนี้ขึ้นเมื่อใดก็ไม่มีทางที่จะแก้ไขได้

4) ไทยประหารชีวิตเป็นไทยที่ปฏิเสธการปรับปรุงแก้ไขความประพฤติของนักโทษ อันเป็นวัตถุประสงค์ที่สำคัญในการลงโทษ

5) การที่อ้างว่าไทยประหารชีวิตเป็นไทยที่ช่วยป้องกันสังคมให้ปลอดภัยนั้น ไทยจำกัดด้วยชีวิตก็ให้ความคุ้มครองแก่สังคมได้เช่นเดียวกัน จึงไม่จำเป็นต้องลงโทษผู้กระทำความผิดถึงขั้นประหารชีวิต

6) ถึงแม้จะมีไทยประหารชีวิตอยู่ก็ไม่ก่อให้ใช้บ่อนัก จึงเป็นการยากที่จะให้ได้ผลสมบูรณ์ตามทฤษฎี ลงโทษเพื่อเป็นการแก้แค้น

จากเหตุผลที่อ้างถึงผลเสียที่สำคัญของไทยประหารชีวิตทั้ง 6 ประการนี้เอง ทำให้มีบางประเทศได้ยกเลิกไทยนี้ และบางประเทศก็กำลังอยู่ในระหว่างการตัดสินใจว่าควรยกเลิกไทยประหารชีวิตดีหรือไม่ แต่เนื่องจากไทยประหารชีวิตนี้มีทั้งผลดีและผลเสีย ดังนั้นจึงยังมีบาง

ประเทศไทยที่บังคับมีไทยนือญ และแม้แต่ในประเทศที่ได้ยกเลิกไทยนี้ไปแล้วบางประเทศ ก็กลับมีแนวโน้มที่จะนำเอาไทยประหารชีวิตมาใช้อีก

2.2 หลักเกณฑ์ในการกำหนดโทษประหารชีวิต⁸

ผู้เขียนเห็นว่าตามประมวลกฎหมายอาญาของไทยนั้น กำหนดโทษประหารชีวิตไว้สำหรับความผิดอุกฉกรรจ์เป็นบางฐาน โดยอาศัยหลักที่สำคัญ 3 ประการด้วยกันคือ หลักแก้แค้น หลักแห่งระหว่างชีวิตต่อชีวิต หลักเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร และหลักเกี่ยวกับโอกาสและพฤติกรรม ผู้เขียนขอนำเสนอเฉพาะหลักแก้แค้นที่ตนซึ่งมีความโศกเด่นและน่าสนใจยังสัมภพไทย ดังรายละเอียดต่อไปนี้คือ

2.2.1 หลักแก้แค้นที่ตนระบุว่างชีวิตต่อชีวิต

เป็นหลักที่ถูกนำมาใช้ในประมวลกฎหมายอาญามากที่สุด เพราะในบรรดาความผิดที่มีไทยถึงประหารชีวิตด้วยกันนี้ จะเป็นความผิดฐานทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายเสียเป็นส่วนมาก ซึ่งได้แก่

2.2.1.1 ความผิดฐานปลงพระชนม์ หรือพยายามปลงพระชนม์พระมหากษัตริย์ พระราชนี รัชทายาท หรือผู้สำเร็จราชการ ตามมาตรา 107 และมาตรา 109

2.2.1.2 ความผิดฐานประทุยร้าย หรือพยายามประทุยร้ายพระมหากษัตริย์ หรือประทุยร้ายด้วยพระราชนี รัชทายาท หรือผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ตามมาตรา 108 และมาตรา 110

2.2.1.3 ความผิดฐานฆ่า หรือพยายามฆ่าราช太子 ราชสามี รัชทายาท หรือประนุขของรัชตั่งประเทศไทยซึ่งมีสัมพันธ์ไม่ตรึงกับประเทศไทย ตามมาตรา 132

2.2.1.4 ความผิดฐานวางแผนเพลิง หรือทำให้เกิดระเบิดจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ตามมาตรา 224

2.2.1.5 ความผิดฐานข่มขืนกระทำการชำเราหูยิ่ง อีกกระทำการชำเราเด็กหูยิ่งที่อายุขึ้นไม่เกินสิบสามปี จนเป็นเหตุให้หูยิ่งหรือเด็กนั้นถึงแก่ความตาย ตามมาตรา 227 ทวี (2) และมาตรา 227 ทวี (2)

2.2.1.6 ความผิดฐานฆ่าผู้อื่น ตามมาตรา 288 และมาตรา 289

2.2.1.7 ความผิดฐานลักด้าผู้อื่น ไปเรียกค่าไถ่ และการกระทำนั้นเป็นสาเหตุให้ผู้ที่ถูกเอาตัวไปผู้ที่ถูกกักขังหน่วงเหนี่ยวถึงแก่ความตาย ตามมาตรา 313 วรรคสุดท้าย

⁸ เยาวลักษณ์ ศรีเพ็ชร. เล่มเดิม. หน้า 42-43.

2.2.1.8 ความผิดฐานชิงทรัพย์จนเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ตามมาตรา 339 วรรคท้าย และมาตรา 339 ทวิ วรรคท้าย

2.2.1.9 ความผิดฐานปล้นทรัพย์จนเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ตามมาตรา 340 วรรคท้าย และมาตรา 340 ทวิ วรรคท้าย

หลักที่ว่าชีวิตต้องซดใช้ด้วยชีวิตนี้เป็นหลักกฎหมายที่เก่าแก่มาก เพราะมีมาแต่สมัยโบราณ โดยเริ่กกันว่ากฎหมายแก้แค้น คือ เมื่อผู้ใดทำให้ผู้อื่นต้องตาย ผู้นั้นก็จะถูกลงโทษถึงตาย เมื่อมองกัน และวิธีการลงโทษประหารชีวิตในสมัยก่อนนั้นก็สลดสะอองมาก แต่ปัจจุบันนี้ไม่นิยมประหารชีวิตด้วยวิธีอันเป็นเดือนอีกด้อไป ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าเราได้เปลี่ยนแนวทางปฏิบัติในการประหาร แต่เรามิได้เปลี่ยนความมุ่งหมายในการลงโทษ เพราะยังคงลงโทษเพื่อเป็นการแก้แค้น และทดแทนรวมอยู่ด้วย

เป็นที่น่าสังเกตว่า เมื่อกฎหมายใช้หลักชีวิตทดแทนด้วยชีวิตดังนี้แล้ว เหตุใดกฎหมายจึงไม่กำหนดให้ลงโทษประหารชีวิตเพียงประการเดียว ทำไม่จึงกำหนดอัตราโทษขั้นต่ำเอาไว้ด้วย ตัวอย่างเช่นในความผิดฐานฆ่าผู้อื่นตามมาตรา 288 นั้น ได้กำหนดโทษไว้ถึง 3 ประการด้วยกันคือ ประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี ซึ่งข้อนี้ผู้เขียนเห็นว่าคงเป็นเพราะผู้ร่างกฎหมายได้คำนึงถึงความยืดหยุ่นของการใช้กฎหมายในทางปฏิบัติ จึงได้ให้อำนาจแก่ศาลในการใช้คุลพินิจเลือกลงโทษจำเลยในอัตราโทษที่เห็นว่าเหมาะสมกับจำเลยแต่ละคนไป เมื่อเป็นดังนี้จึงนักประกฎอยู่เสมอว่า แม้จะเป็นการกระทำความผิดในฐานเดียวกัน แต่ผู้กระทำผิดนั้นอาจได้รับโทษที่ต่างกันได้

2.3 วัตถุประสงค์ของการลงโทษประหารชีวิตในอดีต^{*}

การลงโทษในสมัยโบราณนั้น มีวัตถุประสงค์ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.3.1 วัตถุประสงค์เพื่อการแก้แค้น (Revenge) เป็นแนวความคิดที่ได้รับอิทธิพลมาจากแนวคิดของ Emile Durkheim (ค.ศ. 1964) ที่ได้กำหนดลักษณะของการลงโทษเพื่อตอบโต้อาชญากรแบบตัวต่อตัว ฟันต่อฟัน ในลักษณะ “สวนกลับ” หรือ “เอาคืน” (Getting Back) (Alexis M. Durham, 1994) การลงโทษในความหมายนี้ เป็นการกระทำต่ออาชญากรในรูปแบบที่อาชญากรกระทำผิดอย่างไรก็จะได้รับการตอบโต้แบบนั้น ซึ่งมักจะเกิดปัญหาตามมาที่คือปัญหาในเรื่องของอารมณ์ ความรู้สึกและการบั่นบี้อารมณ์ซึ่งไม่มีขีดจำกัดหรือกฎหมายที่แน่นอนตายด้วยการตอบโต้กันนั้นมีความสมดุลพอจัดกับการกระทำการของอาชญากรหรือไม่ซึ่งอาจจะมากเกินพอหรือน้อยไปก็ได้

* ปีะพันธ์ ปิงเมือง. (2546). เกษท์ชี้วัตถุประสงค์ในอาชญากรรมไทยประหารชีวิต. หน้า 18.

2.3.2 วัตถุประสงค์เพื่อการทำโทษ (Retribution) เป็นแนวความคิดที่ได้รับอิทธิพลมาจากการแนวคิดของ Immanuel Kant (ค.ศ. 1884) ที่ได้กำหนดลักษณะของการลงโทษเพื่อตอบโต้อาชญากร เท่าที่จำเป็นและเหมาะสมกับความผิดและมีความสอดคล้องสมบูรณ์ทางศีลธรรม ซึ่งมีความแตกต่างจากการแก้แค้น (Revenge) ที่ตรงที่ไม่ได้ใช้วิธีการลงโทษแบบต่อตัวพันต่อฟัน แต่เป็นการพยายามกำหนดประเพณีของการลงโทษอย่างหลากหลายให้เหมาะสมและเป็นสัดส่วนที่พอเหมาะกับความรุนแรงของอาชญากรรมที่เกิดขึ้น และความหนักเบาของบทกำหนดโทษที่ขึ้นอยู่กับปัจจัย (Norms) ของสังคมนั้นๆ

2.3.3 วัตถุประสงค์เพื่อการป้องกันอาชญากรรม (Deterrence) เป็นแนวคิดที่ได้รับอิทธิพลมาจากการแนวคิดของ Cesare Beccaria (ค.ศ. 1768) และ Jeremy Bentham (ค.ศ. 1789) ซึ่งยึดถือหลักปรัชญาที่ว่าวัตถุประสงค์ของการลงโทษต้องไม่ใช่เป็นการทรมานหรือยกเดิกอาชญากรรมที่ได้เกิดขึ้นแล้วแต่เพื่อป้องกันไม่ให้อาชญากรรมเกิดขึ้นอีก และป้องกันไม่ให้บุคคลอื่นประกอบอาชญากรรมดังที่เคยเกิดขึ้นมาแล้ว ดังนั้นในการป้องกันไม่ให้บุคคลกระทำการผิด และการกำหนดโทษต้องเป็นสัดส่วนที่พอเหมาะกับการกระทำการผิด หลักปรัชญาดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความพยายามในการป้องกันพฤติกรรมอาชญากรรมทั้งด้วยสู้ที่ถูกลงโทษในขณะนั้นและสู้อื่นที่คิดจะประกอบอาชญากรรมในอนาคตเป็นเสรีมือนั้น กำหนดทางเลือกอาชญากรรมว่าจะเลือกกระทำการหรือดิเวนกระทำการนั้น

2.3.4 วัตถุประสงค์เพื่อการตัดโอกาสในการกระทำการผิดอีก (Incapacitation) หลักการพื้นฐานในการลงโทษคือวิธีนี้ได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลายในช่วงปลายศตวรรษที่ 20 เช่นประเทศสหรัฐอเมริกา (Barbara A. Hudson, 1993) ถือเป็นความพยายามที่ตัดโอกาสหรือตัดวงจรของการกลับมากระทำการผิดซ้ำอีกในช่วงระยะเวลาหนึ่ง แล้ววิธีการที่นิยมไว้กันมากที่สุดคือการกักขังและการจำคุกในอดีตได้ใช้วิธีการห้ามวิชี เช่น การเนรเทศ การขับไล่ออกจากสังคม การตัดอวัยวะ บางส่วนของร่างกาย (เช่น ลักทรัพย์ถูกตัดมือเป็นต้น) โดยมีเป้าหมายเพื่อให้อาชญากรรมดีโอกาส และไม่สามารถกลับมากระทำการผิดซ้ำอีก ในการลงโทษโดยวิธีนี้ในปัจจุบันนิยมใช้ใน 2 รูปแบบคือ Collective Incapacitation และ Selective Incapacitation¹⁰ รูปแบบแรกเป็นการจัดอาชญากรออกจากสังคมโดยเด็ดขาด โดยไม่คำนึงถึงการแก้ไขปัญหาพื้นฟูพุทธิกรรมอาชญากรอีกต่อไป ด้วยเหตุที่เป็นพวกที่ไม่สามารถแก้ไขพุทธิกรรมได้แล้ว และพวกที่กระทำความผิดขึ้นรุนแรง เช่น ผู้ตัวยาเสพติดรายใหญ่และกลุ่มผู้ล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก ซึ่งกลุ่มอาชญากรเหล่านี้จะถูกพิพากษาจำคุกเป็นเวลาภาระหรือตลอดชีวิต และถูกรวบกู้มไว้ด้วยกัน รูปแบบที่สองเป็นการแยกนักโทษกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงออกจากนักโทษรายอื่นๆ ให้ไปรวมกลุ่มกันอยู่ต่างหาก เช่น นักโทษที่เคยมีประวัติ

¹⁰ ชนินันท์ ศรีธีระวิสาล. (2523). การลงโทษประหารชีวิต. หน้า 7.

การต้องโภตนาแล้วหลายครั้งอาจถูกพิพากษาให้จำคุกตลอดชีวิต การลงโทษประหารชีวิตก็เป็นวิธีการหนึ่งที่ตัดโอกาสไม่ให้ผู้กระทำผิดไปประทับคุกได้อีกอย่างแน่นอน

2.3.5 วัตถุประสงค์เพื่อการฟื้นฟูและแก้ไขพฤติกรรมอาชญากร (Rehabilitation) เป็นแนวความคิดที่ถูกนำมาใช้ในช่วงศตวรรษที่ 19 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อแก้ไขปรับปรุงพฤติกรรมอาชญากรให้สามารถกลับตัวเป็นคนดีและกลับเข้าไปใช้ชีวิตร่วมอยู่ในสังคมอย่างปกติสุขได้ นอกจากนี้ยังเป็นการช่วยป้องกันอาชญากรรมได้อีกด้วยหนึ่ง เพราะการแก้ไขฟื้นฟูนั้นนอกจากจะเน้นหนักไปในเรื่องของการปรับปรุงพฤติกรรมแล้วยังมุ่งเน้นให้อาชญากรได้ทราบว่าถึง พฤติกรรมต่างๆ ที่สังคมไม่อาจรับได้เพื่อไม่ให้ผู้นั้นไปประกอบอาชญากรรมในอนาคต แต่ถึงอย่างไรก็ตามการแก้ไขฟื้นฟูนั้นเป็นวิธีการที่เหมาะสมสำหรับกลุ่มอาชญากรที่พอจะแก้ไขพฤติกรรมได้เท่านั้น แต่ไม่เหมาะสมกับกลุ่มอาชญากรที่กระทำการโดยสันดาน หรืออาชญากรโดยกำเนิด เป็นวัตถุประสงค์ในการลงโทษที่แตกต่างไปจากแนวทางอื่นๆ เพราะแนวทางอื่นๆ นั้นได้อาศัยพฤติกรรมอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในอดีตมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดวัตถุประสงค์ของการลงโทษเพื่อให้ได้สัดส่วนกับความผิด แต่การฟื้นฟูแก้ไขพฤติกรรมอาชญากรนั้นคำนึงถึงพฤติกรรมของอาชญากรที่จะเกิดขึ้นในอนาคตซึ่งจำเป็นต้องแก้ไขปรับปรุงให้สามารถร่วมอยู่ในสังคมได้ พสมพسانแนวความคิดในการฟื้นฟูแก้ไขพฤติกรรมอาชญากรนี้เข้ากับแนวความคิดในการลงโทษอย่างอื่นๆ ซึ่งก็เท่ากับว่าเป็นการลงโทษไปด้วยและแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมไปพร้อมๆ กัน

2.4 หลักการและวิธีการประหารชีวิต ในอดีตจนถึงปัจจุบัน

แต่เดิมนั้นมีแนวความคิดที่ว่าต้องลงโทษให้หนักเพื่อให้สามรถกับความผิด และเพื่อบนญี่มให้ผู้กระทำความผิดอย่างเดียวทันที ดังนั้นการลงโทษประหารชีวิตในอดีตจึงเป็นไปอย่างโหดเหี้ยม แต่การลงโทษในปัจจุบันนี้ได้คำนึงถึงความร้ายแรงของความผิด และยังคงคำนึงถึงตัวผู้กระทำความผิดแต่ละคนอีกด้วย โดยมีการยกเว้นโทษหรือลดหย่อนโทษให้กับผู้กระทำความผิดบางคน และที่สำคัญก็คือ ต่างถือว่าไทยที่จะลงแก้ผู้กระทำความผิดนั้น ต้องเป็นไทยที่กฎหมายกำหนดเอาไว้ ดังนั้นมีกฎหมายกำหนดว่า ความผิด เช่น ไรที่จะต้องลงโทษถึงประหารชีวิต ผู้กระทำความผิดนั้นก็ควรถูกลงโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้โดยเร็ว เพื่อเขาจะได้ไม่ต้องทราบ เนื่องจากทราบนี้เป็นเรื่องที่น่ากังวลใจ ไปจากที่กฎหมายอนุญาตไว้

อนึ่ง การลงโทษประหารชีวิตคือวิธีการอันทรมานนั้น ยังเป็นการบัดด่อหลักปฏิญญา สาがらว่าด้วยสิทธิมนุษยชนอีกด้วย เพราะตามหลักปฏิญญาสาがらนี้ห้ามลงโทษที่เป็นการโหดร้าย และไร้มนุษยธรรม ดังที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ 5 ที่ว่า “บุคคลใดจะถูกลงโทษหรือได้รับผลประโยชน์หรือ การลงโทษที่โหดร้ายผิดมนุษยธรรมหรือต่าช้าไม่ได้”

การลงโทษประหารชีวิต เป็นการลงโทษที่รุนแรงที่สุดที่พึงใช้ต่อผู้กระทำความผิด ถือได้ว่าเป็น การลงโทษที่เก่าแก่ที่สุดซึ่งดำเนินมาตั้งแต่ยังมีดินแดนปัจจุบัน จุดมุ่งหมายของการประหารชีวิตคือ การกำจัดผู้กระทำผิดให้พ้นไปจากสังคมด้วยวิธีการฆ่า ในสมัยโบราณการลงโทษไทยประหาร เรียกว่า “กุศหัว” โดยใช้ดาบฟันคนกษาอย่างเด็ดขาด”

คำที่ใช้ในการประหารมีรูปร่างค่างๆ กัน ครูเพชรพยายามเป็น ผู้จัดทำคำาบนี้ ไม่คำานึงถึงความสวยงาม แต่คำานึงถึงความเข้าใจของคนฟัง ให้อ่านได้ ให้เข้าใจได้ ไม่คำานึงถึงความงามของคำาบ

เพชรพยายามผู้ทำหน้าที่ประหารชีวิตมี 3 คน คือคำานึง และตัวสำรองอีก 2 คน เรียกว่า คำานสอง และคำานสาม ถ้าคำานหนึ่งฟันคอดไม่ขาด คำานสองจะต้องช่วย ถ้ายังไม่ขาดคำานสาม จะต้องเชือดให้ขาด

พิธีการประหารชีวิตถ้าหากคำาน มีวัตถุเครื่องมือใช้และพิธีทาง ไสขากาสตร์ท้ายอย่าง เช่น มีสายมงคลล้อมรอบบริเวณประหาร กันผิดทาง ทางจะเสื่อม การตัดสายมงคลต้องใช้มีดหนาม จะใช้ของอื่นไม่ได้ เป็นต้น

การลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำความผิด ได้เปลี่ยนจากการประหารชีวิตด้วยคำาน มาเป็นการประหารชีวิตด้วยปืน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2477 เป็นต้นมา เรียกว่าการยิงเป้าปัจจุบันการลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำความผิด ได้เปลี่ยนจากการประหารชีวิตด้วยปืน เป็นการฉีดยาหรือสารผิดให้ตายตามประมาณกฎหมายอาญา มาตรา 19

การประหารชีวิตสมัยกรุงศรีอยุธยา เป็นวิธีการของจำผู้กระทำผิดที่ต้องโทษประหารชีวิต จำกัดด้วยเครื่องพันธนาการ 5 ชนิด คำานที่อธิบายไว้ในหนังสือสารานุกรมไทย คือ ตรวนไส่เท้า เท้าติดเชือ้มีไซ่ โซ่ล่ามคอด คำาไส่กอด ทับโซ่ มือทั้งสองสองข้อไว้ในคำา และไปติดกับข้อทำด้วยไม้ แต่ในหนังสือ “เล่าเรื่อง กรุงศรีอยุธยา” ชี้งสังฆราชป่าเบกัวซ์ เรียนเขียนขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2397 ระบุว่ามีดังนี้ คือ ตรวนเหล็กที่คอ กุญแจงมือ ตรวนไส่เท้า โซ่ล่ามเอว คำาไส่กอด การจ่องจำ รประการ ได้ถูกยกเลิกใน พ.ศ. 2434 (ร.ศ. 110) ในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 5¹¹

เครื่องมือทรมานของประเทศไทย

ไม้บีบเล็ก

ไม้บีบเขมบ

¹¹ http://www.arusawat.com/bboard/index.php?topic=10160.0;prev_next=prev

¹² http://www.correct.go.th/mu/index_1.htm/

ก้อนตอกเด็น

หินทราย

เบ็คเหล็ก

ตะกร้อลงไทย

หวย

ในสมัยรัชกาลที่ 5 การประหารชีวิตนักไทยด้วยความมักทำพิธีกันที่วัด โดยคุณตัวผู้ต้องโทษประหารเดินทางโดยทางเรือออกจากคุก ในลักษณะของจำรูญ ประการ ดังจะสรุปข้อตอนของการประหารชีวิตด้วยความในสมัยรัชกาลที่ 5 ดังนี้คือ

1. เมื่อถูก捆 สาลากถูก捆 สาลากหลว วางไทยประหารชีวิต ก็จะนำความเข้มกราบบังคมทุกพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประหารชีวิต
2. ก่อนจะนำตัวไปประหารชีวิต จะต้องถูกเมี้ยน 3 ยกๆ ละ 30 ที รวม 90 ที
3. จัดอาหารคาว หวาน มื้อสุดท้ายให้นักโทษกินก่อนประหาร และนิมนต์พระมาเทศให้ฟัง
4. นักโทษประหารถูกจับนั่งมัดกับหลักไม้มีการบนแบบการจับหลัก
5. เพชฌฆาตอาดีนเนินเข้าอุคหุ อุคปาก และแบะไว้ที่ต้นคอนักไทย เพื่อกำหนดตรงที่จะฟันจากนั้นเพชฌฆาตควบสองจะร่ายรำไปมา เพื่อร้องขอให้จิตนักโทษสงบ พร้อมกับเพชฌฆาตควบหนึ่งลงควบฟันกothanที่
6. เมื่อประหารแล้วเจ้าหน้าที่จะตัดสันเห้า เพื่อถอดครรภออกแล้วสับร่างกายหรือแล่เนื้อให้ท่านแก่แร้งกา
7. เอาหัวเสียบประมาณ

2.5 ความคิดที่ได้เย็บผ่านมาสู่การยกเลิกไทยประหารชีวิต

เมื่อคนในสังคมเกิดความขัดแย้งทางด้านความคิด ซึ่งส่งผลกระทบต่อวิถีการดำรงอยู่ของชีวิต ทุกฝ่ายก็ต้องยึดเหตุผลเป็นที่ตั้งคังคือไปนี้

ข้อโต้แย้งประการแรก ฝ่ายที่นิยมไทยประหารชีวิตมักยังว่า ไทยประหารชีวิตสามารถขับขึ้นการกระทำความผิดได้ ถ้ายกเลิกไทยนี้แล้วก็จะเกิดการกระทำความผิดอุกฉกรรจ์มากขึ้น เพราะผู้กระทำความผิดหรือผู้ที่คิดจะกระทำความผิดจะนอนใจว่า แม้คนจะกระทำความผิดอุกฉกรรจ์เพียงใดก็ตาม ไทยที่คนได้รับก็ไม่ถึงประหารชีวิต ยังมีโอกาสอสังกไปสู่โลกภายนอกได้อีก เช่น การรับอภัยไทย พักการลงโทษ หรือแม้แต่การหลบหนี

ฝ่ายที่ต้องการให้ยกเลิกไทยประหารชีวิตได้แจ้งว่า ข้ออ้างข้างต้นนี้ไม่เป็นความจริง เพราะเป็นการคาดคะเนเอาไว้ล่วงหน้า และเพื่อจะให้เห็นจริงตามข้อได้แจ้งของฝ่ายตน ฝ่ายที่ต้องการให้ยกเลิกไทยประหารชีวิตจึงยกເเอกสารถดิอาชญากรรมของรัฐที่ยังมีไทยประหารชีวิตอยู่ นำมาเปรียบเทียบกับสถิติอาชญากรรมของรัฐที่ยกเลิกไทยประหารชีวิตไปแล้ว และสรุปว่า รัฐที่ยังมีไทยประหารชีวิตอยู่นั้นกลับมีสถิติอาชญากรรมสูงกว่ารัฐที่ยกเลิกไทยประหารชีวิตแล้วเสียอีก

ฝ่ายที่นิยมไทยประหารชีวิตก็ได้กลับไปว่า เป็นความจริงที่มีบางรัฐเห็นชอบกับฝ่ายที่ต้องการให้ยกเลิกไทยประหารชีวิต จนถึงกับออกกฎหมายยกเลิกไทยนี้เสีย แต่พระเดศุครุฑ์ เหล่านี้บางรัฐจึงต้องหวนกลับมาใช้ไทยนี้อีก ถ้าไม่ใช่เพราะเมื่อได้ยกเลิกไทยนี้ไปแล้วสถิติอาชญากรรมสูงขึ้นหรือทรุดลง และตามที่ฝ่ายที่ต้องการให้ยกเลิกไทยประหารชีวิตยกເเอกสารถดิอาชญากรรมขึ้นมาอ้างนี้ก็เป็นการเปรียบเทียบกันเพียงไม่กี่รัฐ จึงเป็นการสรุปด้วยตัวเองเท่านั้น ไม่อาจนำมาสรุปเป็นผลโดยเด็ดขาด ได้ว่าเมื่อยกเลิกไทยประหารชีวิตไปแล้วสถิติอาชญากรรมจะลดน้อยลง

จากข้ออ้างและข้อได้แจ้งของทั้งสองฝ่ายนี้ทำให้เกิดปัญหาขึ้นว่า ถ้าเข่นนี้การยกเลิกไทยประหารชีวิตจะมีผลต่ออาชญากรรมหรือไม่ การเอาสถิติอาชญากรรมระหว่างรัฐที่ยังมีไทยประหารชีวิต และรัฐที่ไม่มีไทยประหารชีวิตมาเปรียบเทียบกัน แล้วสรุปว่าสถิติอาชญากรรมของรัฐที่มีไทยประหารชีวิตนั้นสูงกว่ารัฐที่ไม่มีไทยประหารชีวิต ดังนี้เป็นการสรุปที่ง่ายเกินไป เพราะไม่ได้มีการพิจารณาถึงสิ่งแวดล้อมอื่นๆ ซึ่งมีส่วนทำให้สถิติอาชญากรรมของแต่ละรัฐแตกต่างกันออกไป เช่น ศีลธรรมของพสเมือง สภาพสังคมเศรษฐกิจของประเทศ และฐานะทางการเมือง เป็นต้น สิ่งแวดล้อมเหล่านี้คือสาเหตุที่ทำให้สถิติอาชญากรรมในรัฐต่างๆ แตกต่างกัน หากใช้เรื่องการนี้ หรือไม่มีไทยประหารชีวิตแต่อย่างใด

สำหรับผู้เขียนนั้นเห็นว่า ไทยประหารชีวิตไม่สามารถขยับยื้อกำราบทามความผิดได้ เพราะคนเราไม่กลัวสิ่งที่เรียกว่าความตาย เมื่อทุกคนทราบดีแล้วว่าทุกคนเกิดมาแล้วต้องตาย จะทำให้คนถูกลงโทษถึงตายก็ไม่กลัว หากผู้กระทำผิดมีการทำร้ายร่างกายให้ถึงแก่死ยังคงเป็นภัยต่อชีวิตของคนอื่นได้ แต่ก็มีได้หมายความว่าทุกคนที่ถูกจับกุมมีน้อยที่ทำให้อาชญากรรมเพิ่มขึ้น

ข้อโต้แย้งประการที่สอง ไทยประหารชีวิตจะทำให้ประชาชนเกิดความคุ้นเคยและซินชา กับความรุนแรง จนกลายเป็นคนคือด้านต่อการลงโทษ

ผู้เขียนเชื่อว่าข้ออ้างถึงผลเสียของไทยประหารชีวิตข้อนี้จะเป็นจริง และเชื่อว่าวิธีการลงโทษนั้นมีส่วนทำให้ผู้ได้รับการลงโทษเกิดความชินหรือคือด้านได้ แต่ก็มีได้หมายความว่าทุกคนที่ถูกลงโทษไทยไปแล้วจะต้องเคยชินต่อการลงโทษเสมอไป มีนักโทษเป็นส่วนน้อยเท่านั้นที่เมื่อพ้นโทษไปแล้วก็กลับกระทำการผิดดังเดิมอีก

ในเมื่อไทยประหารชีวิตยังเป็นที่หัวดรามาด้วยของทุกคนแล้ว เหตุใดจึงมีผู้กระทำความผิด อุกฤษกรรซึ่งมีอัตราโทษถูกตัดอยู่อีก ผู้เขียนเชื่อว่าผู้กระทำความผิดส่วนมากนักจะหลบหนี ซึ่งก็พอจะทำให้เห็นได้แล้วว่าผู้กระทำความผิดทุกคนไม่ยอมยกกองไทย ไม่ว่าจะเป็นไทยจำคุก กักขัง ปรับ หรือรับทรัพย์ค่าам เป็นเหตุให้ผู้ก่ออาชญากรรมเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ

ข้อโต้แย้งประการที่สาม ไทยประหารชีวิตเป็นไทยที่โหดร้ายและทารุณ

ฝ่ายที่ต้องการให้ยกเลิกไทยประหารชีวิตมักอ้างว่า จริงอยู่ว่าการที่มนุษย์ฆ่ากันเองนั้น เป็นเรื่องที่โหดร้ายและไม่เห็นคุณค่าของมนุษย์ด้วยกัน แต่นั่นหมายถึงการที่ประชาชนฆ่ากันเอง เท่านั้น มิได้หมายความรวมถึงการลงโทษด้วย เพราะไทยนั้นเป็นมาตรการที่รัฐตั้งขึ้นเพื่อต่อต้าน การกระทำการของประชาชน ดังนั้นการที่ยอมให้เกิดอาชญากรรมที่ร้ายแรงขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่าโดยไม่มี การกำหนดโทษที่เหมาะสมสมนั้น เป็นการสมควรคือเหตุหรือ การไม่ลงโทษประหารชีวิตแก่ผู้กระทำความผิดอุกฤษกรซึ่ง เช่นการฆ่าผู้อื่น โดยเจตนา แต่ให้มีการลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน เป็นการใช้สิทธิและเหตุผลในการลงโทษตามสัดส่วน จึงไม่ใช่เรื่องโหดร้ายแต่ประการใด

ผู้เขียนมองว่าความเห็นว่าไทยประหารชีวิตในปัจจุบันเป็นไทยที่โหดร้ายและทารุณ เพราะได้มีวิธีการประหารชีวิตที่ทำให้นักโทษตายได้ในเวลาอันรวดเร็วโดยมีศึกษาพิษ จึงไม่เป็นการทรมานนักโดย และการลงโทษประหารชีวิตนั้นเท่ากับมของไม่เห็นคุณค่าของชีวิตมนุษย์ เพราะมนุษย์ทุกคนมีค่าเท่ากันในด้านความเป็นมนุษย์มาแต่แรกเกิด แต่ค่าของมนุษย์แต่ละคนที่มีต่อสังคมนั้นหากได้เท่าเทียมไม่ คนใดทำความดีเอาไว้มากก็เป็นคนที่มีค่าต่อสังคมมาก คนใดที่ทำแต่ความชั่วร้าย ค่าชีวิตของเขานั้นที่มีต่อสังคมก็มีเท่ากัน ต้องเอาไว้สักต่อสังคมมากกว่าความรู้สึกส่วนตัว ของแต่ละคนนั้น ก็ เพราะเราจะต้องอยู่ร่วมกันในสังคมตลอดไป จึงต้องช่วยกันรักษาสังคมเอาไว้

ข้อโต้แย้งประการที่สี่ ไทยประหารชีวิตเป็นไทยที่ไม่เป็นธรรม

เพื่อชี้ให้เห็นว่าไทยประหารชีวิตเป็นไทยที่ไม่เป็นธรรมจริงหรือไม่ ผู้เขียนจึงยกเอาเหตุผลดังนี้คือ ไทยประหารชีวิตนั้นได้ตัดสิทธิบางประการของมนุษย์อย่างสิ้นเชิง เช่น สิทธิในการนับถือศาสนา หรือความสัมพันธ์ในระหว่างครอบครัวก็ถูกตัดไปด้วย ในขณะที่ผู้ถูกลงโทษด้วยวิธีการอื่นยังคงมีสิทธิดังกล่าวอยู่โดยบริบูรณ์ อีกทั้งการลงโทษประหารชีวิต ก็ไม่ได้ให้ประโยชน์แก่สังคมมากไปกว่าการจำคุกตลอดชีวิต

ข้อโต้แย้งประการที่ห้า การลงโทษประหารชีวิตนั้นไม่ชอบด้วยวัตถุประสงค์ในการลงโทษ เพราะเป็นการลงโทษในแบบของการแก้แค้นและทดแทน ซึ่งเป็นการปฏิเสธการปรับปรุงและแก้ไขความประพฤติของนักโทษ

จากข้ออ้างถึงผลเสียของไทยประหารชีวิตในประการนี้ ทำให้ต้องพิจารณาถึงวัตถุประสงค์ในการลงโทษอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งจะเห็นได้ว่าวัตถุประสงค์ในการลงโทษโดยทั่วไปนั้น ก

เพื่อแก้แค้นและทดสอบกับความผิดที่ได้กระทำขึ้น (Retribution) เพื่อยับยั้งการกระทำความผิดในครั้งต่อไป (Deterrent) เพื่อแก้ไขความประพฤติของนักไทย (Reformation) และเพื่อป้องกันสังคม (Protection of Society) ซึ่งวัตถุประสงค์ในการลงโทษทุกข้อนี้มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเลย

สำหรับไทยประหารชีวิตนี้ แน่นอนว่าจะต้องเป็นการลงโทษเพื่อแก้แค้นและทดสอบกับความผิดที่เกิดขึ้น เพราะความผิดที่อุกอาจร้ายนี้ ไม่มีไทยใดเหมาะสมเท่ากับไทยประหารชีวิต และในขณะเดียวกันนั้น ไทยนี้ยังได้ตัดสู้กระทำความผิดออกไปจากสังคม ได้อย่างเด็ดขาด

ข้อโต้แย้งประการที่หก เมื่อจากไทยประหารชีวิตเป็นไทยที่รุนแรงที่สุด ดังนั้นถ้าพยานหลักฐานของโจทก์ไม่หนักแน่นพอแล้ว ศาลก็ต้องปล่อยจำเลยไป ซึ่งในการพิจารณาที่จำเลยนั้นก็อาจจะออกไปกระทำการเป็นภัยกับสังคมได้อีก

สำหรับข้ออ้างข้อนี้ผู้เขียนเห็นว่าเป็นข้ออ้างที่เกิดจากความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน เพราะในกรณีที่พยานหลักฐานของโจทก์ไม่หนักแน่นพอที่จะลงโทษจำเลยได้ ศาลก็จะต้องปล่อยตัวจำเลยเสนอไปในทุกๆ คดีอยู่แล้ว โดยไม่จำเป็นต้องพิจารณาว่าความผิดที่โจทก์ฟ้องนั้นมีอัตราโทษถึงประหารชีวิตหรือไม่ ซึ่งศาลได้ถือเป็นหลักปฏิบัติคั่งนี้มาช้านานแล้ว และหลักคั่งกล่าวนี้ยังเป็นหลักสามก์ที่ใช้กันอยู่ในหลาย ๆ ประเทศ ดังจะเห็นได้จากหลักปฏิญญาสากสูตร ว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ข้อ 11 (1) ที่ว่า “ทุกคนที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำการผิดทางอาญา มีสิทธิที่จะได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบริสุทธิ์จนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่ามีความผิดตามกฎหมายในการพิจารณาเปิดเผย ซึ่งตนได้รับหลักประกันบรรดาที่จำเป็นสำหรับการต่อสู้คดี” ซึ่งหลักเช่นนี้ก็มีอยู่ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของเรามาแล้ว กับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความผิดของไทย 227 ที่ว่า ให้ศาลมีคุณพินิจวินิจฉัยซึ่งน้ำหนักพยานหลักฐานทั้งปวง อ่อนเพิกถอนก่อนว่าจะแน่ใจว่ามีการกระทำความผิดจริง และจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น เมื่อมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำความผิดหรือไม่ ให้ยกผลประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลย

ซึ่งหลักแห่งการยกผลประโยชน์ให้จำเลยในกรณีที่มีข้อสงสัยว่าจำเลยจะกระทำผิดจริง หรือไม่นี้ เป็นหลักที่กฎหมายคั่งขึ้นเพื่อความยุติธรรม เพราะการจะเอาผิดอาชญากรรมแก่ผู้ใดก็ตาม จะต้องได้หลักฐานที่แน่ชัดเสียก่อนว่าคนผู้นั้นได้กระทำความผิดจริง ดังนั้น โจทก์จึงต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าจำเลยคือผู้กระทำความผิดที่โจทก์กล่าวหา ถ้าโจทก์สืบไม่ได้ดังนี้แล้ว ศาลก็ต้องยกฟ้องและปล่อยจำเลยไป ซึ่งอาจจะเกิดข้อเสียที่ว่า ถ้าจำเลยนั้นคือผู้ที่ได้กระทำความผิดจริง เขาถือว่าจะออกไปก่ออันตรายแก่สังคมอีก แต่ผู้เขียนเห็นว่าผลเสียข้อนี้ขั้งพ่อจะแก้ไขได้ โดยไม่ต้องยกเลิกหลักประกันประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลยทั้งไป เพราะปัจจุบันเทคโนโลยีด้านนิติวิทยาศาสตร์สามารถพิสูจน์ได้ จริงอยู่ว่าในขณะกระทำความผิดนั้นอาจจะไม่มีประจักษ์พยานอยู่เลย แต่ศาลอ

พิพากษาลงโทษจำเลยได้ โดยอาศัยหลักแห่งการพึงพำนพกติดเหตุแวดล้อมกรณี (Circumstantial Evidence) ซึ่งพยานหลักฐานดังกล่าวนี้ ได้มาจากการใช้วิทยาการแผนใหม่ในการสืบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เช่น การพิสูจน์ลายมือที่ปรากฏอยู่บนสิ่งของที่พบร่วมกับเครื่องมือที่เกิดเหตุ การพิสูจน์ทราบโดยหิตที่ติดอยู่ตามร่างกายผู้ต้องหา การพิสูจน์เส้นผมหรือเส้นขนที่พบที่ศพผู้ตาย การแสดงถึงว่าอาจมีการกระทำการใดๆ ก็ได้ที่กระทำความผิดซึ่งยังจับตัวไม่ได้ ดังนี้เป็นต้น ซึ่งพยานหลักฐานที่ได้จากวิทยาการในการสืบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจนี้ สามารถใช้เป็นพยานหลักฐานที่ศาลจะรับฟังไว้เพื่อวินิจฉัยลงโทษจำเลยได้ ดังนั้นจึงไม่ควรวิตกว่าถ้าปราศจากประจักษ์พยานแล้ว ศาลมจะลงโทษจำเลยไม่ได้อีกด่อไป

ข้อให้เย็บประการที่เข็ม เป็นผลเสียที่เกิดทางด้านจิตใจ เพราะโดยมากนั้นนักโทษที่รู้ด้วยว่าจะถูกประหารชีวิตมักจะแสดงอาการที่น่าเวทนา ทำให้ผู้ที่ได้รู้เห็นเกิดความไม่สงบใจพระสงสาร

ผลเสียข้อนี้เป็นความจริง เพราะสังคมไทยเป็นสังคมที่นับถือพุทธศาสนาเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศไทย สังคมชาวพุทธมีความสงสารและให้อภัยเสมอ

ข้อให้เย็บประการที่เปลป เป็นผลเสียที่สำคัญคือ แม่จะได้ใช้ความระมัดระวังที่สุดแล้วกี ความก่อจลาจลที่จะเกิดความผิดพลาดโดยประหารชีวิตผู้บุกรุกขึ้นได้ และความผิดพลาดเหล่านี้ไม่มีทางที่จะแก้ไขได้เลย

เรื่องความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้นเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตนี้เป็นที่วิตกมาก เพราะถ้าผิดพลาดไปแล้วก็ไม่มีทางที่จะแก้ไขได้ เมื่อจากผู้ถูกลงโทษตายไปเสียแล้ว ซึ่งผลเสียข้อนี้แม้ฝ่ายที่นิยมไทยประหารชีวิตเองก็ระบุว่า ดังนั้นกลุ่มประเทศที่ยังคงมีไทยประหารชีวิตจึงได้ออกกฎหมายกำหนดขั้นตอนขึ้น เพื่อป้องกันมิให้เกิดความผิดพลาดดังกล่าว แต่ถึงกระนั้นก็ยังอาจจะเกิดความผิดพลาดขึ้นได้ เช่น ได้ลงโทษประหารชีวิตผู้บุกรุกขึ้นไปแล้ว ดังนี้เป็นต้น ซึ่งแม่ด้วยย่างนี้จะเป็นเพียงเรื่องที่อาจจะเกิดขึ้นได้ก็ตามกีความทางป้องกันเสียก่อนจะดีกว่า และวิธีป้องกันไม่ให้เกิดความผิดพลาดเหล่านี้ขึ้นนั้น จะต้องการทำพร้อมกันหลายทางด้วยกันคือ ต้องเรียนเสนอกฎหมายเปลี่ยนไทยประหารชีวิตเป็นจำคุกตลอดชีวิตแทน

2.6 แนวคิดที่สนับสนุนการยกเลิกโทษประหารชีวิต

2.6.1 แนวคิดด้านสิทธิมนุษยชนกับกระแสโลกวิถีนี้

ความหมายของสิทธิเสรีภาพและสิทธิความเป็นมนุษย์

“สิทธิ” (Right) หมายถึง อำนาจที่มีกฎหมายรับรองคุ้มครองให้แก่บุคคลในอันที่จะกระทำการเกี่ยวข้องกับทรัพย์หรือบุคคลอื่น เช่น สิทธิในทรัพย์สิน สิทธิในชีวิตร่างกาย กล่าวคือ

สิทธิเป็นอำนาจที่กฎหมายรับรองให้แก่บุคคลหนึ่งในอันที่จะเรียกร้องให้บุคคลอื่น หรือหมายคนกระทำการ หรือกระเว้นการกระทำบางอย่างบางประการ ให้เกิดประโยชน์แก่ตน

“เสรีภาพ” (Liberty) หมายถึง ภาวะของมนุษย์ที่ไม่อุปสรรคให้การครอบจักรของผู้อื่นอันเป็นภาวะที่ปราศจากการถูกหน่วงเหนี่ยวขัดของ ดังนั้นเสรีภาพ คือ อิสานของบุคคลในอันที่จะกำหนดตนเอง (Self-determination) ซึ่งอำนาจนี้บุคคลย้อมสามารถเดือกวิธีชีวิตของตนได้ด้วยตนเองตามใจปรารถนา เสรีภาพซึ่งเป็นอำนาจที่บุคคลมีอยู่เหนือคนเอง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า สิทธิกับเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญแม้จะคล้ายกัน ในแต่ที่ว่าต่างเป็นอำนาจที่กฎหมายรับรองให้แก่บุคคล แต่ก็ต่างกันที่ว่าสิทธิเป็นอำนาจที่บุคคลใช้ในความสัมพันธ์ระหว่างคนเองกับผู้อื่น เพื่อให้ผู้อื่นกระทำการหรือละเว้นกระทำการ แต่เสรีภาพกลับเป็นอำนาจของบุคคลนั้นที่มีอยู่เหนือคนเองในการตัดสินใจ โดยปราศจากการแทรกแซงหรือครอบจักรจากบุคคลอื่น

อย่างไรก็ตามในปัจจุบันมีการใช้คำว่า “สิทธิ” และคำว่า “เสรีภาพ” ปนกันไป เช่น เรียกบรรดาสิทธิและเสรีภาพที่มนุษย์แต่ละคนพึงมีในฐานะที่เกิดมาเป็นมนุษย์รวมๆ กันไปว่า “สิทธิมนุษยชน” (Human Right) ในสหพันธ์สาธารณรัฐเยรมันเรียกบรรดาสิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ “สิทธิขั้นพื้นฐาน” (Basic Rights) แต่ไม่ว่าจะเรียกว่าสิทธิมนุษยชนหรือสิทธิขั้นพื้นฐาน สิทธิส่วนใหญ่ไม่ใช้อำนาจของบุคคลที่จะเรียกร้องให้รัฐกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด โดยเฉพาะเจาะจงให้เกิดประโยชน์แก่ตน แต่มักจะเป็นสิทธิในเสรีภาพ (Right of Liberty) เป็นอำนาจตามกฎหมายในอันที่จะกระทำการด้วย โดยปราศจากการรบกวนขัดขวางของรัฐ ซึ่งสิทธิและเสรีภาพนั้นเป็นสิ่งคู่กัน เพราะความเป็นมนุษย์นั้นย่อมชอบที่จะมีสิทธิเป็นทั้งผู้สร้างและผู้รักษาสิทธิของมนุษยชาติ ทำให้สิทธิและเสรีภาพกลายเป็นสิ่งที่มนุษย์พึงมีพึงได้โดยชอบธรรมอย่างมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

ปฏิญญาสาคัญว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ได้บัญญัติไว้ในสิทธิของบุคคล ไว้หมายประการ ด้วยกัน แต่เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องหาในคดีอาญาที่มีการกล่าวว่าไว้หมายประการ ดังนี้

(1) สิทธิเสรีภาพในร่างกายข้อ 3 บัญญัติว่า “บุคคลมีสิทธิในการดำรงชีวิตในเสรีภาพและความมั่นคงแห่งร่างกาย”

(2) สิทธิที่จะได้รับประโยชน์จากข้อสันนิษฐานของกฎหมายข้อ 9 บัญญัติไว้ว่า “บุคคล ให้จะถูกจับ กักขัง หรือเนรเทศโดยพลการไม่ได้” และข้อ 11(1) บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกกล่าวหาด้วยความผิดทางอาญา มีสิทธิที่จะได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบริสุทธิ์ จนกว่าจะมีการพิสูจน์ว่า

มีความผิดทางกฎหมายในการพิจารณาโดยเบ็ดเตล็ด ที่ซึ่งตนได้รับหลักประกันต่างๆ ที่จำเป็นในการต่อสู้คดี”

(3) หลักประกันการไม่ถูกเหยียดแหงในกิจการส่วนตัว ข้อ 12 บัญญัติไว้ว่า “การเข้าไปเหยียดแหงโดยพฤติการในกิจการส่วนตัว ครอบครัว เศหสณาน การสื่อสาร ตลอดจนการกระทำใดๆ ที่ทำให้เสื่อมเสียต่อเกียรติ และชื่อเสียงของบุคคลนั้นจะทำมิได้ทุกๆ คนมีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายจากการกระทำใดๆ ดังกล่าว

สิทธิมนุษยชนเป็นกระแสโลกภัยตัวนี้ก็ลักษณะหนึ่งที่เข้าสู่ประเทศไทย ทุกวันนี้มีการพูดกันมากในเรื่องศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิเสรีภาพ ความเสมอภาค สิทธิมนุษยชนเป็น คำที่ใช้กันว่างๆ หมายความว่า สิทธิของคนทุกคนในขณะที่เป็นคน โครงสร้างที่เป็นคนย่อมมีสิทธินี้ และเป็นสิทธิพื้นฐานของคนทุกคน สิทธิพลเมืองจะแตกต่างจากสิทธิมนุษยชน เพราะสิทธิพลเมืองเป็นสิทธิที่ให้กับคนที่เป็นคนชาติ หรือเป็นพลเมืองของเมืองนั้น กันที่เป็นพลเมืองของรัฐนั้น สิทธิมนุษยชน กับสิทธิพลเมืองหลายๆ ส่วนจะไปด้วยกัน แต่มีรายส่วนที่แตกต่างกัน แนวความคิดเรื่องสิทธิมนุษยชนจะต้องยุบรวมสิ่งที่เรียกว่า ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์หมายความว่า เราจะปฏิบัติต่อกันอย่าง “ไม่ใช่คนไม่ได้”¹³ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์สามารถมองได้หลายมิติ ในมิติที่ใหญ่ที่สุดคือ ศักดิ์ศรีของผู้พันธุ์ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ในระดับกลุ่มชนคือการห้ามทำการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ในระดับที่เล็กที่สุดคือ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของคนแต่ละคน ไทยประหารชีวิตเป็นการกระทำต่อบุคคลย่อมมีสิทธิ และเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย การทราบ ทราบกรรม หรือ การลงโทษด้วยวิธีการให้คร้ายหรือ ไรัมมนุษยธรรม จะกระทำมิได้ แต่การลงโทษประหารชีวิตตามที่กฎหมายบัญญัติ ไม่ถือว่า เป็นการลงโทษด้วยวิธีการให้คร้าย หรือไรัมมนุษยธรรมแต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร ไทย พุทธศักราช 2540 ได้กำหนด รองรับโทษประหารชีวิต ไว้ในมาตรา 31 บุคคลย่อมมีสิทธิ และเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย การทราบ ทราบกรรม หรือ การลงโทษด้วยวิธีการให้คร้ายหรือ ไรัมมนุษยธรรม จะกระทำมิได้ แต่การลงโทษประหารชีวิตตามที่กฎหมายบัญญัติ ไม่ถือว่า เป็นการลงโทษด้วยวิธีการให้คร้าย หรือไรัมมนุษยธรรมแต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร ไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 32 ฉบับปัจจุบันได้มีการตัดคำว่า โทษประหารชีวิตออกไป ก็เท่ากับว่า โทษประหาร “ไม่ได้รับการรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญอีกต่อไป” ฉบับนี้ การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลยุติธรรมซึ่งไม่ควรสั่งโทษประหารชีวิต ผู้ใด ผู้เขียนมีความเห็นว่า แม้ว่าข้อบัญญัติ ในรัฐธรรมนูญใหม่ มาตรา 32 จะระบุว่า แต่การลงโทษไทย ตามคำพิพากษา ของศาลหรือ ตามที่กฎหมายบัญญัติ ไม่ถือว่า เป็นการลงโทษด้วยวิธีการให้คร้าย หรือไรัมมนุษยธรรม ก็เป็นข้อยกเว้นสำหรับทลง โทษอื่นๆ ตามกฎหมาย เช่น จำคุกลดลงชีวิต แต่ ไม่ได้หมายความรวมถึงโทษประหารชีวิต เพราะรัฐธรรมนูญปี 2550 เป็นกฎหมายสูงสุด มีเขตนาจะยกเว้น โทษประหารชีวิต ถึงแม้ว่าประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 18 จะมีโทษประหารชีวิตอยู่แต่ก็

¹³ พระราชบัญญัติ (2550). เอกสารประกอบการสอนภาษาไทยปีสูงภาคภาษาไทยกับโอกาสภัยตัวนี้. หน้า 3.

ขัดกับรัฐธรรมนูญ ควรได้รับการยกเว้นแก้ไขต่อไป ได้ถือว่าประเทศไทยมีการพัฒนาและมีการเปลี่ยนผ่านของที่มีค่าต่อการลงโทษตามกฎหมาย โดยมองว่า คนทำผิดไม่ได้เกิดจากสังคมที่คิดมากับตัว แต่เกิดจากสังคมรอบข้าง นั้นมีส่วนกำหนดพฤติกรรมของเข้า ดังนั้น การปรับเปลี่ยนเงื่อนไขทางสังคมน่าจะช่วยให้คนกลับตัวเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้ โดยมองว่า การลงโทษไม่ใช่การชำระแค้น ทำให้ดายตกล้ามกัน การลงโทษจำคุกตลอดชีวิต น่าจะเป็นทางออกของสังคมไทย อีกทั้ง เป็นการป้องกัน ความผิดพลาดทางกระบวนการยุติธรรม หากผู้บุกรุกประหารชีวิต สังคมก็ไม่สามารถนำชีวิตผู้ชาย กลับคืนสู่ครอบครัวอันเป็นที่รักได้ ซึ่งความผิดพลาดทางกระบวนการยุติธรรมเป็นสิ่งที่ไม่ควรให้อภัย เพราะสังคมสามารถเปลี่ยนทางเลือกก่อนได้ จึงถือได้ว่าหัวข้อการยกเลิกโทษประหารชีวิต เป็นกระแสโลกภารกิจที่เข้ามาสู่ประเทศไทยทุกวันนี้

2.6.2 แนวคิดด้านคุณธรรมและจริยธรรม

ประเทศไทยมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต โดยไม่มีการทำฉันท์ตามดิ เนื่องจากยึดมัติเรื่องคุณธรรม จริยธรรม และคำนึงถึงสิทธิมนุษยชน เพื่อการประหารไม่ได้ช่วยให้ปัญหาลดลง แม้ไทยจะเปลี่ยนวิธีการประหารจากการขึงเป็นการฉีดยา เพื่อให้คุรุนแรงน้อยลง ไทยประหารชีวิตของไทยก่อนวันที่ 9 มิ.ย. 2549 มีจำนวน 905 ราย โดย 564 ราย ต้องคดียาเสพติด มีการยื่นถวายฎีกาคดหย่อนโทษ โดย 86 รายเหลือไทยจำคุก และ 79 รายเป็นนักโทษเบ็ดเสร็จเดือชาด¹⁴ “ปัจจุบันหลายประเทศยังมีการประหารที่โหดร้าย เช่น ในหลายรัฐของสหรัฐของสาธารณรัฐเชิง ใช้เก้าอี้ไฟฟ้า ประเทศไทยด้วยวันของก่อการ เช่น ปากีสถาน อัฟغانิสถาน ใช้วิธีปานินใส่เจ็บกระดาย ประหารชีวิตอย่างสุดข้า ขณะที่นักโทษประหารของไทยส่วนใหญ่ต้องคดียาเสพติด จากการเข้าไปหาข้อมูลส่วนใหญ่เป็นคนจนที่ตกเป็นเครื่องมือของคนอื่น เช่น คนชาวเขา คนจนในล้าน ส่วนเจ้าหน้าที่ที่ไม่จริงจังแต่แรก อย่างมีผลงานค่อยออกมานับ ขณะที่ผู้ค้ายาตัวการใหญ่ใช้อำนาจหน้าที่ ทำให้ตัวเองก่อชนวนไว้ได้ ส่วนคดีฆาตกรรมหรือข่มขืนน่า ก็เกิดจากสังคมที่แวดล้อมด้วยสิ่งที่ ก่อให้เกิดปัญหา ดังนั้นการประหารชีวิตไม่ใช่วิธีการแก้หรือลดปัญหาได้ด้วยแก้ที่ต้นตอ” ปัจจุบันเป็นปี มหาวิทยาลัยน่าจะถือโอกาสในการยกเลิกโทษประหาร และสร้างความเชื่อมั่นที่จะทดแทนไทยประหารด้วยการจำคุกตลอดชีวิต สร้างกระบวนการให้นักโทษสำนึก นำภูมิใจกว่าการให้เข้าตาย เพื่อชดใช้ความผิด ซึ่งหลายรายถูกประหารผิดด้วยที่เป็นเพื่อรับบาปด้วยสาหร่าย เพราะไม่มีเส้นสายช่วยเหลือ ส่วนข้ออกเดียงว่าไทยมีปัญหาอาชญากรรมขั้นรุนแรง อย่างให้มองว่าประเทศไทยเป็นปัญหา ไม่ต่างกับไทยและรุนแรงกว่าด้วยซ้ำ เช่น พนักงานการสังหารประชาชน บ่เขียนชันกุ่นน้อย และปัญหาความรุนแรงในตินมอร์ตะวันออก กัมพูชา กีบกเลิกโทษประหาร อนเมริกา หรือล่าสุดฟิลิปปินส์

¹⁴ สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ. (2549). จี้ไทยเลิกโทษประหารชีวิตไม่ช่วยแก้ปัญหา. สืบค้นเมื่อ 30 ธันวาคม 2550, จาก http://www.nhrc.or.th/news.php?news_id=1047&lang=EN

นอกจากนั้นประเทศไทยเป็นประเทศไม่รับประทานที่ขังไทยประหารชีวิตเป็นสามัญ จึงอย่างให้ผู้นำรัฐบาลและพรรคการเมืองกล้ายกเลิกไทยประหาร คือว่าเป็นการคืนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ให้กับคนไทยด้วยกันเอง ส่วนในต่างประเทศได้มีปฏิญญาสำคัญว่าด้วยสิทธิมนุษยชนระบุด้วยว่า ทุกคนมีสิทธิ์ชีวิต ซึ่งประเทศไทยยังมีการใช้ไทยประหารอยู่ ซึ่งการศึกษาในทางอาชญาศาสตร์บูรณาการว่า ไทยประหารชีวิตไม่ได้ช่วยบั้งการประกอบอาชญากรรม และไม่ช่วยให้สังคมดีขึ้น อีกทั้งคำใช้จ่ายในการลงโทษไทยประหารซึ่งสูงอยู่ หรืออาจต้องพิจารณาใหม่ว่า อาชญากรรมแบบไหนที่ต้องลงโทษไทยประหาร อีกทั้งการพิจารณาไทยต้องดำเนินการอย่างเป็นธรรม เพราะพบว่ามีหลักฐานที่ต้องสอบปากคำผู้ต้องหาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ถือเป็นข้อมูลที่ได้มาโดยไร้ศักดิ์ศรี อย่างไรก็ตามจุดยืนของไทยตอนนี้ควรที่จะยกเว้นไทยประหารทุกกรณีความผิด โดยรัฐบาลจำเป็นต้องนำมาตรฐานองค์การสหประชาชาติว่าด้วย กระบวนการยุติธรรมทางอาญา มาปรับใช้ เช่น หลักการว่าด้วยการป้องกัน การวิสามัญฆาตกรรม และการลงโทษไทยประหารที่ไร้เหตุผล ซึ่งยุ่นนีข้อห้ามขาดเงินไม่ให้รัฐบาลออกคำสั่ง หรือยุบสิ่งเสริมให้บุคคลได้ไปประหารชีวิตบุคคลอื่นโดยไร้เหตุผลและรวดรัด รวมถึงการกำหนดความผิดทางอาญาต่อผู้ใช้กำลังบังคับให้บุคคลหายสาบสูญทุกรูปแบบ ซึ่งสังคมไทยกำลังประสบกับปัญหาอยู่ในปัจจุบัน”¹⁵

2.6.3 แนวคิดเรื่องศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์กับไทยประหารชีวิต

ปัจจุบัน ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ได้มีความสำคัญในทางกฎหมาย กระบวนการยุติธรรม และในสังคมมากขึ้นทุกที่ และการกระทำของเจ้าหน้าที่รัฐ หรือหน่วยงานของรัฐหลายครั้งได้ถูกนำมาพิจารณาบทวนเสียใหม่ ด้วยเหตุผลของการคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 เป็นครั้งแรก โดยมาตรา 4 และรัฐธรรมนูญฯ พุทธศักราช 2550 กีบัญญัติเช่นเดียวกัน¹⁶

“ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง” และ มาตรา 26 บัญญัติว่า “การใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐทุกองค์กรต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพตามบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้”

คำว่า “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์” แต่เดิมประเทศไทยนิยมเรียกคำนี้ว่า “เกียรติศักดิ์แห่งความเป็นมนุษย์” มีความหมายโดยสรุปว่า “คุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์” นั่นเอง ซึ่งเป็นมาตรฐานขึ้นต่ำสุดในการปฏิบัติเพื่อมนุษย์ด้วยกัน หากมีการละเมิดขึ้นต่ำสุดคงกล่าวถือว่าเป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

¹⁵ คณิต ณ นคร. (2550, 28 พฤษภาคม). “ม้วตคดอน 1,400 พพ.” สมานรัฐ. หน้า 2

¹⁶ <http://Intranet.prd.go.th/journal/content.php?No=1349>

อนั้ง ศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์นั้นจะได้รับความเคารพเสมอ ไม่ว่าบุคคลนั้นมีสถานะทางสังคมอย่างไร แม้เป็นนักไทยตามคำพากยากรึต้องปฏิบัติต่อเขาโดยคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์ด้วยเสมอและศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์และบังคับมิติดด้วยบุคคลตลอดไปทั้งในเวลาที่เขายังมีชีวิตอยู่หรือได้สิ้นชีวิตไปแล้ว

ดังนั้น การที่สื่อมวลชนบางแห่งได้นำภาพเกือบเปลือยของหญิงที่ถูกข่มขืนแล้ว่อนาฯ เมยแพร ซึ่งถูกมองว่าเป็นภารกิจสื่อมวลชนด้วยกันค่าหน่อยย่างรุนแรง ว่าเป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์ของผู้ชายอันเป็นการกระทำที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง

ศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์มีฐานะเห็นว่าสิทธิเสรีภาพทั่วไปดังจะเห็นได้ว่ารัฐธรรมนูญฯ จะจัดลำดับก่อนสิทธิเสรีภาพเสมอ โดยมาตรา 4 และ มาตรา 26 บัญญัติว่า “ศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์ สิทธิและเสรีภาพ” นอกจากนั้น รัฐธรรมนูญฯ 2550 ให้อำนาจรัฐตรากฎหมายจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลได้ แต่ไม่อนุญาตให้รัฐตรากฎหมายจำกัดครอบครองศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์ได้ ดังจะเห็นได้จากมาตรา 29 บัญญัติว่า

“การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ จะกระทำมิได้เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ฯลฯ” จากบทบัญญัติ มาตรา 29 แสดงให้เห็นว่าการจำกัด การจำกัดศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์ไม่ว่าโดยฝ่ายนิติบัญญัติ บริหารและดุลการจะกระทำมิได้เลข กรมราชทัณฑ์ปัจจุบันให้ความสำคัญกับเรื่องศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์เป็นอย่างมาก เช่น การแก้ไข ปรับปรุงประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 19 ซึ่งเดิมบัญญัติว่าผู้ที่ถูกลงโทษประหารชีวิตให้อาไปยิง เสียให้ตาย กรมราชทัณฑ์เห็นว่าการนำไปใช้ทำให้เกิดความเจ็บปวดทุกข์ทรมานแก่นักโทษมากเกินไป ขัดต่อรัฐธรรมนูญ 2550 มาตรา 32 และมีผลกระบทด้วยศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์ ดังนั้น กรม ราชทัณฑ์จึงเสนอขอแก้ไขมาตรา 19 จากการนำเอาไปใช้เสียให้ตายเป็นการนำไปฉีดสารพิษเสียให้ ตาย ซึ่งปัจจุบันการตายดังกล่าวได้ประกาศใช้และมีการลงโทษด้วยวิธีใหม่นี้แล้ว

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัจจุบันประเทศไทยเป็นภาคีกิจกรรมระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิของ พลเมืองและสิทธิทางการเมือง ค.ส. 1966 ของสหประชาชาติ มีผลตามกฎหมายตั้งแต่วันที่ 29 มกราคม 2540 ซึ่งประเทศไทยต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด รวมทั้งการปฏิบัติต่อผู้ด้อยโอกาสและ นักโทษเด็ดขาดแล้ว เนื่องจากข้อบทที่ 10 วรรคแรกแห่งบัญญัติว่า

“บุคคลทั้งหลายที่ถูกลิตรอนเสรีภาพ ต้องได้รับการปฏิบัติอย่างมีมนุษยธรรมและได้รับ การเคารพในศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุขย์”

ดังนั้น กรณีที่ทหารสหรัฐยอมรับทราบนักโทษอิรักในอาบูการิบ เช่น ให้นักโทษชาย ร่วมเพศกัน หรือเปลือยกางเกงอนทับแล้วถ่ายภาพไว้ฯลฯ ซึ่งถูกประท้วงไปทั่วโลกว่าเป็นการละเมิด

ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และค่อนมาคลาทารสหรัฐอเมริกาได้ลงโทษหารที่เกี่ยวข้องหาดายคนด้วยแล้ว

นักกฎหมายเยอรมัน Geunter Duering ได้อธิบายคำว่า “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์” ว่า มนุษย์ทุกคนเป็นมนุษย์โดยอิ่มเฒา หรือวิตัญญูณของเขานั้น ซึ่งทำให้เขาแตกต่างจากความเป็นอยู่ ในสภาวะธรรมชาติที่ปราสาทจากความเป็นส่วนบุคคล และการท้าให้บรรลุเป้าหมายภายในขอบเขต ส่วนบุคคลนั้น ข้อมูลนี้อยู่กับการตัดสินใจของบุคคลนั้นเอง ในอันที่จะกำหนดตนเอง และในการ สร้างสภาพแวดล้อมของตนเอง ส่วน J.M. Wittich ได้อธิบายไว้ว่าศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์นั้น มี ลักษณะที่อยู่เหนือด้วยทันบัญญัติแห่งกฎหมายและมีอยู่ก่อนการบัญญัติรัฐธรรมนูญ โดยผู้ร่าง รัฐธรรมนูญไม่ได้เป็นผู้สร้างศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ขึ้นมาแต่เปาพัสดุนี้อยู่ก่อนแล้ว และ ขอมรับปฏิบัติซึ่งให้การเคารพและศูนย์รวมศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ ซึ่งก็ถือเป็นการแสดงของ ความยุติธรรมด้วย การศูนย์รวมศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ซึ่งมีคุณค่าสูงสุดในรัฐธรรมนูญและได้รับ การยอมรับว่าเป็นบรรทัดฐานขั้นพื้นฐานของรัฐธรรมนูญ ดังนั้น การสร้างสังคมจากเสรีชนที่มี ความเป็นอิสระในด้วยของตนเอง โดยเริ่มจากการเปลี่ยนหรือร่วมกันทำงานเพื่อประโยชน์ของ ส่วนรวมกีเพื่อทำให้ความเป็นมนุษย์เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม สังคมจึงต้องยอมรับว่าสามารถแต่ละ คนในสังคมมีความเสมอภาคและมีคุณค่าของตนเอง มนุษย์ที่อยู่ในสังคมซึ่งคงมีเป้าหมายในการ ดำเนินชีวิตของตนเอง ไม่อาจยกมาเป็นเครื่องมือของสังคม หรือลดคุณค่าของชีวิตมาอยู่ในลักษณะ ที่เป็นเพียงวัตถุของวิธีพิจารณาความเป็นมนุษย์ควรเป็นหน่วยงานหนึ่งในสังคม และการอยู่ใน สังคมอย่างสมศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ บุคคลทุกคนในสังคมจะต้องเคารพในศักดิ์ศรีแห่งความ เป็นมนุษย์ซึ่งกันและกัน

Klaus Stem ได้สรุปสาระสำคัญของคำว่า “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์” ว่าหมายถึงคุณค่า อันมีลักษณะเฉพาะ และเป็นคุณค่าที่มีความผูกพันอยู่กับความเป็นมนุษย์ ซึ่งบุคคลในฐานะที่เป็น มนุษย์ทุกคน ได้รับคุณค่าดังกล่าว โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงเพศ เชื้อชาติ ศาสนา วัย หรือคุณสมบัติ อื่นๆ ของบุคคล และศูนย์ธรรมนูญของสหพันธ์เยอรมันได้เคยวินิจฉัยในคดี KPU-Bieleil เกี่ยวกับ “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์” โดยอธิบายว่าเป็นการเรียกร้องการสร้างคนอย่างอิสระของปัจเจก บุคคลในรัฐเสรีประชาธิปไตย “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์” ถือว่ามีคุณค่าสูงสุดเป็นสิ่งที่มิอาจล่วง ละเมิดได้ เป็นสิ่งที่ต้องให้ความเคารพและต้องได้รับความคุ้มครองจากรัฐซึ่ง มาตรา 1 วรรค 1 ของ รัฐธรรมนูญ ได้ให้หลักประกันในทางคุณค่าซึ่งปัจเจกบุคคลได้รับหลักประกันดังกล่าว เพราะความ เป็นบุคคล การไม่อาจล่วงละเมิดได้ในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์นั้นเป็นการรับรองถึงการคุ้มครอง จากการแทรกแซงในปริมาณผลส่วนบุคคล

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์” นั้นเป็นคุณค่าที่มีลักษณะเฉพาะสืบเนื่องจากความเป็นมนุษย์ และเป็นคุณค่าที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน โดยไม่ขึ้นมาอีก หรือเมื่อใดก็ตามที่ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติ ศาสนา เพื่อให้มนุษย์มีอิสระในการพัฒนาและรับผิดชอบตนเอง โดยถือว่า “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์” เป็นคุณค่าที่ไม่อาจล่วงละเมิดได้ ซึ่งแนวความคิดดังกล่าวประกอบด้วย ฐานะอันเป็นสาระสำคัญ 2 ประการคือ สิทธิในชีวิต ร่างกาย และสิทธิที่จะได้รับความเสมอภาค

สิทธิในชีวิตและร่างกาย เป็นสิทธิที่ติดตัวปัจจุบุคคลมาตั้งแต่เกิด เป็นสิทธิที่มีอยู่ในสภาวะธรรมชาติ ไม่อาจถูกพรางจากบุคคลได้ และเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ที่จำเป็นอย่างยิ่ง ต่อการดำรงอยู่ของมนุษย์ และแสดงให้เห็นว่ามนุษย์มีอิสระที่จะกำหนดตนเอง ได้ตามเจตจำนงที่ตนประสงค์ ดังนั้น เพื่อเป็นการเพิ่มเติมสิทธิในชีวิตและร่างกายของปัจจุบุคคล บุคคลแต่ละคนจึงต้องการพขอนเบตส่วนบุคคลของแต่ละคน

สิทธิในความเสมอภาค เป็นการแสดงว่ามนุษย์ทุกคนมีสิทธิและเสรีภาพอย่างเท่าเทียมกัน กล่าวคือ ถึงแม้มนุษย์จะมีสิทธิในชีวิตและร่างกายของตน แต่ถ้าหากขาดหลักประกันในเรื่องความเสมอภาค บุคคลนั้นก็อาจได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เท่าเทียมกันกับบุคคลอีกคนซึ่งต้องมีหลักประกันเรื่องหลักความเสมอภาคด้วย

“ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์” เป็นมูลฐานหนึ่งของหลักสิทธิมนุษยชน มีนัยสำคัญ 2 ประการคือ

ประการแรก คือ “ธรรมชาติของมนุษย์” กล่าวคือลักษณะที่แท้จริงของมนุษย์ที่เกี่ยวกับสภาพจิตใจและความต้องการจำเป็นที่สูงในมนุษย์ทำการใดๆ โดยทุกภูมิชนุษย์น่าจะเป็นอย่างเดียวกัน ไม่ว่าจะอยู่ ณ ที่ใด แต่ในทางปฏิบัติพฤติกรรมของมนุษย์ซึ่งภายใต้อิทธิพลของสังคมและวัฒนธรรมด้วย

ประการที่สอง คือ “ศีลธรรม” อันได้แก่ หลักที่ว่าด้วยความผิดชอบชั่วดีที่สังคมกำหนดให้สามารถใช้คือ ศีลธรรมสากลไม่มี นอกจากอนุமานมาจากส่วนที่กำหนดไว้เหมือนกันในความประพฤตินางเรื่อง ดังนั้นในการวินิจฉัยว่าพฤติกรรมใดเป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือไม่ ต้องพิจารณา 3 ประเด็น คือ

ประเด็นแรก สิ่งนั้นๆ มนุษย์ความปฏิบัติต่อกันหรือไม่

ประเด็นที่สอง ความรู้สึกทางด้านจิตใจของสังคมในขณะนั้นสนับสนุน หรือ トイ้แยงอย่างไร

ประเด็นที่สาม แนวทางที่สังคมอื่นที่มีประสบการณ์มาก่อนเป็นข้อพิจารณาประกอบจากแนวความคิดเรื่องศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ดังกล่าว ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ได้บัญญัติรับรองเรื่องศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ไว้ใน ดังนี้

มาตรา 4 ว่า “ศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์ สิทธิและเสรีภาพของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง” เป็นการวางหลักที่ไว้ป้อนเป็นการประภาคเจตนาณ์ของรัฐที่ให้ความรับรองคุ้มครอง ศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์ของบุคคล ก่อให้เกิดความผูกพันต่ออำนาจของรัฐทั้งหลาย โดยถือว่าศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์เป็นตัวกำหนดและเป็นตัวจำกัดอิสระของบุคคล แต่การะหน้าที่ของรัฐ นอกจากนี้ยังเป็นตัวกำหนดความชอบธรรมของรัฐด้วย การกำหนดหลักที่ไว้ป้องกันล่าก่อให้เกิดผลต่อมาก็อ ผลในเบื้องต้นการตีความสิทธิขั้นพื้นฐานทั้งหลาย ซึ่งจะต้องตีความว่าสิทธิขั้นพื้นฐานทั้งหลายถ้วนเดียว ผลมาจากการศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์ทั้งสิ้น การจะทำให้ศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์บรรลุความมุ่งหมาย อย่างแท้จริง ย่อมหมายความว่า รัฐจะต้องเป็นผู้ดำเนินการสำหรับความพร้อมในการใช้เสรีภาพของบุคคล จากพื้นฐานดังกล่าวก่อให้เกิดสิทธิเรียกร้องต่อรัฐเพื่อให้รัฐกระทำการต่างๆ เพื่อบรรลุเป้าหมายด้วยการใช้สิทธิและเสรีภาพต่างๆ

มาตรา 26 บัญญัติว่า “การใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐทุกองค์กรต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์ สิทธิและเสรีภาพตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ “ศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์ตามมาตรา 26 นี้ มีสถานะเป็นคุณค่าที่รัฐธรรมนูญมุ่งหมายให้การใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐทุกองค์กร ต้องผูกพันให้ความคุ้มครองในการคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์ สิทธิและเสรีภาพขององค์กร ผู้ใช้อำนาจรัฐอาจแสดงออกได้ใน 2 ลักษณะ ลักษณะแรก องค์กรของรัฐจะไม่กระทำการใดๆ ในลักษณะที่จะเป็นการละเมิดต่อสิ่งดังกล่าว ลักษณะที่สอง นอกจากองค์กรของรัฐจะไม่ทำการใดๆ ที่จะเป็นการละเมิดต่อศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์ สิทธิและเสรีภาพแล้ว รัฐยังต้องมีภาระหน้าที่ดำเนินการใดๆ ในทางที่จะทำให้ศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์ สิทธิและเสรีภาพของบุคคลเอื้อต่อการดำรงชีวิตอยู่ของมนุษย์อย่างมีศักดิ์ศรี หรือเอื้อต่อการใช้สิทธิและเสรีภาพตามที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติรับรองคุ้มครองไว้

มาตรา 28 วรรคแรก บัญญัติว่า “บุคคลย่อมอ้างศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์ หรือใช้สิทธิและเสรีภาพของตน ได้เท่าที่ไม่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น ไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน” ศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์มีสถานะเช่นเดียวกับสิทธิและเสรีภาพ ซึ่งเท่ากับว่าบุคคลที่ถูกละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์สามารถจะใช้สิทธิทางศาลหรือยกเว้น เป็นข้อต่อสู้ในคดีได้ และเมื่อศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์มีสถานะเช่นเดียวกับสิทธิและเสรีภาพศักดิ์ศรีความเป็นมุขย์ ย่อมอยู่ภายใต้เงื่อนไขเช่นเดียวกับสิทธิและเสรีภาพ

2.7 แนวทางในการให้หลักประกันสังคมเมื่อเห็นว่าควรยกເອີກໄທປະຫວາງຈິວີດ

2.7.1 แนวทางของสหประชาชาติ

ประเทศไทยได้ระบุนักสิ่งความสำคัญของหลักเกณฑ์สากลขององค์การสหประชาชาติเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในการคุ้มครองสิทธิของผู้ที่จะต้องโทษประหารชีวิต และได้ดำเนินการขั้นตอนฐานเพื่อแสดงออกถึงการสนับสนุนหลักเกณฑ์สากล และมาตรฐานในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนดังกล่าวหลายประการ กล่าวคือ

ประเทศไทยได้ร่วมลงมติในที่ประชุมสมัชชาทั่วไปขององค์การสหประชาชาติเพื่อรับรองให้ประกาศใช้ปฏิญญาสากสิ่งความสำคัญของผู้ที่จะต้องโทษประหารชีวิต เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ. 1948 (พ.ศ. 2491) โดยปฏิญญาสากสิ่งความสำคัญระหว่างประเทศ ดังนี้ โดยทั่วไปจึงไม่เกิดพันธกรณีให้ต้องปฏิบัติตามเพียงแต่เป็นเรื่องที่ควรปฏิบัติเพื่อแก้ผลดีในทางส่งเสริมมาตรฐานการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของประเทศไทยนั้นเอง ให้เป็นที่ยอมรับของประชาคมโลก

1. ประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก โดยการภาคยาบุตติเมื่อวันที่ 27 มีนาคม ค.ศ. 1992 (พ.ศ. 2535) และมีผลใช้บังคับกับประเทศไทยเมื่อวันที่ 26 เมษายน ค.ศ. 1992 (พ.ศ. 2535)¹⁷ และได้เข้าเป็นภาคีของคณะกรรมการระหว่างประเทศด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง โดยการภาคยาบุตติเมื่อวันที่ 29 คุณภาพ ค.ศ. 1996 (พ.ศ. 2539) และมีผลใช้บังคับกับประเทศไทยเมื่อวันที่ 30 มกราคม ค.ศ. 1997 (พ.ศ. 2540) ซึ่งเกิดเป็นพันธกรณีที่ประเทศไทยจะต้องปฏิบัติตามอนุสัญญาและกติการะหว่างประเทศดังกล่าว¹⁸

อนึ่งตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ข้อ 40 กำหนดให้ประเทศไทยต้องจัดทำรายงานเสนอต่อเลขานุการองค์การสหประชาชาติว่าด้วยมาตรการต่างๆ ที่ประเทศไทยได้ใช้ในอันที่จะทำให้สิทธิอันได้รับรองไว้ในกติกาฉบับนี้เป็นผลจริงจังนั้น โดยต้องเสนอรายงานตามกำหนดเวลาซึ่งได้ระบุไว้ในข้อดังกล่าวส่วนตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ข้อ 44 ที่มีหลักเกณฑ์ทำงานอยเดียวกัน¹⁹

2. ส่วนมาตรฐานขององค์การสหประชาชาติที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชนในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา โดยเฉพาะเจาะจงในฉบับต่างๆ โดยทั่วไปแล้วไม่มีการให้ประเทศไทยต่างๆ เข้าเป็นภาคี (หากแต่เป็นมาตรฐานเพื่อส่งเสริมการปฏิบัติที่ดี ซึ่งไม่ใช่บทบังคับโดยตรง) ยกเว้นอนุสัญญาว่าด้วยการต่อต้านการกระทำทรมานและการปฏิบัติหรือการลงโทษอันที่เป็นการทำรุุณให้คร้ายไว้นุษบธรรม หรือลดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ (Convention Against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment 1984) ซึ่งเปิดให้แต่ละประเทศ

¹⁷ อัจฉรา ชาญาฤทธิ์, ชุมพูนฯ เฉลิมศิริกุล และ ปีบูชา ฐิติพัฒน์. (2546). พันธกรณีระหว่างประเทศไทย ศ้านสิทธิมนุษยชนไทย. หน้า 16, 22.

¹⁸ ไฟโรมัน พลเพชร, ตราฤทธิ์ ประทุมราช และ อัญชลี เอมะ. (2540). สิทธิมนุษยชน. หน้าคำนำ.

¹⁹ ฤทธิพล พลวัน. (2547). สิทธิมนุษยชนในสังคมโลก. หน้า 137-139.

สามารถลงนามเข้าร่วมเป็นภาคีได้ แต่ประเทศไทยยังไม่ได้เข้าเป็นภาคี อย่างไรก็ตามมาตรฐานขององค์การ แห่งประชาชาติที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชนในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาฉบับต่างๆ ดังกล่าวเป็นแนวทางที่ศึกษาและพัฒนาการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของแต่ละประเทศ การปฏิบัติตามมาตรฐานที่ดีอันเป็นที่ยอมรับของประชาชนโลกซึ่งประเทศไทยเป็นสมาชิกของประชาคมโลกด้วยนี้ก็ย่อมเป็นปัจจัยขับเคลื่อนมาเกื้อหนุน มาตรฐานการจัดการค้านยุติธรรมในสังคมของประเทศไทยต่อไป

เพื่อส่งเสริมสิทธิประโยชน์ของผู้เสียหายและเพื่อการบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำความผิดนั้น เราควรหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาต่อไปดังนี้ นโยบาย วิธีการ และ โครงการของกระบวนการยุติธรรมเชิงส่วนฉันท์รวมถึงมาตรการทางเดือดแทนการฟ้องคดีอาญา ซึ่งจะช่วยให้สามารถหลักเลี้ยงผลในด้านลบที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้ไทยเป็นศูนย์กลางคดีอาญาในคาด และช่วยส่งเสริมการนำรูปแบบของกระบวนการยุติธรรมเชิงส่วนฉันท์มาใช้ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาตามความเหมาะสม

การปฏิบัติที่สมควรคือเด็กที่เป็นเหยื่อของอาชญากรรมและเด็กที่กระทำการผิดต่อกฎหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่ถูกจำคุกอิสรภาพนั้น และเพื่อทำให้เกิดความแน่นอนด้วยว่า วิธีปฏิบัติ ดังกล่าวมีการดำเนินถึงเพศ เนื่องในทางสังคม ความต้องการในการดำเนินการพัฒนาของเด็กลดลง มาตรฐานและแบบแผนที่เกี่ยวข้องขององค์กรสหประชาชาติความเหมาะสม

ปฏิญญากรุงเทพซึ่งรับรองโดยที่ประชุมองค์กรสหประชาชาติดังกล่าวเป็นสิ่งที่แสดงออกอย่างชัดเจนถึงทิศทางและแนวโน้มของการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในปัจจุบันและอนาคตว่า ได้มีการพัฒนาไปในทางที่ให้ความสำคัญทั้งต่อการเยี่ยวยาผู้เสียหายและแก้ไขผู้กระทำความผิดควบคู่กัน (โดยเฉพาะเด็กซึ่งโดยสถานะจัดเป็นผู้ด้อยโอกาส) อันเป็นการยืนยันหลักการในบริบทของการที่รัฐจะต้องอำนวยสิทธิประโยชน์แก่ประชาชนที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญา และให้ความสำคัญต่อกระบวนการยุติธรรมเชิงส่วนฉันท์อันเป็นการรับรองแนวทางในบริบทของการจัดให้มีมาตรฐานทางเดือดกันที่เหมาะสมเพื่อใช้แทนรูปแบบปกติของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาตามความเหมาะสมนั้นด้วย

ผู้เขียนมีความเห็นว่า แนวคิดเรื่องการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในประเทศไทยอาจมีพัฒนาการมาจากการรับรับแนวความคิดจากประเทศตะวันตกมาใช้ แต่ก็มีมูลฐานการก่อตัวทางความคิดที่แตกต่างจากประเทศทางตะวันตกด้วยเหตุผลและความจำเป็นที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ในขณะที่จุดเริ่มต้นของการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศไทยจะตะวันตกนี้เกิดจากเหตุผล 2 ประการคือ 1) ความพิเศษที่จะจัดวางและพัฒนาระบบการค้ำเนินคดีอาญาไม่ว่าจะเป็นกรณีของระบบ Common Law หรือ Civil Law ของประเทศไทยให้

เป็นระบบที่มีความเป็นธรรมและสามารถคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ให้เป็นไปอย่างชอบธรรม และ 2) การพัฒนาของระบบประชาริปไตย โดยตระหนักร่วมกับการคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญาเป็นประเด็นสำคัญอย่างยิ่งของระบบประชาริปไตยด้วยนั้น จุดเริ่มต้นของการตระหนักร่วมกับความจำเป็นในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในประเทศไทย ในระยะเริ่มแรกอาจเกิดจากอีกเหตุผลหนึ่งคือ เกิดจากความประสงค์ที่จะยกเลิก “สภาพสิทธินอกอาณาเขต” จึงจำต้องปฏิรูประบบกระบวนการยุติธรรมให้ทัดเทียมนานาประเทศ

ส่วนกรณีประเทศไทยยังคงมีไทยประหารชีวิตอยู่นั้น ตามกำหนดการระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights) ข้อ 6 กำหนดว่า “ในประเทศไทยซึ่งยังไม่ได้ยกเลิกไทยประหารชีวิต การลงโทษไทยประหารชีวิตย่อมกระทำได้เฉพาะคดีอาชญากรรมที่สุดความกทรุณามากที่ใช้อุญญ์ในขณะกระทำการผิดและต้องไม่ขัดต่อบทบัญญัติในกติกาฉบับนี้และอนุสัญญาฯ ด้วยการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมท่าถายล้างเพ่าพันธุ์ ไทย เช่นนี้จะลงได้ก็โดยคำพิพากษาอันถึงที่สุดของศาลที่มีอำนาจ บุคคลใดที่ต้องคำพิพากษาให้ประหารชีวิต ย่อมมีสิทธิจะลงได้ก็โดยคำพิพากษาอันถึงที่สุดของศาลที่มีอำนาจ บุคคลคนที่ได้ต้องคำพิพากษา ย่อมมีสิทธิขอภัยหรือลดหย่อนฟ่อนไทยจากคำพิพากษาให้ประหารชีวิต ซึ่งการอภัยไทยหรือลดหย่อนฟ่อนไทยเพิ่มได้ในทุกกรณีที่มีคำพิพากษาลงโทษประหารชีวิต จะต้องไม่มีการพิพากษาให้ประหารชีวิตในคดีอาชญากรรมที่กระทำโดยบุคคลผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และจะลงโทษนี้ต่อหนูน้อยครรภ์ไม่ได้” นอกจากนี้ ตามอนุสัญญาฯ ด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Rights of the Child) ข้อ 37 ก็ได้กำหนดว่า “จะต้องไม่มีการลงโทษไทยประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิตที่ไม่มีโอกาสจะได้รับการปล่อยตัวสำหรับความผิดที่กระทำโดยบุคคลนี้อายุต่ำกว่า 18 ปี และตามกฎหมายฐานขั้นต่ำขององค์การสหประชาชาติว่าด้วยการบริหารกระบวนการยุติธรรมสำหรับเยาวชน (United Nations Standard Minimum Rules for the Administration of Juvenile Justice 1985) ข้อ 17 ก็ได้กำหนดว่า” ไทยประหารชีวิตจะนำมาใช้กับเยาวชนไม่ได้

2.7.2 แนวทางมาตรฐานเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของผู้ที่จะต้องคำพิพากษาให้ประหารชีวิตนั้น ได้มีหลักเกณฑ์ขององค์การสหประชาชาติคือ มาตรการป้องกันที่ประกันการคุ้มครองสิทธิของผู้ที่จะต้องโทษประหารชีวิต (Safeguards Guaranteeing Protection of the Rights of Those Facing the Death Penalty 1984) ข้อ 1-9 กำหนดไว้ซึ่งมีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้²⁰

²⁰ ชาติ ชัยเดชสุริยะ. (2549). มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา. หน้า 17

1. ในประเทศไทยที่ยังไม่ได้ยกเลิกไทยประหารชีวิตนั้น ไทยประหารชีวิตเพียงให้ใช้ได้ต่อเมื่อเป็นกรณีอาชญากรรมที่ร้ายแรงที่สุด โดยควรจะเป็นอาชญากรรมประเภทที่กระทำอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น โดยเจตนาหรือส่งผลร้ายอย่างรุนแรงที่สุดประการอื่น

2. ไทยประหารชีวิตจะใช้ได้เพียงในการผู้ที่ความผิดนั้นกฎหมายได้ระบุอย่างชัดแจ้งให้มือคราไทยประหารชีวิตจะเป็นกฎหมายที่ใช้อยู่ในคณะกรรมการท่าความผิดนั้น ในกรณีที่มีกฎหมายที่บัญญัติขึ้นภายหลังกำหนดอัตราโทษที่เบากว่าก็ให้ผู้กระทำผิดนั้นได้รับประโยชน์จากกฎหมายใหม่นั้นด้วย

3. ห้ามไม่ให้ไทยประหารชีวิตกับผู้ที่กระทำการผิดในขณะที่ยังเป็นเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี อีกทั้งไม่ให้ไทยประหารชีวิตกับสตรีที่มีครรภ์ หรือสตรีที่เพิ่งคลอดบุตร หรือบุตรคลีที่วิกฤต

4. ไทยประหารชีวิตให้ใช้ได้เฉพาะในกรณีที่ความผิดตามที่ฟ้องนั้นมีหลักฐานอย่างชัดแจ้ง โดยปราศจากข้อสงสัยว่าผู้นั้นกระทำผิดจริงความฟ้อง

๕. ไทยประหารชีวิตจะบังคับได้ต่อเมื่อได้ผ่านกระบวนการตรวจสอบอย่างถึงที่สุด ของศาลซึ่งจะต้องมีหลักประกันทั้งหลายที่สามารถยืนยันความถูกต้องของธรรมของการพิจารณา คดี โดยอย่างน้อยที่สุดหลักประกันนั้นจะต้องไม่น้อยไปกว่าหลักเกณฑ์ที่ระบุในคดีการระหว่าง ประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองทั้งนี้บุคคลที่ถูกกล่าวหาหรือดำเนินคดีใน ความผิดที่มีอัตราโทษประหารชีวิตจะต้องได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมายอย่างพอเพียงในทุก ขั้นตอนของการดำเนินคดีนั้นด้วย

6. ผู้ที่ต้องคำพิพากษาให้กงโทยประหารชีวิต พึงมีสิทธิอุทธรณ์คำพิพากษานั้นต่อศาลง และกฎหมายจะต้องกำหนดให้ต้องมีการพิจารณาคำอุทธรณ์ดังกล่าวด้วย

7. ผู้ที่ต้องคำพิพากษาให้ลงโทษประหารชีวิตเพียงมีสิทธิร้องขอรับการอภัยไทย หรือลดหนี้อนผ่อนทยอยจากการอภัยไทยหรือลดหนี้อนผ่อนทยอยเพียงไม่ได้ในทุกคดีที่มีโทษประหารชีวิต

8. ไทยประหารชีวิตจะต้องไม่มีการดำเนินการในระหว่างที่คดีขังอยู่ระหว่างอุทธรณ์ หรือยังระหว่างการดำเนินการเกี่ยวกับการของกับไทยหรือของคนที่อยู่ในประเทศไทย

9. ในกรณีที่จะบังคับใช้ไทยประหารชีวิตจะต้องใช้วิธีที่ทำให้ผู้ที่ถูกประหารชีวิตได้รับความทุกข์ทรมานน้อยที่สุด

ผู้เขียนมีความเห็นว่ามาตรการทั้งเก้าข้อขององค์การสหประชาชาติ เป็นข้อบังคับที่ทุกประเทศต้องปฏิบัติ เพื่อเป็นหลักประกันการคุ้มครองการกระทำละเมิดต่อมนุษย์ด้วยกัน เป็นแนวทางพื้นฐานนำไปสู่การยกเลิกไทยประหารชีวิต เป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้ที่จะต้องไทยประหารชีวิต และป้องการการกระทำทารุณโดยร้ายแก่นวนมนุษยาดิรุ wenทั้งการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

เนื่องจากไทยประหารชีวิตเป็นการละเมิดสิทธิของมนุษย์ อีกทั้งมิใช่ตุณประสงค์ของการลงโทษเพื่อพื้นฟูแก้ไขให้กลับดัว เป็นคนดี แต่กลับจะเป็นการตัดโอกาสเข่นว่านั้นเสีย โดยปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ความเป็นมนุษย์ เป็นหลักการสูงสุด เป็นบรรทัดฐานของการจัดการปกครองของสังคม ซึ่งไทยประหารชีวิตถือว่าขัดแย้ง โดยตรงต่อหลักการดังกล่าว และเป็นแนวคิดพื้นฐานที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับความยุติธรรม เมื่อมีการประหารชีวิตไปแล้ว ไม่สามารถนำชีวิตกลับคืนมาได้ จึงขัดต่อความคิดที่ว่า อาชญากรรมสามารถกลับคืนมีชีวิตใหม่เป็นส่วนหนึ่งของสังคม ได้อีก แม้กระทั่งการมีไทยประหารชีวิต หรือบทหาญกรรมอื่นๆ เพื่อเป็นเยี่ยงอย่างไม่ให้เกิดอาชญากรรมอีก ก็ไม่มีประสิทธิผลตามเป้าหมายเช่นกัน เพราะจากการศึกษา การเกิดอาชญากรรมในประเทศค่อนข้างที่ให้เห็นว่า ไทยประหารชีวิตไม่ได้ทำให้อัตราการก่ออาชญากรรมลดลงในประเทศใดๆ เลย ผู้เขียนขอเสนอแนะรัฐบาลไทยปฏิบัติต่อไปนี้

1. ให้พิจารณาดำเนินวิธีหยุดการประหารชีวิตซึ่งระยะเวลาหนึ่ง ก่อนที่จะมีเป้าหมายพิจารณายกเลิกไทยประหารชีวิต เพื่อลดกระแสຄความรุนแรงต่อการใช้ไทยประหารชีวิต และยกเลิกไทยประหารในที่สุด
2. พิจารณาลดจำนวนความผิดที่สามารถลงโทษไทยถึงประหารชีวิต ได้โดยทันทีเป็นอันดับแรก เพื่อเป็นหลักประกันว่า จะมีการยกเลิกไทยประหารในอนาคต
3. จัดการรณรงค์ให้สาธารณะนิยมหุ้นส่วนนักในการต่อต้านสิทธิมนุษยชนสากส
สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน (สสส.) ในฐานะองค์กรสมาชิกในประเทศไทยของสหพันธ์สิทธิมนุษยชนสากส (International Federation for Human Rights-FIDH) และ FIDH ได้ร่วมกันแฉลงผลของการจัดทำรายงานเรื่อง “ไทยประหารชีวิตในประเทศไทย”²⁾

สหพันธ์สิทธิมนุษยชนสากส (International Federation for Human Rights-FIDH) เป็นสหพันธ์ที่ก่อตั้งเมื่อปี 2546 ประกอบด้วยสมาชิก 141 องค์กรจาก 100 ประเทศ มีสำนักงานใหญ่อยู่กรุงปารีส โดยมีวัตถุประสงค์ในการหาหลักประกันให้มีการเคารพต่อสิทธิที่ได้รับรองไว้ในปฏิญญาสากสว่าด้วยสิทธิมนุษยชน สหพันธ์ฯ และองค์กรสมาชิกต่างเป็นอิสระจากพรรยาการเมือง ศาสนา หรือรัฐบาล ทำหน้าที่ประสานงาน และสนับสนุนกิจกรรมแก่สมาชิกด้วยการเป็นปากเสียงในระดับระหว่างประเทศ

สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน (สสส.) ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี 2516 ภายหลังการลุกขึ้นเรียกร้องรัฐธรรมนูญของนิสิต นักศึกษา และประชาชน ในเหตุการณ์ 14 ตุลาคม มีวัตถุประสงค์เพื่อ

²⁾ ชาตรุวงศ์ บุณยรัตนสุนทร. (2548). ในແຜອງຂ່າວໂກນປະເທດໄທຢູ່ກະຊົມ. ຂອງເຫຼືອຈິງນານາທັດ. หน้า 1.

การปกป้องสิทธิเสรีภาพและประชาธิปไตยให้เกิดขึ้นในสังคมไทย สสส. เมื่อผู้ผลักดันให้มีสิทธิเสรีภาพใหม่ ๆ ในรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน และท่านน้าที่เป็นเสียงของผู้ไร้สิทธิมาโดยตลอด

ในโลกปัจจุบันนั้นกำลังเป็นที่ถกเถียงและตระหนักเกี่ยวกับว่าไทยประหารชีวิตจะมีความเข้าด้วยกันอย่างไร ความเข้าด้วยกันนี้มีความสำคัญในเรื่องของการคัดค้านไทยประหารชีวิต ทั้งในการบัญญัติกฎหมายและการปฏิบัติจริง เกรียงมือทางกฎหมายที่สำคัญที่สุดในการคัดค้านไทยประหารชีวิตคือ พิธีสารเลือกรับฉบับที่สอง ของกติกรรมระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ซึ่งมีรัฐ จำนวน 54 รัฐ ได้เข้าเป็นภาคีด้วยการให้สัตยาบัน และ 78 รัฐ ยังคงไม่ได้ให้สัตยาบัน และหนึ่งในนั้นคือ ประเทศไทย

การรายงานฉบับนี้เป็นผลจากคณะกรรมการตรวจสอบนานาชาติที่ได้เข้าดำเนินการในประเทศไทย เมื่อเดือนสิงหาคม 2547 ซึ่งเป็นผู้ตรวจสอบนานาชาตินั้นประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านสิทธิมนุษยชนจากญี่ปุ่นและอเมริกา รวมทั้งผู้แทนจาก สสส. ด้วย โดยผู้ตรวจสอบได้เข้าพบบุคคลต่างๆ ในสังคมไทย ได้แก่ องค์กรวิชาชีพทางกฎหมาย คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ภาคประชาสังคม สื่อมวลชน สมาชิกรัฐสภา ผู้ถูกตัดสินประหารชีวิตที่รอการประหารและครอบครัวของพวากษา และผู้แทนส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง เช่น ศาล รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม กรมราชทัณฑ์ อัยการ เป็นต้น

“แม้ว่ากระบวนการที่ศาล ได้ตัดสินลงโทษประหารชีวิตแล้ว แต่ยังไม่มีผลให้ผู้ถูกตัดสินได้รับการประหารจริงในทางปฏิบัติสอดคล้องต่อมาตรฐานของกฎหมายระหว่างประเทศ แล้วก็จริง แต่กระบวนการยุติธรรมที่ผิดพลาดอย่างใหญ่หลวง เช่นการลงโทษประหารคนที่บริสุทธิ์ กีสร้างผลกระทบอย่างแสบสาหัสต่อผู้ถูกกลงโทษประหารด้วยเช่นกัน” ซึ่งอน “ใน-ชุดเช่น รองประธานสหพันธ์สิทธิมนุษยชนสถาลงตัว และได้เสริมว่า “การที่นักโทษที่รอการประหารต้องถูกล่ามให้คลอก 24 ชั่วโมง ถือว่าเข้าข่ายเป็นการทรมานและปฏิบัติอย่างโหดร้ายไม่มนุษยธรรม หรือ ยำเยีกศักดิ์ศรี” หรือ “การที่ผู้ต้องหาสามารถถูกคุมตัวไว้ที่โรงพยาบาลได้นานถึง 84 วัน วันก่อนถูกนำตัวไปฟ้องต่อศาล ก็เข้าข่ายเป็นการทรมานหรือการปฏิบัติอย่างอื่นที่โหดร้ายไม่มนุษยธรรม หรือยำเยีกศักดิ์ศรีด้วยเช่นกัน การได้รับความยากลำบากในการเข้าถึงความช่วยเหลือทางกฎหมายทั้งในชั้นพนักงานสอบสวน และในชั้นการพิจารณาในศาล นั้นไม่ได้ทำให้มีการเคารพสิทธิของผู้ต้องหาอย่างเต็มที่ ซึ่งเป็นความจำเป็นพื้นฐานสมควรต้องได้รับ” นายชาครุงค์ บุญยรัตนสุนทร ประธาน สสส. กล่าว

รัฐบาลชุดปัจจุบันได้เพร่ขยายอิทธิพลของอำนาจนิยมผ่านทางนโยบายในการต่อสู้อาชญา潁คิค และการสร้างความโปรตุรัคกัน และสร้างความไม่พอใจให้เกิดขึ้นแก่ผู้คนในสังคม ภาคใต้ ซึ่ง FIDH และสสส. พิจารณาแล้วเห็นว่า นโยบายและพฤติกรรมดังกล่าว กลับเป็นการ

ส่งเสริมให้สาธารณะมีความคิดเห็นไปในทางเดินดีเด่นของย่างสุค โต่ง ว่างไทยประหารชีวิต เป็นถูกต้อง อันส่งผลให้การดำเนินการเพื่อลดกระแสความรุนแรงต่อการใช้ไทยประหารชีวิต เป็นไปอย่างยากลำบากมากขึ้น FIDH และสสส. จึงขอเรียกร้องและมีข้อเสนอแนะต่อรัฐบาลไทย ดังต่อไปนี้

ให้พิจารณานำวิธีการหยุดการประหารชีวิตไว้ชั่วระยะเวลาหนึ่งก่อนที่จะมีเป้าหมาย พิจารณายกเลิกไทยประหารชีวิต ซึ่งระหว่างนี้ให้นำวิธีการของราชทัณฑ์ไทยแก่นักโทษที่ รอการประหารมาใช้เป็นอันดับแรกและถือเป็นการให้ความสำคัญกับการหยุดการประหาร โดย กฎหมายและยกเลิกไทยประหารในที่สุด

2.8 แนวทางของสหพันธ์สิทธิมนุษยชนสากลกับไทยประหารชีวิต

ในส่วนของมุมมองในระดับนานาชาติเกี่ยวกับไทยประหารชีวิตนั้น สหพันธ์สิทธิมนุษยชนสากล (Federatio Internationale des Ligues des Droits de L'Homme-FIDH) ได้คัดค้าน และต่อต้านไทยประหารชีวิตอย่างแข็งขัน โดยให้เหตุผลพิทักษ์ไว้ว่า

2.8.1 ไทยประหารชีวิตขัดต่อเสรีภาพและสักดิศริความเป็นมนุษย์

ในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าสิทธิมนุษยชนและสักดิศริความเป็นมนุษย์เป็นหลักการสูงสุดและบรรทัดฐานสำคัญของการจัดการการปกครองของสังคม ไทยประหารชีวิต ขัดแข็งโดยตรงต่อหลักการดังกล่าวในทุกด้านและเป็นแนวคิดพื้นฐานที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับความยุติธรรม เพราะ ไทยประหารชีวิตเป็นสิ่งที่ไม่สามารถนำชีวิตกลับคืนมาได้ จึงขัดต่อความคิดที่ว่า อาชญากรรมสามารถมีชีวิตใหม่เป็นส่วนหนึ่งของสังคมได้อีกครั้ง ซึ่งเป็นการขัดต่อหลักเสรีภาพและสักดิศริความเป็นมนุษย์นั่นเอง

2.8.2 ไทยประหารชีวิตไม่ก่อให้เกิดประโยชน์

ประเด็นสนับสนุน ไทยประหารชีวิตที่ได้ยินกันเสนอคือ เพื่อปگป่องสังคมให้พ้นจาก อันตรายของอาชญากรรมเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นอีก ซึ่งก็ไม่เป็นความจริง เพราะในสังคมที่มี บทลงโทษไทยประหารชีวิตไม่ได้มีอาชญากรรมน้อยไปกว่าสังคมที่ไม่ได้ใช้ไทยประหารชีวิต แม้กระทั่งการมีไทยประหารชีวิตหรือบทลงโทษทางการคุกกรรมอื่นๆ เพื่อเป็นเชิงอย่างไม่ให้เกิด อาชญากรรมไม่ได้มีประสิทธิผลตามเป้าหมายเช่นกัน เพราะจากการศึกษาการเกิดคดีอาชญากรรม ในประเทศต่างๆ ซึ่งให้เห็นว่าประหารชีวิตไม่ได้ทำให้อัตราการก่ออาชญากรรมลดลงในประเทศ ใดๆ เลย ยกตัวอย่าง แค่นานาเมืองต่างๆ คือ ต่ออัตราการฆาตกรรมสูงสุด 3.09 ต่อประชากร 100,000 คน ใน พ.ศ. 2518 ซึ่งเป็นปีก่อนการยกเลิกไทยประหารชีวิตคือมาตการมลดลงเป็น 2.41 ใน พ.ศ. 2523 ภายหลัง

มีการยกเลิกไทยประหารชีวิต ในขณะที่สหรัฐอเมริกาที่ยังมีไทยประหารชีวิตอยู่มีรายงานคดีฆาตกรรม 5 ต่อประชากร 100,000 คน ส่วนแคนาดาไม่มีรายงานเพียงแค่ 1.8 ใน พ.ศ. 2543

2.8.3 ประเด็นข้อเด้งกับกฎหมายสิทธิมนุษยชนสาгал

ในระดับสาгалแม้แต่กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองระบุว่า ไทยประหารชีวิตมีข้อยกเว้นของสิทธิเพื่อการมีชีวิต ตามด้วยการให้ความคุ้มครองพิเศษ ความคิดเห็นของคณะกรรมการผู้มีอำนาจตามความกติการะหว่างประเทศระบุไว้ชัดเจนในมาตรา 6 ว่าด้วยสิทธิเพื่อการมีชีวิต “ข้อบันทึกที่จะให้ยกเลิกไทยประหารชีวิต และควรพิจารณามาตรการทุกรูปแบบของกระบวนการยกเลิกเพื่อความสัมฤทธิ์ผลของสิทธิการมีชีวิต” นับตั้งแต่ปี 2540 เป็นต้นมาทุกปีคณะกรรมการต้องการเพื่อสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ได้เรียกร้องให้ทุกประเทศที่ยังมีบทลงโทษไทยประหารชีวิต “จะถือการลงโทษไทยประหารชีวิตเพื่อนำไปสู่การยกเลิกไทยประหารชีวิตโดยสมบูรณ์แบบ” ในส่วนของไทยเราดูเหมือนว่าจะมีพัฒนาการที่ดีขึ้นหลังจากที่เปลี่ยนวิธิการประหารชีวิตด้วยอาวุธปืนเป็นฉีดสารพิษเข้าสู่ร่างกายแทน แต่ข้อดีเดียวเกี่ยวกับประเด็นการยกเลิกไทยประหารชีวิต กลับข้างหน้าข้อสรุปไม่ได้แนวโน้มที่จะรุนแรงและป่าเถื่อนขึ้นเรื่อยๆ ควบคู่ไปกับนโยบายฆ่าตัดตอนของรัฐบาลที่ผ่านมา โดยเฉพาะนาไปไม่หยุดยั้ง แม้แต่พิลิปปินส์ซึ่งเป็นประเทศคู่แข่งของไทยที่คุณเหมือนจะล้าหลังกว่าในหลายๆ เรื่อง มีการยกเลิกไทยประหารชีวิตแล้ว แต่ว่าเราซึ่งคงย้ำหัวอยู่กับที่ ฉะนั้นในยุคของเปลี่ยนผ่านประชาธิปไตยเช่นในปัจจุบันนี้ ถึงเวลาที่เราจะได้หันบากนำประเด็นการยกเลิกไทยประหารชีวิตมาถกและลงกันใหม่ได้แล้ว อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่ายินดีในระดับหนึ่งที่ร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ไม่ได้ระบุเรื่องไทยประหารชีวิตไว้ในเนื้อหาดังที่เขียนไว้ในรัฐธรรมนูญฉบับเดิมปี 2540 ที่เขียนไว้ในมาตรา 31 ว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพ.....แต่การลงโทษไทยประหารชีวิตตามที่กฎหมายบัญญัติ ไม่ถือว่าเป็นการลงโทษไทยด้วยวิธีที่โหดข้ายหรือไรั่วนุษยธรรม....” เมื่อได้ตัดประโคนนือกไป วิญญาณหลายคนคงจะดีใจและยินดีที่ได้ยินคุณวิชา มหาคุณ ออกมาพูดในลักษณะที่ต้องการเห็นความคืนหน้าของสังคมไทยที่จะต้องแสดงถึงความศิวิไลซ์ มีเหตุมีผล และเชื่อว่ารัฐบาลในชุดต่อไปจะงานรับให้เรื่องนี้นำไปสู่การไม่มีไทยประหารอีกต่อไป

การนำไปสู่หนทางที่จะให้มีการยกเลิกการเย่นฟ้าอย่างถูกกฎหมายไม่ใช่เรื่องที่ไทยคิดเลียนแบบต่างประเทศดังที่หลายคนเข้าใจ แต่ประเทศไทยต่างหากที่จะต้องเป็นผู้นำในการยกเลิกไทยประหารของสังคมโลก เพราะเราเป็นประเทศที่รักสันติทั้งทางศาสนาและวัฒนธรรม และไม่สอนการใช้กฎหมายง่ายๆ ให้กับไทยคิดอาชามาตรร้ายล้างเกี้ยน แต่จะมุ่งเน้นการลงโทษผู้กระทำผิดหรืออาชญากรสถานหนักด้วยการลงโทษจำกัดลดชีวิตแทน

โดยจะไม่ปล่อยให้ผู้กระทำผิดถอยนวลด้วยอ้างที่เป็นอยู่ ไม่ว่าคนๆ นั้นจะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือคนในคณะกรรมการเอง

ความคิดเห็นของผู้เขียนก่อนหน้านี้มีการถกเถียงกันมาแล้วว่า “ไม่มีข้อพิสูจน์จากการทำวิจัยทั่วโลกทั้งสองครั้งสองสหประชาชาติ ที่สามารถบ่งบอกได้ว่าการลงโทษประเทศไทยประหารชีวิตจะช่วยลดคดีอาชญากรรมลงได้ เพราะประเทศที่มีคดีอาชญากรรมสูงเช่น หรือลดลง ไม่ได้เชื่อมโยงกับตัวแปรจากการดำเนินการทางไทยประหารไว้แต่การเพิ่มขึ้นของอาชญากรรมในบางประเทศเช่นอยู่กับปัจจัยตัวอื่นๆ ที่สำคัญกว่าดังนี้คือ”²²

ปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคมและชุมชนที่ไม่เข้มแข็ง ไม่มีภูมิคุ้นกันเพื่อบังคับคนในชุมชนไม่ให้กระทำการผิด การศกงานและการศึกษาต่อ ทำให้คนระดับล่างของครอบครัวเป็นเหี้ยของบุวน การศึกษาด้อย บ่อนที่จะทำผิดเพื่อแลกกับเงิน (ไม่ว่าจะขายทุกวันเพียงวันละ ไม่กี่เม็ดหรือบนกัน เป็นล้านเม็ดก็ตาม) จะเห็นได้ว่าผู้ที่ถูกฆาตเป็นคนยากจนมากกว่าผู้ที่มีการศึกษาฐานะดี

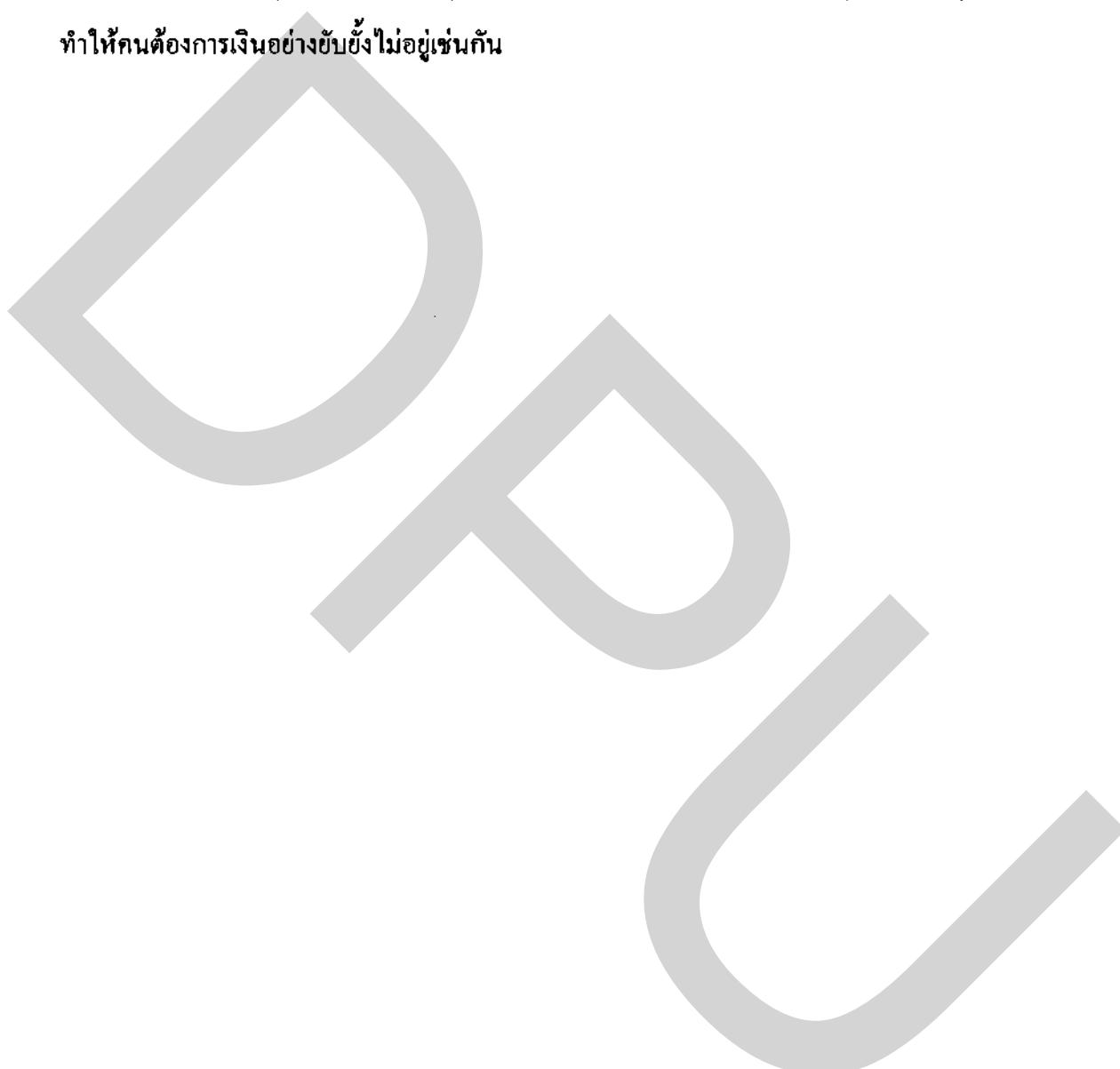
รัฐบาลที่ผ่านมาไม่มีนโยบายสักดั้นการตัดขาดดิค (demand) และการค้ายาเสพติด (supply) อย่างจริงจัง ยังไม่มีการปราบคอร์ปชันของคนในสังคมควบคู่กันไป ไม่มีระบบตรวจสอบเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างมีประสิทธิภาพไม่มีการลงโทษเจ้าหน้าที่อย่างรุนแรงถึงขั้นจำคุก ยังมีการผูกติดอยู่กับระบบอุปถัมภ์ค้ามนอย่างหนึ่งหนีหายแน่น เมื่อเป็นเช่นนี้ จะให้มีการผ่าตัดตอนอิอกกีรังกีช่วยขจัดยาเสพติดไม่ได้ เพราะการปราบแบบทายอดให้ได้สภาพเท่านั้นเท่านี้ไม่ได้ขัดรากเหง้าของกระบวนการค้ายาเสพติดเดือยอย่างใด

รัฐบาลปล่อยให้คนทำผิดกระทำการอยู่ได้นานๆ จนเข้าใจกันว่า การค้ายาเสพติดเป็นความผิดเล็กน้อยที่ทำกันได้เหมือนการเล่นการพนัน หรือเหมือนการค้าประเวณี

ไม่มีเทคโนโลยีที่ทันสมัยเพียงพอในการตรวจจับการขนยาเสพติด ตลอดต้องดูแลในจุด คนเข้าเมืองที่สนามบินหรือสถานชายแดน และน่านน้ำ หลายประเทศยังใช้คนในการตรวจตรา ค้นหาเป็นหลัก และคนเหล่านี้ไม่ได้ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ กลับเป็นผู้รับเงินแล้วปล่อยให้ยาเสพติดเข้าออกได้อย่างเสรี

²² สมศรี หาญอนันนทสุข. (2550). ถารัฐธรรมนูญใหม่จะสร้างมิติใหม่ให้สังคมพุทธ. สืบคันเมื่อ 30 ธันวาคม 2550, จาก http://www.prachatai.com/05web/th/home/page2_print.php?mod=mod_ptcms...

ขณะนี้ผู้ติดยาเสพติดได้กล้ายเป็นผู้ค้ายาเสพติดอย่างง่ายดาย (ผู้เสพเป็นผู้ค้า) เพราะรัฐครอบครัว และโรงเรียน ปล่อยให้ผู้ติดยา กล้ายเป็นผู้ค้ายากันอย่างทั่วหน้าไม่ว่าเด็ก หรือผู้ใหญ่ สังคมที่ขาดความอบอุ่น หันไปสนับสนุนความคลั่งไถกับความเจริญทางวัสดุอย่างไม่หยุดยั่ง ย่อมทำให้คนต้องการเงินอย่างขับขึ้น ไม่อยู่ เช่น กัน

บทที่ 3

การยกเลิกโทษประหารชีวิตในต่างประเทศ

ไทยประหารชีวิตเป็นไทยที่มีมาแต่สมัยโบราณและไม่เคยมีผู้ใดคิดก้านการลงโทษนี้กันอย่างจริงจังมาก่อน จนในปลายศตวรรษที่ 18 จึงมีนักอักษรภาษาไทยที่มีความคิดก้าวหน้ากว่าผู้อื่น คือ ซีซาร์ เบคคาเรีย (Cesare Beccaria) ท่านผู้นี้เริ่มไม่เห็นชอบกับการลงโทษผู้กระทำความผิดในสมัยนั้น เพราะมีความเห็นว่า ผู้พิพากษาซึ่งเป็นพระในศาลากลางนิยมลงโทษโดยลิข มักลงโทษผู้กระทำความผิดต่อศาสนาด้วยโทษที่หนัก และตัดสินไปตามอารมณ์ของผู้พิพากษาเอง ซึ่ง Beccaria เห็นว่าไม่ยุติธรรม¹

นอกจากนี้ Beccaria ยังให้ความเห็นต่อไปว่า การลงโทษที่ได้ผลนั้นมิได้อยู่ที่ความรุนแรงของโทษ หากแต่ว่าอยู่ที่ความแน่นอนว่าเมื่อผู้ใดกระทำความผิดลงไปแล้วจะต้องได้ตัวผู้นั้น มาลงโทษ ดังนั้นเมื่อกำหนดโทษให้หนักเข่นการประหารชีวิต แต่ถ้าไม่แน่ว่าจะได้ตัวผู้กระทำความผิดนั้นมาลงโทษ โทษนั้นก็จะไม่มีผลที่จะลงแก่ผู้ใดได้อันใจในการลงโทษนั้นทำได้ เป็นเพียงเพื่อเป็นการป้องกันสังคมให้มั่นคงเท่านั้น เกินกว่านั้นไปแล้วย่อมไม่มีความชอบธรรมที่จะลงโทษได้ ดังนั้นการลงโทษจึงกระทำเพื่อให้ผู้ที่ได้รับโทษนั้นเข็ญหา และเพื่อให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้อื่นมิให้กระทำความผิดนั้นขึ้นอีกเท่านั้น และโทษนั้นต้องได้สัดส่วนกับความผิดที่กระทำการไปด้วย²

3.1 รูปแบบการยกเลิกโทษประหารชีวิตในต่างประเทศ

รูปแบบการยกเลิกโทษประหารชีวิตในต่างประเทศนั้นมีอยู่ด้วยกัน 3 แบบคือ³

รูปแบบที่หนึ่ง เป็นการยกเลิกโทษประหารชีวิตโดยข้อกฎหมาย (De jure) คือมีการออกกฎหมายยกเลิกโทษประหารชีวิตโดยเด็ดขาด ซึ่งกลุ่มประเทศเหล่านี้ได้แก่ อาร์เจนตินา บราซิล โคลัมเบีย กอสตาริกา สาธารณรัฐโดมินิกัน เอกวาดอร์ สวีเดน นอร์เวย์ เคนยา

¹ ไชยเจริญ สันติศิริ. (2499). **อาชญากรและทัณฑ์วิทยา**. หน้า 2.

² United Nations. (1960). **Capital Punishment 1960**. pp. 30-31.

³ จิตติ ติงวงศิริ. **ท้ายที่น้ำประมวลกฎหมายอาญา ภาค 1 ตอนที่ 1**. หน้า 9.

เนเธอร์แลนด์ กวินแลนด์ ไอส์แลนด์ ออสเตรีย สวิสเซอร์แลนด์ อิตาลี นิซีแลนด์ ออสเตรเลีย (เฉพาะรัฐ ควีนส์แลนด์) และบางรัฐของสหรัฐอเมริกา

รูปแบบที่สอง เป็นการยกเลิกไทยประหารชีวิตโดยข้อเท็จจริง (De Facto) คือกฎหมายของประเทศนั้นยังคงกำหนดให้มีโทษประหารชีวิตอยู่ แต่ในทางการพิจารณาไม่ได้ดำเนินการลงโทษจริง แต่ต้องมีการลงโทษจำเลยถึงประหารชีวิตซึ่งได้ยึดถือดังนี้มาเป็นเวลาช้านานแล้วซึ่งประเทศไทยล่ามีได้แก่ เบลเยียม และรัฐวอติกัน

รูปแบบที่สาม เกือบจะเรียกได้ว่าเป็นการยกเลิกไทยประหารชีวิต เพราะมีการลดฐานความผิดที่มีโทษถึงประหารชีวิตลงจากเดิม และคงให้มีเพียงฐานความผิดที่มีโทษถึงประหารชีวิต แต่ในด้านการปฏิบัติที่ปรากฏว่า หลังจากที่ได้ลดฐานความผิดที่มีโทษถึงประหารชีวิตลงจากเดิมแล้วก็ไม่เคยได้ลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำความผิดในฐานที่เหลืออยู่เลย เช่น รัฐนิวเซาท์เวล (New South Wales) ของประเทศออสเตรเลีย ซึ่งได้ยกเลิกการประหารชีวิตในทุกความผิดยกเว้นเฉพาะความผิดฐานเป็นกบฏ (Treason) และฐานเป็นโจรสลัด (Piracy) เท่านั้น ซึ่งไม่เคยปรากฏว่า รัฐนี้ได้ลงโทษประหารชีวิตแก่ผู้กระทำความผิดในฐานนี้เลย

3.2 การนำโทษประการอื่นเข้ามาใช้แทนโทษประหารชีวิต

มีปัญหาว่า เมื่อยกเลิกไทยประหารชีวิตไปแล้วจะนำโทษประการใดเข้ามาแทนที่ในที่สุดก็มีความเห็นว่า ให้ใช้โทษจำคุกตลอดชีวิต แต่ก็ยังมีบุคคลบางกลุ่มที่เห็นว่า จำพักโทษจำคุกตลอดชีวิตเพียงประการเดียวนั้นยังไม่เหมาะสม ต้องใช้วิธีการอย่างอื่นควบคู่กันไปด้วย ซึ่งวิธีการดังกล่าวมีดังนี้ได้แก่

3.2.1 การลงโทษจำคุกตลอดชีวิตอย่างเคร่งครัดโดยไม่ขอมให้มีการอภัยโทษ (Pardon) หรือการพักการลงโทษ (Parole) เลยเพื่อนำให้หนักโทษมีโอกาสออกมาเป็นภัยต่อสังคมอีกด้วยไป

3.2.2 ลงโทษจำคุกตลอดชีวิตพร้อมทั้งการทำหมัน โดยการตัดหัวน้ำเชื้อสูบ (Sterilization) เพื่อไม่ให้นักโทษมีโอกาสถ่ายทอดความชั่วร้ายไปยังลูกหลาน

3.2.3 ลงโทษจำคุกตลอดชีวิตพร้อมทั้งมีการใช้แรงงานอย่างหนัก (Hard Labor) เพื่อให้นักโทษได้รับความลำบากอย่างหนัก จะได้สำนักผิดและกลับตัวเป็นคนดีได้ แต่ในทางปฏิบัติปรากฏว่า ประเทศที่ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตไปแล้วนั้น ได้นำโทษจำคุกตลอดชีวิตมาใช้ควบคู่กับวิธีการดังกล่าวเป็นบางวิธีเท่านั้น เช่น ประเทศเบลเยียมใช้วิธีลงโทษจำคุกตลอดชีวิตควบคู่กับการใช้แรงงานอย่างหนัก ส่วนในประเทศสวิสเซอร์แลนด์ อาร์เจนตินาและเอกอัครราชทูตชีวิชจำคุกตลอดชีวิตอย่างเคร่งครัด แต่ในอิกนาลาย ๆ ประเทศชีวิชจำคุกเพียงอย่างเดียวโดยไม่มีวิธีอื่นร่วมด้วยและ

ขั้นตอนใหม่ในการอภิญโภช ได้ออกควยซึ่งประเทศไทยแล้วนี้คือ นอร์เวย์ สวีเดน เดนมาร์ก เนเธอร์แลนด์ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์

3.3 องค์การสหประชาชาติกับไทยประหารชีวิต

“ไทยประหารชีวิตเป็นการลงโทษที่ให้ครั้ง ไว้นุษณะธรรมและลักคุณค่าความเป็นคน อย่างที่สุดการประหารชีวิตเป็นการลงโทษที่มีชีวิตอยู่ถึงมันเป็นสิ่งที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้ และยังได้สร้างความเจ็บปวดให้แก่ผู้บริสุทธิ์ ไม่ปรากฏว่าไทยประหารชีวิต ลคลาชญากรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าการลงโทษอย่างอื่น ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 เป็นต้นมา สำนักงานข้าหลวงใหญ่ด้านสิทธิมนุษยชนแห่งองค์การสหประชาชาติได้มีมติเรียกร้องให้นานาประเทศที่ยังไม่ได้ทำการยกเลิกไทยประหารชีวิต ให้จัดตั้งการระดับการประหารชีวิตไว้ชั่วคราว ล่าสุด ได้ถูกนำมาใช้เมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. 2548 โดยการสนับสนุนร่วมของประเทศไทยและองค์การสหประชาชาติ 81 ประเทศซึ่งมีมากกว่า พ.ศ. 2547 ถึง 5 ประเทศ และเป็นตัวเลขที่สูงที่สุด ที่เคยมีมา

ประเทศไทย มากกว่า 40 ประเทศ ได้ทำการยกเลิกไทยประหารชีวิตสำหรับอาชญากรรมทั้งหมดตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533 ประเทศไทยแล้วนี้รวมถึงประเทศไทยในแอฟริกา อเมริกา เอเชีย และแปซิฟิก และยุโรป และทางใต้ของคอนแคตันต์

ประเทศไทยที่เห็นด้วยกับการยกเลิกและประเทศไทยที่ยังใช้ไทยประหารชีวิตข้อมูลล่าสุดของ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนลได้แสดงให้เห็นว่า

- 85 ประเทศไทยและคืนดีนั้นต่าง ๆ ได้ยกเลิกไทยประหารชีวิตสำหรับอาชญากรรมทั้งหมด

- 11 ประเทศไทยได้ทำการยกเลิกไทยประหารชีวิตสำหรับอาชญากรรมทั้งหมดยกเว้นอาชญากรรมสงคราม

- 24 ประเทศไทยได้ถูกพิจารณาว่าเป็นประเทศที่ไม่มีการยกเลิกไทยประหารชีวิตแล้ว ในทางปฏิบัติ ซึ่งหมายถึงพวกเขายังคงรักษาไทยประหารชีวิตไว้ในกฎหมาย แต่ไม่ได้ทำการตัดสินไทยประหารชีวิตและในระยะเวลา 10 ปี ที่ผ่านมาหรือมากกว่านั้นและเชื่อว่าได้มีนโยบายหรือขั้นตอนการปฏิบัติในการไม่ทำการตัดสินไทยประหารชีวิต

- 76 ประเทศไทยและหลายคืนดีนั้นในหนึ่งปีมีจำนวนน้อยกว่าความเป็นจริงมาก

ปฏิบัติว่าด้วยเรื่องสิทธิมนุษยชนสากระดับโลกได้ห้ามไว้ไม่ให้มีการลงโทษผู้ที่กระทำความผิดที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ณ เวลาที่ก่ออาชญากรรมแต่เมืองไทยต่าง ๆ มากกว่า 110 ประเทศที่

กฎหมายยังคงไทยประหารชีวิต ไว้สำหรับบางคดี แต่ประเทศไทยล่ามีอาจจะไม่สามารถลงโทษประหารชีวิตยาوهานได้เนื่องด้วยพันธกรณีที่มีต่อกฎหมายหรือพิธีสารอื่น ๆ

หนึ่งในการพัฒนาที่สำคัญที่สุดในรอบ 2-3 ปีที่ผ่านมาเนื่ือกการรับรองพิธีสารระหว่างประเทศ โดยประเทศที่ให้การยอมรับแล้วจะต้องยกเลิกไทยประหารชีวิตเนื่องจากเป็นการละเมิดปฏิญญาสากระดับสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ข้อที่ 1 ว่าด้วยสิทธิในการนี้ชีวิตอยู่

ด้วยปัจจุบันพิธีสารระหว่างประเทศที่มีอยู่ในขณะนี้ได้แก่

- พิธีสารเดือกรับลำดับที่สอง ของคณะกรรมการระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง

- พิธีสารเดือกรับของสนธิสัญญาสิทธิมนุษยชนเริ่มใช้การว่าด้วยการยกเลิกไทยประหารชีวิต

- พิธีสารเดือกรับลำดับที่หก ของสนธิสัญญาฯ โปรว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน และเสรีภาพขั้นพื้นฐาน (สนธิสัญญาฯ โปรว่าด้วยเรื่องสิทธิมนุษยชน)

- พิธีสารเดือกรับลำดับที่สิบสาม ของสนธิสัญญาฯ โปรว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน (สนธิสัญญาฯ โปรว่าด้วยสิทธิมนุษยชน)

ทราบดีที่ยังมีการใช้ไทยประหารชีวิตความเสี่ยงในการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ไม่มีทางที่จะหมดไปได้ดังนั้นแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนล จึงมีเป้าหมายที่จะยุติการใช้ไทยประหารชีวิตในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ทั่วโลก ลดลงมิดยิบเว้นไทยประหารชีวิตของสหประชาชาติ ซึ่งจะถูกนำมาริบอในที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติในช่วงนี้⁴

“ขณะนี้ได้มีแรงผลักดันให้มีการยกเลิกไทยประหารชีวิตอย่างจริงจัง” นางไอลิน คาห์น เลขาธิการองค์การแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนลกล่าว ประเทศไทยเข้าร่วมอนุญญาน 133 ประเทศจากทุกทวีปทั่วโลก ได้ยกเลิกไทยประหารชีวิตทั้งในทางกฎหมายและในทางปฏิบัติ ในปี 2006 มีเพียง 25 ประเทศที่ตัดสินประหารชีวิต โดยในจำนวนนี้มีเพียง 6 ประเทศเท่านั้นที่ตัดสินประหารชีวิตโดยคิดเป็น 91 เปอร์เซ็นต์ของประเทศทั้งหมด ได้แก่ จีน อิหร่าน อิรัก ปากีสถาน ชูดาน และอเมริกา สหท้อนให้เห็นว่าประเทศไทยเลือกใช้วิธีทารุณและลดทอนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เหล่านี้กำลังเป็นเพียงส่วนน้อยเท่านั้น รัฐบาลต่างๆ จะต้องรับรองด้วยการงดเว้นไทยประหารชีวิต และดำเนินก้าวย่างสำคัญต่อไปในการสร้างโลกที่ปราศจากไทยประหารชีวิต

⁴ Katherine, Gerson. (2550). ทั่วโลกร่วมตัดสินใจยกเลิกไทยประหารชีวิต. สืบค้นเมื่อ 30 ธันวาคม 2550, จาก http://www.amnesty.or.th/detail.asp?lan=th&news_id=1489&menu_id=10&NewsCategoryID=1

ตัวเลขสถิติการประหารชีวิตทั่วโลกลดลงกว่า 25 เปอร์เซ็นต์ในปี 2006 จากอย่างน้อย 2,148 รายในปี 2005 เหลืออย่างน้อย 1,591 ใน 25 ประเทศ ในปี 2006 อย่างน้อยนักโทษจำนวน 3,861 รายถูกตัดสินลงโทษประหารชีวิตใน 55 ประเทศ ในปี 2006 ทวีปยุโรปจัดเป็นเขตปลอดโทษประหารชีวิต ยกเว้นเพียงประเทศเบอรุช ส่วนภูมิภาคเอเชียกลางมีแนวโน้มที่จะยกเลิกโทษประหารชีวิต โดยค่าสุดประเทคโนโลยีสถานเอกอัครราชทูตไทยประหารชีวิตสำหรับคดีอาชญากรรมทั่วไป ในเดือนมิถุนายน 2007 ประเทศคาซัคสถานงดเว้นการประหารชีวิตตั้งแต่ปี 2003 และประเทศทาจิกิสถานงดเว้นโทษประหารชีวิตและพิพากษายัดคดสินประหารชีวิตตั้งแต่ปี 2004 ขณะที่ประเทศอุซเบกิสถานกำลังดำเนินการไปสู่การยกเลิกโทษประหารชีวิตเช่นกัน

ในทวีปแอฟริกามีเพียง 6 ประเทศเท่านั้นที่ตัดสินโทษประหารชีวิตในปี 2549 ในเดือนมีนาคม 2550 นายอัลเบร็ต กาน คาปานี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงภายในของประเทศไทยร่านประกาศเปลี่ยนโทษประหารชีวิตจำนวน 36 รายให้เป็นการจำคุกตลอดชีวิต ในเดือนเมษายน 2550 ศาลสูงของประเทศไทยมีคำสั่งให้การประหารชีวิตไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ ในเดือนพฤษภาคม 2550 รัฐบาลในจีเรียประกาศนิรโทษกรรมให้แก่นักโทษทั้งหมดที่มีอายุกว่า 60 ปี ที่ถูกตัดสินประหารชีวิตนานเป็นเวลา 10 ปีหรือ

มากกว่านั้น เดือนกรกฎาคม 2550 รัฐบาลรัตนคายกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับอาชญากรรมทุกประเภท ขณะที่ประเทศญี่ปุ่นตี กាបองและมาลิกกำลังดำเนินการที่จะยกเลิกโทษประหารชีวิต

ประเทศสหราชอาณาจักรยกเว้นโทษเดี่ยวตามคำพิพากษาในฐานะที่เป็นเพียงรัฐเดียวในทวีปอเมริกาที่ยังคงตัดสินโทษประหารชีวิตตั้งแต่ปี 2546 ขณะที่สหรัฐฯ เองกำลังเปลี่ยนท่าทีร่วมคอด้านไทยประหารชีวิต ในปี 2549 มีนักโทษถูกประหารชีวิตเป็นจำนวน 53 ราย นับเป็นยอดประหารชีวิตที่น้อยที่สุดในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา และการตัดสินประหารชีวิตลดลงจากชุดสูงสุดอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ช่วงกลางยุคศ. 1990

ในทวีปเอเชีย ประเทศฟิลิปปินส์ ยกเลิกโทษประหารชีวิตในปี 2006 นอกจากนี้ในประเทศจีนการตัดสินโทษประหารชีวิตมีจำนวนลดลง วันที่ 1 มกราคม 2007 ศาลประชาชนสูงสุดของจีนหันทวนคำพิพากษากดต่าง ๆ อย่างเป็นทางการอีกครั้ง จากการคาดการณ์ของนักกฎหมายชาวจีน การหันทวนคำพิพากษานี้อาจช่วยให้ตัวเลขนักโทษที่ถูกประหารชีวิตลดลงกว่า 20-30 เปอร์เซ็นต์

วันรวมรถคดีด้านไทยประหารชีวิตสากระดับชั้นโดยเครือข่ายองค์กรสิทธิมนุษยชนเพื่อรณรงค์ให้ยุติโทษประหารชีวิตทั่วโลกซึ่งประกอบด้วยองค์กรกว่า 64 องค์กร ได้แก่ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนล สมาคมหมายความ สนับสนุนการค้า และหน่วยงานรัฐท่องถิ่นและภูมิภาค ที่

รวมตัวกัน โดยมีความพยายามที่จะทำให้โลกใบนี้ปราศจากการประหารชีวิต เมื่องในวันรัฐงค์ สำคัญนี้ แอมเนสตี้ฯ ร่วมกับผู้คนอีกนับหมื่นทั่วโลกที่คัดค้านไทยประหารชีวิตสนับสนุนให้ดีกว่า การประหารชีวิตเพื่อเป็นก้าวย่างที่สำคัญไปสู่การยกเลิกไทยประหารชีวิตในที่สุด แอมเนสตี้ฯ สนับสนุนการลงชื่อในนานาประเทศและเว้นไทยประหารชีวิตที่จัดทำโดยเครือข่ายองค์กรสิทธิมนุษยชนเพื่อร่วมกันให้ดูดีไทยประหารชีวิตทั่วโลก ซึ่งถูกอิงจาก UN Petition ที่มีการเผยแพร่โดย ชุมชนเช่นเดียวกัน ในความร่วมมือจากแอมเนสตี้ฯ

องค์กรนิรไทยกรรมสากล เผยรายงานสถิติการประหารนักโทษทั่วโลกประจำปี 2550 ว่า จำนวนการประหารนักโทษทั่วโลกลดลง ไปกว่า 25 เปอร์เซ็นต์ ในช่วงปี 2548-2549 จากปี 2548 เหลือเพียง 1,591 ราย ในปี 2549 รายงานดังกล่าวมีการเปิดเผยขึ้นที่กรุงโรม ประเทศอิตาลี ซึ่งเป็น ประเทศที่เริ่มดำเนินการให้ห้ามยกเลิกการประหารชีวิต หลังมีการประหารชั้ดคำ สุสาน อิตาลี ประชาชนซึ่งคือประเทศอิรักไปซึ่งสหภาพยุโรป (EU) ที่ให้การสนับสนุนข้อเรียกร้องของอิตาลี

รายงานขององค์กรนิรไทยกรรมสากลระบุว่า ปี 2549 พบร่วม 91 เปอร์เซ็นต์ ของ นักโทษที่ถูกประหารที่ ปากีสถาน อิหร่าน อิรัก จูดาน และสหรัฐอเมริกา โดยที่ประเทศจีน ซึ่งมี รัฐบาลไม่มีการเปิดเผยจำนวนนักโทษอย่างเป็นทางการนั้น ทางองค์กรนิรไทยกรรมสากลได้ บันทึกจากรายงานที่มีการพบว่าประหารนักโทษไปกว่า 1,000 รายแต่จำนวนที่แท้จริงเชื่อว่าอาจสูง ถึง 8,000 ราย ทั้งนี้ สำนักข้อมูลอยูทั้ง 27 ชาติ ได้ยกเลิกไทยประหารชีวิตหมดแล้วโดย普遍 ประเทศเดียวที่ยังคงมีไทยประหารอยู่

3.4 การยกเลิกไทยประหารชีวิตในประเทศอังกฤษ

ประเทศอังกฤษได้เริ่มใช้ชีวิลไทยประหารชีวิตด้วยการแขวนคอเป็นครั้งแรกในคริสต์ศตวรรษที่ 13 โดยนำมาใช้กับผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์เท่านั้น และคงเป็นอยู่อย่างนี้จนถึง ศตวรรษที่ 19 โดยไม่มีผู้ใดคัดค้านเลย เพราะชาวอังกฤษในสมัยนั้นเห็นว่าเป็นไทยที่เหมาะสมทั้ง ยังมีการจดสถิติเอาไว้เลยว่ามีนักโทษถูกประหารชีวิตไปแล้วกี่คน แต่ก็อาจกล่าวได้ว่ามีการ ลงไทยประหารชีวิต แต่พอถึงศตวรรษที่ 17 จึงปรากฏว่ามีความผิดถึง 50 ฐานที่มีไทยถึงประหาร ชีวิต และเมื่อศตวรรษที่ 18 จำนวนฐานความผิดที่มีไทยถึงขั้นประหารชีวิตก็เพิ่มขึ้นเป็น 200-230 ฐาน หรืออาจจะมากกว่านี้ก็ได้ เพราะแม้แต่ในความผิดเด็กน้อย เช่น การลักทรัพย์ที่มีราคาน้ำเงิน เด็กน้อยหรือการเขียนจดหมายข่มขู่อันเหล่านี้ก็มีไทยถึงประหารชีวิตแล้ว

ประเทศอังกฤษในสมัยก่อนนั้นลงไทยประหารชีวิตผู้กระทำความผิดโดยไม่เลือกว่าจะ เป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ หญิงหรือชาย และมีหลักฐานที่ยืนยันได้ว่าเคยมีการประหารชีวิตผู้กระทำ ความผิดที่เป็นเด็กไปหลายรายด้วยกัน คือ ในปี ค.ศ. 1801 ประหารชีวิตเด็กชายอายุ 13 ปี ฐานลัก

ทวีป์ ก.ศ. 1808 ได้ประหารชีวิตเด็กหญิงอายุ 7 ปี และในปี ก.ศ. 1831 ได้ประหารชีวิตเด็กชายอายุ 9 ปี ฐานทำให้เกิดเพลิงในหมู่บ้าน การประหารชีวิตนักโทษในสมัยก่อนนั้นกระทำในที่สาธารณะ เพื่อประจานนักโทษ ซึ่งถูกต้องเป็นสิ่งที่ทำให้ฝ่ายที่ต้องการให้ยกเลิกไทยประหารชีวิต ยกขึ้นมาโดยตี จึงเริ่มเรียกร้องให้ยกเลิกไทยประหารชีวิตในความผิดเล็กน้อย ซึ่งในตอนแรกๆ ก็ ไม่สำเร็จ เพราะถึงแม้สภាផุเทนราจะทรงเห็นชอบกับการพระราชบัญญัติยกเลิกไทยประหารชีวิต ในความผิดเล็กน้อยนี้ แต่สภាសูงก็ไม่เคยยอมให้ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวไว้ผ่านไปได้จนถึงปี ก.ศ. 1837 อันเป็นรัชสมัยของสมเด็จพระราชนิวัติศรีจึงได้ลดฐานความผิดที่มีไทยถึงประหารชีวิตจาก 200 ฐาน ลงเหลือเพียง 15 ฐาน และต่อจากนั้นอีก 3 ปี ก็ได้ลดฐานความผิดที่มีไทยถึงประหารชีวิตลงเรื่อยๆ จนเหลือเพียง 4 ฐาน คือ ความผิดฐานฆ่าผู้อื่น (Murder) ความผิดฐานเป็นกบฎ (High Treason) ความผิดฐานเป็นโจรสัตต์ (Piracy with Violence) และความผิดฐานวางแผนในบริเวณท่าเรือและคลังแสงของรัฐ (Setting Fire to The Queen's Ships and Arsenals)⁵

ในสมัยต่อมาได้มีบุคคลหลายฝ่ายที่พยายามเรียกร้องให้ยกเลิกไทยประหารชีวิตในความผิดฐานฆ่าผู้อื่น (Murder) ซึ่งในครั้งแรกก็ไม่ประสบความสำเร็จ แต่ในที่สุดก็ได้มีกฎหมายออกมากเลิกไทยประหารชีวิตในความผิดนี้ ซึ่งมีข้อว่า “พระราชบัญญัติยกเลิกไทยประหารชีวิต ในความผิดฐานฆ่าผู้อื่น ก.ศ. 1965” หรือ The Murder (Abolition of Death Penalty) Act. 1965 ซึ่ง เป็นพระราชบัญญัติที่มิให้ลงโทษประหารชีวิตผู้ที่กระทำความผิดในฐานฆ่าผู้อื่น (Murder) อีกต่อไป และไทยที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดฐานนี้ก็คือโทษจำคุกตลอดชีวิต (Imprisonment for Life)

3.4.1 นโยบายของประเทศอังกฤษต่อการลงโทษประหารชีวิต⁶

การลงโทษประหารชีวิตเป็นประเด็นที่ซับซ้อน ทรงพลัง และอ่อนไหว รวมทั้งส่งผลต่อความคิดเห็นของสาธารณะเป็นอย่างมาก ในประเทศอังกฤษ การสำรวจความคิดเห็นของประชาชน แสดงให้เห็นว่าประชากรร้อยละ 60 สนับสนุนการลงโทษประหารชีวิต ประเด็นนี้เป็นประเด็นที่ผู้นำทางการเมืองควรจะมีภาวะผู้นำ และการโน้มน้าวความคิดเห็นของสาธารณะให้มีความเห็นคล้ายๆกัน ในกรณีที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ หญิงสาวคนหนึ่งจากอังกฤษถูกฆาตกรรมที่เกาะสมุย ลักษณะของการฆาตกรรมที่โหดร้าย ทำให้เกิดการเรียกร้องและความคาดหมายว่าจะมี

⁵ Christoph, James Bernard. (1962). **Capital punishment and British politics ; the British movement to abolish the death penalty 1945-57.**

⁶ Pearce, Andy. (2549). นโยบายของสาธารณรัฐอาณาจักรต่อการลงโทษประหารชีวิต. สืบค้นเมื่อ 29 ธันวาคม 2550, จาก <http://deathpenaltythailand.blogspot.com/>

คำตัดสินประหารชีวิตผู้ที่ทำความผิด ทว่าครอบครัวของเหยื่อกลับพ่อใจกับการที่คดีถูกตัดสินในศาลท้องถิ่นและไม่ต้องการให้มีการลงโทษประหารชีวิต

ประเทศไทยได้ผ่านกระบวนการอันยาวนานและยากลำบากกว่าจะมาถึงสถานะในปัจจุบัน มีการกำหนดโทษประหารชีวิตไว้กับการทำความผิดมากถึง 350 ประเภท ส่วนใหญ่เป็นคดีอาญาที่เกี่ยวกับทรัพย์สิน ในเรือนจำหนึ่ง ๆ มีคนถูกประหารชีวิตหลายพันคนต่อปี ส่วนใหญ่โดยการแขวนคอ การปฏิบัติเช่นนี้ดำเนินมาจนถึงศตวรรษที่ 18 ในศตวรรษที่ 20 มีคนถูกแขวนคอ 815 คน จนกระทั่งถึงการประหารชีวิตราษฎร์ทั้งหมดในปี พ.ศ. 2507 ที่มีการตัดสินคดีโดยยึดจากการตีความประ喜悦ที่หนึ่งในผู้ต้องหาใช้ ในปี 2508 อังกฤษระงับการประหารชีวิตคดีมาตั้งแต่เดือน มกราคม และลงโทษด้วยการข้าคุกตลอดชีวิตแทน

3.4.2 หลักการและเหตุผลที่นำไปสู่การยกเลิกโทษประหารชีวิตในประเทศไทย

ในปี 2541 กฎหมายสิทธิมนุษยชน (Human Rights Act) ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตกับผู้ต้องหาที่เป็นพิการ ในปี 2542 เมื่ออังกฤษก็ยกเลิกโทษประหารชีวิตในช่วงเวลาสั้นต่อไป แต่ในปี 2545 ก็มีการยกเลิกโทษประหารชีวิตเป็นการถาวรในทุกกรณี ผลที่เกิดขึ้นหลังจากมีการประหารชีวิตคนนับพันๆ การถูกตัดขาดและอารมณ์ความรู้สึกที่ยาวนานถึงสามร้อยกว่าปี ก็คือการยกเลิกโทษประหารชีวิตในทุกกรณีโดยถือเป็นเรื่องหลักการ มีเหตุผลอยู่สามประการที่นำมาสู่จุดยืนแห่งนี้ของอังกฤษ

1. ความเป็นไปได้ที่กระบวนการยุติธรรมจะผิดพลาด
2. ความจริงที่ว่า “ความรุนแรงนำมายังความรุนแรง” ความรุนแรงของรัฐสนับสนุนให้เกิดความรุนแรงของปั๊กบุคคล
3. ประสบการณ์แสดงให้เห็นว่าโทษของการประหารชีวิตไม่ใช่นำการป้องกันอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพ

บทบัญญัติในคติการระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางการเมืองและสิทธิพลเมือง (International Convention on Civil and Political Rights) ที่ว่าการยกเลิกโทษประหารชีวิตเป็นสิ่งที่พึงประสงค์ ในขณะที่สิทธิของประเทศต่างๆ ในการลงโทษประหารชีวิต ควรให้มีการถูกตัดขาดในประเทศนี้ ในขณะเดียวกันการลงโทษประหารชีวิตอาจกระทำได้เฉพาะคดีอุกฉกรรจ์ที่สุด และต้องมีการยกเว้นโทษประหารชีวิตในกรณีผู้เยาว์ที่อายุต่ำกว่า 18 ปี และกรณีที่ผู้ต้องข้อหาต้องรับโทษจำคุกไม่เกินห้าปี แต่ในประเทศไทยสิ่งที่สำคัญคือการตีความของคณะกรรมการซึ่งต้องคำนึงถึงความต้องการของชาติ ในโอกาสที่ประเทศไทยต้องรับภาระงานเรื่องการบังคับใช้กฎหมายที่ต้องห้ามประหารชีวิตตั้งแต่ปี 2548 ที่กล่าวว่า อาชญากรรมที่เกี่ยวกับยาเสพติดไม่ควรจะถูกตัดขาด แต่เป็นอาชญากรรมที่ต้องห้ามประหารชีวิต และการล่ามตรวจสอบไทยที่รอไทยประหารนั้น เป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้

3.5 การยกเลิกไทยประหารชีวิตในประเทศไทยฟิลิปปินส์

3.5.1 อุปสรรคก่อนการยกเลิกไทยประหารชีวิตในประเทศไทยฟิลิปปินส์

จากรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์เดอะฟิลิปปินส์เคลื่อนไหวเรอร์เมื่อถูกตัดออกทางเดือนเมษายนที่ผ่านมา⁷ รายงานว่าประชาชนซึ่งติดคลอเรีย มาคาปากัลปี อาร์โรโย ได้ประกาศในช่วงพากลย์สเตอร์ว่า รัฐบาลฟิลิปปินส์กำลังจะเป็นเหตุให้มีการแก้ไขกฎหมายยกเลิกไทยประหารชีวิตโดยให้เหลือเพียงไทยจำคุกตลอดชีวิตแทนนั้น ทำให้ได้รับการสะท้อนกลับอย่างมากนายหั้งที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย

ในส่วนที่เห็นด้วยโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากกลุ่มเคลื่อนไหวเพื่อความสงบสุขของบ้านเมือง แต่ต่อต้านอาชญากรรมและคอร์ปชั่น ตลอดจนผู้ตัดกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมและผู้ต้องขังที่น่องผู้เคราะห์ร้ายต่างก็ออกมายืนยันรุนแรงและกล่าวโจมติว่านางอาร์โรโยต้องการเอาใจกลุ่มผู้นำศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก และกลุ่มสหภาพฯ ไป

ในความเป็นจริงแล้วกฎหมายอาญาของฟิลิปปินส์ที่ประกาศใช้มาตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2475 กำหนดโทษประหารชีวิตไว้เป็นบทลงโทษที่สูงสุด จนจนถึงปี 2530 สมัยของประธานาธิบดีคองราชอน อาคีโน ได้มีการแก้ไขไม่ให้มีการใช้ไทยประหารชีวิต แต่หลังจากนั้นไม่นานเมื่อถึงสมัยของประธานาธิบดีฟีเดล รามอส บทบัญญัติของการลงโทษไทยประหารชีวิตถูกนำมาใช้อีกภายใต้กฎหมาย “The Heinous Crimes Law”

ปัจจุบันสมัยของประธานาธิบดีอาร์โรโย ได้มีกฎหมายเรียกว่า “ยกเลิกไทยประหารชีวิตอย่างมาก” 由 Catholic Bishop Conference of the Philippines (CBCP) โดยอ้างกฎหมายของพระเจ้า (God's Law) พระเจ้าให้ชีวิตแก่มวลมนุษย์และนั้นผู้ที่จะพระกาฬชีวิตควรเป็นพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น (God is the giver of life a thus, it should be Him who should take it away)

อีกกลุ่มหนึ่งที่มีบทบาทไม่น้อยเช่นกันคือ The Philippine Alliance of Human Rights Advocates (PAHR) โดยเห็นว่า ไทยประหารชีวิตเป็นการละเมิดสิทธิของมนุษย์ (Right to life) โดยเห็นว่าเป็นการกระทำอันเป็นเลื่อน (cruel) และเป็นการลงโทษที่มิใช่สัญของมนุษย์ (Inhuman punishment) อีกทั้งมิใช่วุญประสงค์ของการลงโทษเพื่อฟื้นฟู แก้ไขให้กลับตัวให้ดีขึ้น แต่กลับจะเป็นการตัดโอกาสเช่นว่านั้นเสีย

การยกเลิกไทยประหารชีวิตในฟิลิปปินส์เริ่มต้นโดยเอกสารราชทูตอันโนนิโอ โรคริเกซ เอกอัครราชทูตฟิลิปปินส์ประจำประเทศไทย ท่านได้ยกคำพูดของผู้พากายสูงสุดของฟิลิปปินส์

⁷ สำนักข่าวอิชานทร์เรอ. (2549). ดึงเวลาหรือยังที่จะยกเลิกไทยประหารชีวิต. สืบค้นเมื่อ 30 ธันวาคม 2550, จาก http://www.prachathai.com/05web/th/home/page2.php?mod=mod_ptcms&Con...

“ไม่มีที่สำหรับการประหารชีวิตในระบบยุติธรรมของประเทศไทย” มีการปฏิเสธไม่ลงโทษประหารชีวิตในการนัดคดีสินประหารชีวิตในคดีที่ไม่มีน้ำหนักเพียงพอจำนวนมาก จากการตัดสิน 907 คดี ในศาลขั้นต้นในช่วงระหว่างปี 2536 ถึง 2547 มีเพียง 230 คดีที่ไม่ถูกปรับเปลี่ยนหรือถอนไปเมื่อถูกพิจารณาใหม่โดยศาลฎีกา¹

3.5.2 ข้อกำหนดเชิงคิดเห็นที่ทำให้รัฐบาลยกเลิกโทษประหารชีวิต

1. การยอมรับว่าไทยประหารชีวิตนั้นไม่สมบูรณ์และโหดร้าย
2. ความจริงที่ว่าไทยประหารชีวิตนั้นมีคำเนินไปแล้วไม่สามารถแก้ไขกลับคืนมาได้
3. ไทยประหารชีวิตยังทำให้ความรุนแรง รุนแรงขึ้นไปอีก มันจะยังมีผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ ซึ่งไปกว่าทำให้พยานมีชีวิต
4. การบังคับใช้ไทยประหารชีวิตเป็นสิ่งที่ต่อต้านคนจน คนที่ไม่มีทรัพยากรนักจะต้องไทยประหารชีวิตมากกว่า
5. ไทยประหารชีวิตขัดกับชีวิตมนุษย์

ในการลงคะแนนเพื่อตัดสินใจเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิตของสถาบันรายได้ของประเทศไทยเป็นส่วนหนึ่งของการยกเลิกโทษประหารชีวิต 119 เสียง ต่อ 20 เสียง ส่วนในระดับวุฒิสภา การลงมติมีคะแนนสนับสนุนการยกเลิกโทษประหารชีวิต 16 เสียงต่อ 0 เสียง ไม่ลงคะแนน 1 เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน 2549 การยกเลิกโทษประหารชีวิตได้เป็นกฎหมายตามพระราชบัญญัติสาธารณรัฐ (Republic Act) 9346 ลงนามโดยประธานาธิบดี กลอเรีย อาร์เตโล ใจในขณะที่ลงนามผ่านกฎหมายนี้ นักโทษที่ถูกตัดสินประหารชีวิตอยู่ 1016 คน นักโทษ 28 คนรอไทยประหารชีวิตอยู่เนื่องจากคำตัดสินได้รับการยืนยันแล้ว องค์การนิรโทษกรรมสากลยกย่องการยกเลิกครั้งนี้ว่า เป็นการยกเลิกโทษประหารชีวิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยเกิดขึ้น

ประธานาธิบดีได้สัญญาว่าจะขยายระบบเรือนจำและเพิ่มงบประมาณในการซื้ออาหาร เพื่อบรรเทาความแหอดของเรือนจำที่จะเกิดขึ้นหลังจากที่มีการใช้การจำกัดลดลงโทษประหารชีวิต ประธานาธิบดีอาร์เตโล ใจประกาศว่าเหยื่อของอาชญากรรมจะต้องได้รับการคุ้มครองโดยหลักนิติธรรมอย่างเคร่งครัด และจะต้องมาพร้อมกับความยุติธรรม

นายทีโอดอร์ เธ ได้อธิบายถึงยุทธศาสตร์ที่ทำไปสู่การยกเลิกโทษประหารไว้อย่างน่าสนใจว่าการเคลื่อนไหวมีอยู่สามแห่งนุ่ม คือ ทางกระบวนการยุติธรรม ทางนิติบัญญัติ และมาตรการทางสังคม มาตรการทางกระบวนการยุติธรรมประกอบไปด้วยการนำเสนอคดีกรณีศึกษาที่เปิดเผยแพร่ให้เห็นถึงความบกพร่องของกระบวนการทางกฎหมาย ยุทธวิธีที่คือการเสนอแต่ละคดีด้วย

¹ Te, Theodore O. and Rodriguez, Antonio. (2549). Death penalty advocate, Manila. สืบค้นเมื่อ 29 ธันวาคม 2550, จาก <http://deathpenaltythailand.blogspot.com/>

คำถานกับพื้นฐานที่ทำให้คดีนั้น ๆ เป็นคดีอุกคักร์ และเหตุผลที่ทำให้เกิดการตัดสินคดีเช่นนี้ คดีหนึ่งเป็นคดีที่ผู้ต้องหาเป็นคนทุหนวก เป็นนี้ และนี้ปัญหาทางสมอง ซึ่งตามบันทึกการดำเนินคดีของศาลพบว่าเขามีปัญหาในการให้การเพื่อป้องกันตนเอง หลังจากมีการตรวจสอบทางการแพทย์โดยผู้เชี่ยวชาญนานหนึ่งปี ก็เป็นที่เปิดเผยว่าเขามีความสามารถให้การเพื่อปกป้องตนเองได้จริงมีค่าสั่งให้ดำเนินคดีนี้ใหม่ แต่ค่าสั่งนี้ก็ต้องถูกถอนไปเมื่อผู้พิพากษาไม่สามารถอธิบายให้ผู้ต้องหาเข้าใจได้ว่าคดีที่ตนถูกจับคืออะไร กรณีด้วยข้อแบบนี้ไม่ได้ตั้งคำถามกับหลักการของไทย ประภารชีวิต แต่แสดงให้เห็นด้วยย่างของการตัดสินคดีที่มีความเสี่ยงจะเป็นการตัดสินที่ไม่ถูกต้อง หลักฐานของคดีเหล่านี้มีผลอย่างมากต่อการลงคะแนนด้วยของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรให้ยกเลิก ไทยประภารชีวิต วิธีการทางนิติบัญญัติประกอบไปด้วยการถือบังทั้งสภาพล่างและสภาพสูง มี การศึกษาทัศนคดีของสมาชิกรัฐสภาทุกคนต่อไทยประภารชีวิต เพื่อถือว่าพวกเขานับสนับนการ ยกเลิกไทยประภารชีวิต หรือต่อต้านการยกเลิกไทยประภารชีวิต หรือยังไม่ตัดสินใจ สมาชิก รัฐสภาทุกคนที่มีฐานเสียงของตนที่ต้องไทยประภารชีวิตอย่างเดียว และนิยงหน้าที่ของตนที่ จะต้องเป็นตัวแทนของผู้ที่โกร้ายเหล่านั้น ผู้ที่ถูกตัดสินประภารชีวิตและครอบครัวได้เสียน ขาดหายไปถึงสมาชิกสภานี้เพื่อร้องขอให้พวกเขารักษาอย่างไรสักอย่าง ถึงแม้ว่าสมาชิกสภาก เหล่านี้จะเป็นคนที่ไม่ได้นับสนับนหลักการเรื่องการยกเลิกไทยประภารชีวิต พวกเขาก็ถูกของ ร้องให้พิจารณาถึงการลงไทยประภารชีวิต ไม่เหมาะสมสำหรับอาชญากรรมเฉพาะของผู้ที่เป็นฐาน เสียงของตน ศักดิภาพที่เพิ่มขึ้นของกลุ่มญาติในการนำเสนอเรื่องราวของตนอย่างมี ประสิทธิภาพนั้นนำทั้งมาก พวกเขารึ่นต้นจากการปฏิเสธว่าญาติของพวกตนไม่ได้ทำความผิด จากนั้นก็พยายามไปสู่ประเด็นทางกฎหมาย และมีศักดิภาพในการยกประคืนให้กวางขึ้นเพื่อท้าทาย ไทยประภารชีวิตได้

นายชีโอดอร์ เน (Death Penalty Advocate, Manila) ซึ่งให้เห็นถึงประวัติศาสตร์ของไทย ประหารชีวิตในพิลิปปินส์ ในรัฐธรรมนูญปี 2530 ได้จำกัดไทยประหารชีวิตไว้สำหรับ “อาชญากรรมที่อุกอาจร้ายที่สุด” เท่านั้น ในช่วงระหว่างปี 2516-2542 ไม่มีการประหารชีวิตเกิดขึ้น ปี 2516 เป็นปีที่ประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับก่อนซึ่งรังับไทยประหารชีวิต ทว่าในปี 2537 มีการนำไทยประหารชีวิตกลับมาใช้อีกครั้ง และในปี 2542 มีผู้ถูกประหารชีวิตเจ็ดคนในปีเดียวภายใต้การปกครองของพระบรมราชูปถัมภ์¹⁰

⁹ <http://deathpenaltythailand.blogspot.com>

¹⁰ Te, Theodore O. (2549). สิบสองปีของการเดินทางแห่งความหวัง. สืบค้นเมื่อ 29 ธันวาคม 2550, จาก <http://deathpenaltythailand.blogspot.com>

เอกสารดعا เมื่อประธานาธิบดีอาร์โธ ไอย์ชันรับตำแหน่งต่อ ก็มีการพัสดุการประหารชีวิต ไว้ และไม่มีการประหารชีวิตเกิดขึ้นในช่วงระหว่างวันที่ 4 มกราคม 2543 ถึงปี 2549 ในที่สุดในวันที่ 24 มิถุนายน 2549 ที่มีการยกเลิกไทยประหารชีวิตในฟิลิปปินส์ นายชี้โอดอร์ เช ซึ่งทำการยกเลิกไทยประหารชีวิตเป็นผลงานของการต่อสู้ของกนกหลายครั้งตลอดเวลา 12 ปี ของการเดินทาง แห่งความหวังที่จะบรรลุการขัดไทยประหารชีวิต โดยเฉพาะกู้ภัยครอบครัวของผู้ที่ถูกตัดสินประหารชีวิตที่ได้เรียนรู้กฎหมายประหารชีวิต และได้พบเรียนว่าจะชักจูงให้ผู้ป่วยถูกดำเนินการ สัมมนาครั้งนี้ กลุ่มญาติสามารถที่จะเสนอข้อถกเถียงกับการต่อต้านการประหารชีวิต และมีข้อเสนอของตนเองได้

3.5.3 บุพชศาสตร์ทางสังคมที่ใช้นำไปสู่การยกเลิกไทยประหารชีวิต

การประท้วงด้านนอกของรัฐสภา การประหารชีวิตเป็นประเด็นที่อ่อนไหวมาก และเป็นประเด็นที่ทำให้มีผู้ได้รับการเลือกเป็นประธานาธิบดี และทำให้ประธานาธิบดีถูกปลดมาแล้ว กิจกรรมเชิงสัญลักษณ์ที่ดึงดูดความสนใจทำให้ประเด็นนี้เป็นที่รับรู้ของสาธารณะ เราอาจจะไม่เคยคิดว่าจะเป็นไปได้ที่มนุษย์จะขึ้นไปเดินบนดาวอังคาร แต่สิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้ก็เป็นไปได้ นายนายชี้โอดอร์ เช ยอมรับว่าเมื่อเขากลับกับสภาก็กล่าวด้วยการประหารชีวิต ที่เมื่องนอนทรื่นอลงในประเด็นการประหารชีวิตในฟิลิปปินส์ เขายังคงสืบสานความเชื่อว่าคนจะมีชีวิตอยู่จนเห็นการยกเลิกไทยประหารชีวิตหรือไม่ แต่แล้วสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้กลับเป็นไปได้ ด้วยผลของการพยายามอุดตสาหะของคนมากมายอย่างยาวนาน ความปรารถนาของเขาก็คืออยากให้ประสบการณ์ของฟิลิปปินส์เป็นประโยชน์ต่อประเทศไทยและประเทศต่างๆ ในเอเชีย

3.6 แนวทางที่จะให้มีการยกเลิกการของไทยประหารชีวิตในได้ทัน

จุ้ง ชิ เค้า พันธมิตร ได้ทวนเพื่อยุติการประหารชีวิต ตั้งแต่ปี 2492 จนถึงปี 2543 ได้ทวน กฎบัตรองโดยพระรัตน MDT ในปี 2543 สำนักถูกเปลี่ยนมาเป็นปัจจุบันก้าวหน้าประชาธิปไตย (Democratic Progressive Party) และเดิน ชุ่ย เป็นประธานาธิบดีคนใหม่ได้สัญญาว่าจะก้าวไปสู่การยกเลิกไทยประหารชีวิต ในปี 2544 รัฐมนตรีกระทรวงยุติธรรมได้ประกาศว่า การยกเลิกไทยประหารจะเกิดขึ้นภายในสามปี ทว่าเขาได้ลาออกจากหน้าที่ให้คำสัญญานั้นไม่เป็นจริง แต่ก็เป็นที่ยอมรับว่าการยกเลิกไทยประหารนั้นเป็นเรื่องของเวลา ในขณะเดียวกัน อาชญากรรมที่ต้องไทยประหารชีวิตได้ลดจำนวนลงเหลือเพียงห้ากรณีเท่านั้น และกระบวนการประหารชีวิตก็

ได้รับการพัฒนาขึ้นด้วย การอุทธรณ์เพื่อลดหย่อน ไทยนั้นประสบความสำเร็จในร้อยละ 10 ของกรณีที่ขึ้นอุทธรณ์ไป การประหาร"

ตารางที่ 3.1 สถิติการประหารชีวิตในได้หัว

ปี	ประหารชีวิต
1999	24
2000	7
2001	10
2002	9
2003	7
2004	3
2005	3
2006	0

การประหารชีวิตในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาได้ลดลงอย่างสม่ำเสมอตามที่แสดงให้เห็นในตารางข้างต้น ในปัจจุบันมีผู้ที่ถูกตัดสินประหารชีวิตอยู่ 16 คน

ในปี 2546 มีการตั้งพันธมิตรขึ้นมาเพื่อปฏิรูประบบกฎหมายของได้หัว และเพื่อการยกเลิกไทยประหารชีวิต แรงจูงใจของพันธมิตรก็คือเพื่อขับเคลื่อนค่าสูงสุดของชีวิตและศักดิ์ศรี ความเป็นมนุษย์ ในบรรบากาศที่เสรีภาพของการพูด ได้รับการคุ้มครอง องค์กรพัฒนาเอกชนได้เรียกร้องให้มีการลงประชามติเรื่องการประหารชีวิต ทัศนคติของสาธารณชนส่วนใหญ่ต่อต้านการยกเลิกไทยประหารชีวิต ซึ่งพิจารณาถึงว่าการให้การศึกษาแก่สาธารณชนเป็นสิ่งสำคัญมาก และจำเป็นต้องมีการทำางานเรื่องข้อเสนอทางเลือกที่ไม่ใช่ไทยประหารชีวิตระหว่างปี 2546-2547 มีการจัดทศกาลภพนตร์ "ม่าโดยจำนำว" และงานนิทรรศการภาพถ่าย "กุณเห็นสีของความตาย ไทย"

สิทธิมนุษยชนเป็นสิ่งสำคัญในนโยบายของรัฐบาลใหม่ และเป็นปัจจัยหลักที่เอื้อต่อการยกเลิกไทยประหารชีวิต มีการเปลี่ยนแปลงประเภทของอาชญากรรมที่ต้องไทยประหารชีวิต การค้ายาเสพติดมักจะไม่มีไทยประหารชีวิต

¹¹ Jung Chi Kao. (2549). Taiwan alliance to end the death penalty. ศิบคันเน็อ 29 ธันวาคม 2550, จาก <http://deathpenaltythailand.blogspot.com>

บทที่ 4

วิเคราะห์แนวทางในการยกເเกີກໂທປະຫວາງໃນປະເທດໄທ

4.1 วิเคราะห์ໂທປະຫວາງໃຫຍ່ກັບຮູບຮ່ວມນຸ້ມແໜ່ງຮາຂອາພາຊັກໄທຢູ່ ພູກສັກຈາກ 2550

การนີ້ພິເຄຣະໜໍາໄດ້ວ່າ ທີ່ຜ່ານນານັ້ນ ກາລົງໄທປະຫວາງໃຫຍ່ເປັນກາລົງໄທທີ່ຈຸນແຮງໄຫດ້ຮ້າຍ ລະເມືດສີທີ່ທີ່ຈະມີເຊີວິຕູ່ ແລະສີທີ່ຄວາມເປັນຄນອບ່າງສູງສຸດ ແຕ່ທີ່ສາມາດຄອກຮ່າໄດ້ພ່າຍຮູບຮ່ວມນຸ້ມເຄີມເກີບບັນຍຸດີ້ຂໍອັກເວັນໃຫ້ສາມາດຄອກຮ່າໄດ້ ດັ່ງທີ່ຮູບຮ່ວມນຸ້ມ 2540 ເກີບບັນຍຸດີ້ວ່າ "...ແຕ່ກາລົງໄທປະຫວາງໃຫຍ່ຕາມທີ່ກູ້ມາຍບັນຍຸດີ້ໄມ້ດີ່ວ່າເປັນກາລົງໄທຢ່າງວິທີການໂຫດ້ຮ້າຍຫຼືໄໝ່ນຸ່ມຍົບຮ່ວມ..." ແຕ່ເມື່ອຮູບຮ່ວມນຸ້ມ 2550 ບັນຍຸດີ້ໃໝ່ ໂດຍຕັດຕັບອັນດຳ "ໄທປະຫວາງ" ທີ່ເກີບເປັນຂໍອັກເວັນອອກໄປເສີຍແລ້ວ ກີ່ເທົ່າກັນວ່າ "ໄທປະຫວາງ" ໄນໄດ້ຮັບການຮັບຮອງໄວ້ໃນຮູບຮ່ວມນຸ້ມອີກຕ່ອງໄປ

ຮູບຮ່ວມນຸ້ມເປັນກູ້ມາຍສູງສຸດ ຖຸກອົງກໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກູ້ມາຍໃຫຍ່ທີ່ມີກູ້ມາຍທີ່ບັນຍຸດີ້ຂັດກັບຮູບຮ່ວມນຸ້ມ ກີ່ນີ້ອັນດັບຕົກໄປ ຫຼືໄໝ່ນີ້ສັກພັບກັບໃໝ່ ຮ່ວມໄປເລີ່ມຄໍາສັ່ງທາງປົກກອງ ຄໍາສັ່ງໃນການບໍລິຫານ ຫຼືໄໝ່ແຕ່ຄໍາພິຈາລະນາຂອງສາລັກທີ່ຈະຕົ້ນອູ້ກ່າຍໄດ້ຂອບເບີດແໜ່ງຮູບຮ່ວມນຸ້ມເຊັ່ນກັນ ດັ່ງນັ້ນແມ່ວ່າຂ້ອນບັນຍຸດີ້ໃນຮູບຮ່ວມນຸ້ມໃໝ່ ຈະຮະບຸວ່າ "...ແຕ່ກາລົງໄທຕາມຄໍາພິພາກໝາຍຂອງສາລັກຫຼືຄວາມທີ່ກູ້ມາຍບັນຍຸດີ້ໄມ້ ດີ່ວ່າເປັນກາລົງໄທຢ່າງວິທີການໂຫດ້ຮ້າຍຫຼືໄໝ່ນຸ່ມຍົບຮ່ວມ..." ກີ່ເປັນຂໍອັກເວັນສໍາຫັກຮັບບໍລິຫານໄທຢູ່ນັ້ນ ດານກູ້ມາຍ ແລະຄໍາພິພາກໝາຍໄທຢູ່ນັ້ນ ເຊັ່ນ ຈໍາກຸກ ບຳນີ້ພື້ນປະໂຫຍດ ການບັນຍຸດີ້ໄທຢູ່ນັ້ນພໍ່ໃຫ້ໄດ້ຫຼືຕົກກູ້ມາຍທີ່ໃຫ້ມີການປະຫວາງໃຫຍ່ຕາມຈະສາມາດຄອກຮ່າໄດ້ຕ່ອງໄປ ຫຼືການພິພາກໝາຍສັ່ງລົງໄທປະຫວາງໃຫຍ່ຕາມຈະສາມາດຄອກຮ່າໄດ້ຕ່ອງໄປຕາມເດີມ ເສີ່ອນໜຶ່ງໄນ້ມີການແກ້ໄຂເປົ້າບັນແປລັງຮູບຮ່ວມນຸ້ມ ຄໍາຮູບຮ່ວມນຸ້ມນີ້ເຈັດນາມົດຕ້ອງການຈະໃຫ້ລົງໄທປະຫວາງໃຫຍ່ຕ່ອງໄປ ກີ່ຄອງຈະໄນ້ມີການຕັດ "ໄທປະຫວາງ" ອອກໄປແລະເປົ້າບັນແປລັງແກ້ໄຂຕາມທີ່ປ່ຽກງົດໃນຮູບຮ່ວມນຸ້ມຂັ້ນ "ນັດປະຈຳນ 2550" ພັດທິຕາມມາກີ່ຄົວກ່າຍໄດ້ຮູບຮ່ວມນຸ້ມຂັ້ນປັບປຸງໃນຮູບຮ່ວມນຸ້ມ ກູ້ມາຍກີ່ຕີ ຄໍາພິພາກໝາຍກີ່ຕີ ຈະລົງໄທປະຫວາງໃຫຍ່ຕາມນີ້ໄດ້ ຂັ້ນນັບເປັນການເປົ້າບັນແປລັງທີ່ສຳຄັນ ແລະມີຜົນບັນຍຸດີ້ໃນທັນທີ ປະຈາບີຜູ້ມີສ່ວນໄດ້ເສີຍ ຫຼືໄໝ່ຜູ້ເສີຍຫາຍສາມາດຫືນຍົກນີ້ຕ່ອສູ່ໃນຫັນສາລັກ ຫຼືໄໝ່ຕໍ່ເນີນການຮັບຮອງຕ່ອສາລັກຮູບຮ່ວມນຸ້ມເພື່ອວິນິຈຜົຍຕັດສິນ ນາກເກີດກົດເສີລົງໄທປະຫວາງໃຫຍ່ ຜູ້ຕ່າງປະເທດແຜ່ນດີນ ຫຼືການຮັບຮັບສິນການສີທີ່ມີນຸ່ມຍົບຮ່ວມນຸ້ມແໜ່ງໆ ສາມາດຮັບຮັບສິນການສີທີ່ມີນຸ່ມຍົບຮ່ວມນຸ້ມແໜ່ງໆ

คำเนินการต่อสู้เรียกร้องแทนประชาชนได้ทันที การเปลี่ยนแปลงอันนี้ น่าจะเป็นโอกาสอันดีที่สังคมของเราจะได้ปรับเปลี่ยนทัศนคติ และค่านิยมต่อการลงโทษ และความยุติธรรมในสังคม

การลงโทษประหารชีวิต เป็นการฆ่าคนตายโดยเจตนา ละเมิดชีวิตของมนุษย์อย่างรุนแรง ให้ร้าย ทำลายสิทธิความเป็นคนขึ้นพื้นฐาน โดยสิ้นเชิง เมื่ะมีการเปลี่ยนแปลงวิธีการฆ่าให้ริบิตสารพิษ ซึ่งคุณจะเป็นการทำให้ตายแบบมุ่น昏迷 แต่สารสำคัญก็ไม่เปลี่ยนแปลง นั่นคือการฆ่าคน เมื่ะเป็นการกล่าวถึงว่า ไทยประหารชั่วยื่องป่องปราบอาชญากรรม แต่ที่ผ่านมา โดยข้อเท็จจริง ในทุกประเทศทั่วโลก การศึกษาวิจัยยืนยันว่า การมีไทยประหารชีวิตไม่ช่วยลดจำนวนอาชญากรรม¹

4.2 วิเคราะห์ทัศนคติความคิดเห็นขององค์กรสิทธิมนุษยชนต่อการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย

จากรายงานสัมมนานาระดับชาติ ระหว่างวันที่ 3-4 กรกฎาคม 2549 ห้องประชุม 501 สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ซึ่งมีบุคคลดังด่อไปนี้

นางสาวสมศรี หาญอนันนทสุข ประธานองค์กรนิรโทษกรรมภาคล ประเทศไทย มีความเห็นว่า ในประเทศไทยทั้งคุณที่รั่วไหลและมีสถาบันพระมหากษัตริย์เหมือนกัน ได้ยกเลิกแล้ว ประเทศไทยเขมรยกตนก็ได้ยกเลิกแล้ว ประเทศไทยร่วมก็เช่นกัน ถึงเวลาลงโทษถูกคนก็ตาม เรายกเวช ยกเลิกไทยประหารหรือไม่ เราทำให้มันสำคัญหรือเปล่า คดีชีเรียลคิดเดอร์ที่ให้ครั้งของอังกฤษ หรือคดีที่บ่มปืนแล้วมานักศึกษาบนเกาะสมุยล้วนแล้วแต่ให้ร้าย แต่ไม่มีกรรมของว่าเกิดจากสาเหตุอะไร ทำในประเทศไทยอันเกินครึ่งโลกยกได้ แต่ประเทศไทยทำไม่จึงยกไม่ได้ ไทยเราซึ่งมีการลงโทษประหารชีวิต องค์กรนิรโทษกรรมภาคลต้องการให้ยกเลิกให้มากที่สุดเท่าที่มากได้ มีอีก 21 ประเทศที่เลิกเฉพาะในทางปฏิบัติ แต่ยังมีอยู่ในทางกฎหมาย ถุปสรรคของเราก็เรียบง่ายน้ำค้างน้ำ ที่เห็นด้วยกับการลงโทษประหารชีวิต ทั้งๆที่เรามีศาสนาพุทธ (การตีความอาจแตกต่างกันเรื่องกฎแห่งกรรม) การให้พระสงฆ์มีจุดยืนเป็นสิ่งที่ยาก กระบวนการยุติธรรมไม่สำคัญสิทธิ์คนไม่เชื่อถือ จึงขัดการประหารชีวิต ไทยประหารชีวิตเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ เป็นความเชื่อที่มีมานาน ไทยประหารชีวิตเป็นเรื่องของวัฒนธรรมที่อยู่กับความเชื่อของเรามาตั้งแต่เกิด เพราะองค์กรอย่างเรา หน่วยงานอย่างเรา นักการเมือง รัฐสภา วุฒิสมาชิก รัฐบาล ผู้นำทางศาสนา สื่อมวลชน ไม่ได้มีความเชื่อมั่นว่า ถ้าเรายกเลิกการประหารชีวิตแล้ว เราไม่ทางออกที่แท้ไปไม่ได้ โดยมีการลงโทษแต่

¹ "ไทยประหาร" ไม่น่าจะชอบด้วยรัฐธรรมนูญ 2550 อีกต่อไป. (น.ป.ป.). ศิบสันเมื่อ 28 มกราคม 2551, จาก <http://www.kanmuang.org/NT/data/1/0310-1.html>

เนินฯหรือมีการจำคุกแบบชิงจัง ทำอย่างไรจึงจะให้เรื่องไทยประหารชีวิตไม่สำคัญเลยในสังคมไทย แต่เรื่องจำคุกลดลงชีวิตเป็นเรื่องสำคัญมาก ทำอย่างไรให้ข้อมูลข่าวสารส่งไปถึงทุกระดับ ให้เกิดความมั่นใจ การเปลี่ยนแปลงในสังคมไทยเราต้องให้การศึกษาไปด้วยทำประชาพิจารณาไปด้วย

สหพันธ์สิทธิมนุษยชนภาค (FIDH) ได้ให้มุมมองเปรียบเทียบระหว่างประเทศไทยต่อการเคลื่อนไหวเพื่อกลั่นกรองการประหารชีวิตในประเทศไทย โดยได้เล่าประสบการณ์การทำงานของสหพันธ์สิทธิมนุษยชนภาค (FIDH) ซึ่งได้ทำการศึกษาการประหารชีวิตในหลายประเทศ รวมถึงประเทศไทยและได้หัวนี้ เธอได้ชี้ว่าการประหารชีวิตเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนในระดับภาค คณะมนตรีประจำการนิยมได้ก่อความคิดเห็นสาธารณะที่ต่อต้านการยกเลิกไทยประหารชีวิต การศึกษาเรื่องการประหารชีวิตในประเทศไทยโดย สหพันธ์สิทธิมนุษยชนภาค (FIDH) เมื่อปี 2547 ได้ชี้ให้เห็นถึงมาตรการการป้องกันที่ไม่เพียงพอในเรื่องการตัดสินโทษที่นำไปสู่การประหารชีวิต สภาพของเรือนจำที่นักโทษที่ถูกตัดสินประหารชีวิตอยู่นั้นเป็นสภาพที่หดร้ายและไม่มีความเป็นมนุษย์ โดยมีสภาพแยǒด มื้ออาหาร ไม่เพียงพอ และมีสิ่งอำนวยความสะดวกในการเข้าเยี่ยมในระดับที่ไม่น่าพึงพอใจ ซึ่งไม่สอดคล้องกับมาตรฐานขั้นต่ำของเรือนจำ จำนวนของอาชญากรรมที่นำไปสู่การลงโทษประหารชีวิตนั้นขัดแย้งกับพันธกรณีของประเทศไทยตามอนุสัญญาระหว่างประเทศ แรงกดดันให้บรรลุเป้าหมายในการดำเนินคดียาเสพติด ได้นำไปสู่การสืบสวนแบบที่ไม่เหมาะสม คุกจนและคนด้อยโอกาสกลุ่มเป็นเป้าหมายของการประหารชีวิตอย่างไม่เป็นธรรม โดยเฉพาะที่เกิดจากการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายที่อยู่ในระดับต่ำ การคอร์ปชั่น และการที่สามารถขับกุญแจต้องดังสัญญาไว้ได้นานถึง 84 วันโดยไม่ฟ้องคดี การติดรวมนักโทษที่ต้องโทษประหารอย่างดาวรดีข้ออกล่าวถังว่าเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอที่จะรับไม่ได้ การแข่งขันประหารชีวิตต่อกันนี้ไม่เพียงพอ จากประสบการณ์ยังคงว่างขององค์กรสมาชิก 141 องค์กร ทั่วโลก สหพันธ์สิทธิมนุษยชนภาค (FIDH) ได้เสนอว่าควรจะมีการกำหนดระยะเวลาที่จะยกเลิกการประหารชีวิต และลดจำนวนอาชญากรรมที่มีไทยประหารชีวิตลง ประเทศไทยควรจะเป็นภาคีในพิธีสาร เช่น สิทธิที่จะได้รับการประกันตัว คำขอประกันต้องได้รับการพิจารณาอย่างรวดเร็ว มีหลักประกันไม่นักที่จะได้รับการคุ้มครอง สิทธิที่จะป้องกันตัวเอง คำให้การจะต้องไม่เป็นปฏิปักษ์กับตัวเอง สิทธิที่จะต้องได้รับการพิจารณาอย่างรวดเร็วต่อเนื่อง เป็นธรรมในชั้นสอบสวน ผู้ต้องหาต้องมีทนายความ หรือผู้ให้ไว้วางใจอยู่ในระหว่างการสอบปากคำทุกครั้ง ถ้าเป็นคดีอาญา โดยเฉพาะผู้ต้องหาที่ไม่มีทนายความ รัฐจะต้องทนายความให้อันนี้เป็นหลักประกันของผู้ต้องหาที่เข้าถึงกระบวนการยุติธรรมเพื่อไม่มีเงิน เพราะข้อเท็จจริงในบ้านเรามีคนที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมส่วนใหญ่จากที่จะได้รับการช่วยเหลือทางค้านทนายความไม่มีเงินเพียงพอที่จะจ้างทนายทนาย

จะต้องดำเนินการขั้นตอนถึงขั้นสุดท้ายในการช่วยเหลือทางกฎหมาย แต่ในสิ่งที่นี้มีเห็นอกัน ก็คือ เวลาอุทธรณ์คดีไม่ได้พึงพอใจความ แต่กลับให้นักโทษด้วยกันเป็นผู้เขียนอุทธรณ์ให้แทน เนื่องจากไม่ไว้วางใจในด้านความ หลังจากที่ได้เข้าไปอยู่ในที่คุนขัง สามารถได้รับอภัยไทย เวลาไม่ว่าจะสำเร็จ与否ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว หรือสมเด็จพระศรีนารายณ์ในวันพระราชสมภพ ซึ่งต่างกับดั่งประเทศ

ผู้เขียนมีความเห็นว่า ทราบดีที่ยังไม่แก้ไขกระบวนการยุติธรรมดังเดิม การขับถูม สอบสวน พิจารณาชี้อัยการ และกระบวนการพิจารณาของศาลให้ดีเสียก่อน ทราบนั้นยังใช้ไทย ประหารชีวิตไม่ได้ เมื่อวันนิดธรรมในศาสนาก็มีไทยประหารชีวิต หลากหลายพยาบาลจะใช้ เหตุผลเหล่านี้ จึงกำหนดกฎหมายไทยประหารชีวิตโดยเฉพาะคดีข่มขืน คดีการฆ่า แต่ก่อนที่จะถึง ตรงจุดนี้ มองข้อ มองที่เหตุแล้วนำไปสู่การก่อคดี แล้วก็นำไปสู่การพิจารณาคดี จึงจะมีไทย ประหาร จะนั้นในสภาพที่เหตุขึ้นไม่ถูกจำจัด ไทยประหารจึงใช้ไม่ได้ ด้วยข้างเช่น การข่มขืนแล้ว ฆ่า แต่การข่มขืนทั่วบ้านทั่วเมือง กฏหมายที่จะนำไปใช้กับไทยประหารชีวิตกับผู้ข่มขืน คือต้อง กำขัดดันเหตุที่นำไปสู่การข่มขืน การเมาก็ทำให้ข่มขืน การข่มขูก็ทำให้เกิดการข่มขืน ตรงนี้เป็น ดันเหตุของปัญหาว่าควรกำขัดก่อน จึงนำไทยประหารชีวิตมาใช้กับสภาพสังคมในปัจจุบัน เพราะ ไม่กำจัดที่ดันเหตุ

4.3 วิเคราะห์นโยบายสาธารณะเมืองไทย ในประเด็นเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิต

ประเทศไทยบรรลุการเมืองสามพรมแดน ให้ก่อโทษประหารชีวิต พลังประชาชน และ ชาติไทย ไม่มีนโยบายในการยกเลิกโทษประหารชีวิต ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม ซึ่งเป็นการ สะท้อนให้เห็นว่า เรื่องอะไรที่ไม่มีคคะแนนเสียงหรืออาจจะเสียคะแนนเสียง ความใส่ใจของพระ กรรมการเมืองแทบไม่มี โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวกับนักโทษไทย เพราะนักโทษต้องห้ามมิให้ใช้สิทธิเดือกดัง การเสนอข้อบัญญัติเรื่องการยกเลิกโทษประหารชีวิตมิได้หมายความว่าเราจะปิดปีองผู้กระทำ ความผิด ผู้กระทำความผิดที่ได้ผ่านการต่อสู้คดีในชั้นศาลอย่างเต็มที่ถูกลงโทษ เป็นเรื่องที่ต้อง ปฏิบัติ ทางเลือกที่กระทำได้ภายหลังการยกเลิกโทษประหารชีวิตคือการจำคุกอย่างจริงจังใน ระยะเวลาที่ยาวนาน แม้ว่านักโทษที่ถูกประหารชีวิตในประเทศไทยมีจำนวนมากเมื่อเทียบกับจำนวน สัดส่วนประชาชนในประเทศ แต่ประเด็นเรื่องจำนวนนี้ไม่ใช่สาระสำคัญ แต่การลงโทษประหาร ชีวิตเป็นการขัดกับหลักสิทธิมนุษยชนและหลักคำสอนของศาสนาพุทธในศีลข้อ 1 ห้ามฆ่าสัตว์ด้วยชีวิต จะนั้นรุขบุลและบรรลุการเมืองควรซึ่งให้ประชาชนเห็นว่าดันเหตุที่เท็จของอาชญากรรม ฆ่าข่มขืนมาจากอะไร เพราะสังคมไทยเวลานี้มีแต่สื่อลมก แต่กระแสร์วนธรรมกระดับเร้าความ ต้องการทางเพศอยู่ตลอดเวลา เหล้า เป็นร้ายหาซื้อได้ง่ายเหมือนซื้อน้ำเปล่า เด็กและเยาวชนไทย

จำนวนไม่น้อยที่คงอยู่ในกระแสเหล่านี้ เมื่อกระแสสังคมด้านมีด ได้หล่อหกคนไทยให้กระทำความผิดได้ง่าย จึงไม่มีความชอบธรรมอันใดที่จะประหารชีวิตเขา การตัดขาดจากสังคมโดยเด็ดขาดเป็นการขาดความชอบธรรมจากสังคม

จากข้อมูลของกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ ปรากฏว่าปี 2548 มีจำเลยที่ยื่นแบบคำขอรับค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญาที่ศาลพิพากษาวินิจฉัยว่าจำเลยมิได้เป็นผู้กระทำความผิด หรือการกระทำความผิดของจำเลยไม่เป็นความผิด จำนวน 610 เรื่อง เข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการจำนวน 355 เรื่อง รัฐต้องจ่ายให้แก่จำเลยถึง 214 เรื่อง เป็นจำนวนเงินกว่า 60 ล้านบาท ในปี 2549 (มกราคม-กรกฎาคม) มีจำเลยยื่นแบบคำร้องจำนวน 354 ราย รัฐต้องจ่ายจำนวนถึง 216 ราย เป็นจำนวนเงิน 58 ล้านบาท ข้อมูลเหล่านี้แสดงให้เราเห็นว่า กระบวนการยุติธรรมทางอาญาบันตึ้งแต่ต้น ทนายความ อัยการ และศาลยังคงต้องปฏิรูปอีกพอสมควร ในกระบวนการยุติธรรมเรามิอาจเอาชีวิตเขากลับคืนมาได้ เช่นเดียวกับการบัญญัติกฎหมายของเรามีอยู่สูงสุดไม่ถึงประหารชีวิต แต่ปัจจุบัน ไทยสูงสุดคือประหารชีวิต แต่หากวันใดสังคมหรือรัฐบาลเรียกร้องให้แก้ไขกฎหมายใหม่ กำหนดโทษไม่ถึงขั้นประหารชีวิตแล้ว คนที่ถูกประหารชีวิตไปแล้วจะทำอย่างไร ผู้เขียนเห็นว่าถึงเวลาแล้วที่สังคมไทยต้องตระหนักรถึงการนำพาสังคมไทยไปในทิศทางที่ถูกต้องดีงาม โดยใช้ความกล้าหาญพอที่จะฝ่ากระแสลมๆ ความรู้สึก ประภาค นโยบายยกเลิกไทยประหารชีวิต โดยยึดแนวทางสันติวิธีและมาตรการศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เพื่อความสงบสุขของสังคม

4.4 วิเคราะห์ทางแก้ปัญหาของสังคมหากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต

โดยผู้เขียนมีความเห็นว่าถ้าเราย้อนไปดูประเทศไทยที่มีสถาบันพระมหากษัตริย์เหมือนประเทศไทย ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตแล้ว หรือนองไปที่ประเทศไทยกัมพูชาเพื่อนบ้านที่ยากจนกว่าและนับถือศาสนาพุทธเหมือนประเทศไทย ก็ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตแล้ว รวมถึงประเทศไทยปัจจุบันซึ่งเป็นประเทศในแถบเอเชียเช่นเดียวกับประเทศไทย ทำไม่ประเทศอื่นเกินครึ่งโลกยกเลิกได้ แต่ประเทศไทยทำไม่จึงยกเลิกไม่ได้

อุปสรรคประการแรกของประเทศไทยคือเรายังมีพระผู้น้ำศาสนานา จากการสำรวจวิจัยเห็นด้วยกับการลงโทษประหารชีวิต ทั้งๆ ที่เรามีศาสนาพุทธที่ห้ามการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต แต่อาจเป็นเพราะการตีความอาจแตกต่างจากเรื่องกฎหมายแห่งกรรม จึงเป็นการยากในการให้ประเทศไทยมีจุดยืนไปในแนวทางยกเลิกโทษประหารชีวิต

อุปสรรคประการที่สอง ความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมอาจไม่สักดิ์ศรีที่สังคมไม่เชื่อมั่น กระบวนการทางกฎหมายในทางปฏิบัติขั้นต้นไม่มีความเข้มแข็งเพียงพอให้ประชาชน

ไว้วางใจได้ เนื่องจากสังคมไทยมีการทุจริตคอรัปชันในหน่วยงานของรัฐແທນทุกอย่าง เป็นวัฒนธรรมที่อยู่กับความเชื่อของเรามาตั้งแต่เกิด และเป็นความเชื่อที่มีมานาน เอกซ์เพิร์ตวิเคราะห์การ คงไว้ซึ่งไทยประหารชีวิต ค่ารังอยู่ตัวแต่ในอดีตจนถึงในปัจจุบัน ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ ความชัดเจนไม่晦涩ไปจากสังคมไทย อีกทั้งนักการเมือง รัฐสภา วุฒิสมาชิก ผู้นำรัฐบาล ผู้นำทาง ศาสนา สื่อมวลชน ก็ไม่ได้มีความเชื่อมั่นว่า ถ้าเรายกเลิกไทยประหารชีวิตแล้วอาชญากรรมจะลดลงและมีทางออกที่แก้ไขได้ เพราะการประหารชีวิตเป็นประเดิมที่ค่อนข้างย่อันใหญ่มาก และ เป็นประเดิมที่ทำให้ผู้ที่จะได้รับ死刑เป็นนาขกรรุณนตรี หรือผู้แทนรายภูร รวมทั้งพรรคการเมืองที่ชุมนโยบายยกเลิกไทยประหารชีวิตสอนตกได้ เมื่อประเดิมนี้เป็นที่รับรู้ของสาธารณะนั้น เพราะ กระแสสังคมไทยส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยในแนวทางที่จะสนับสนุนให้ยกเลิกไทยประหารชีวิต

คุณสมบัติของการที่สาม เรื่องความเชื่อมั่นของสังคมว่า ถ้าประเทศไทยยกเลิกไทย ประหารชีวิตแล้วเรามีทางออกที่แก้ไขปัญหา และกล่าวว่าปัญหาอาชญากรรมในสังคมจะเพิ่มขึ้น เป็นที่คุณ

ความเห็นของผู้เขียนนำเสนอทางออกให้กับสังคมไทยได้หลายประการ

ประการแรก ถ้าเรายกเลิกไทยประหารชีวิตแล้วให้นำไทยเข้าคุกคลองชีวิตมาบังคับใช้ แทน เพราะไทยประหารชีวิตเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ และมีการจำคุกแบบจริงจัง พร้อมทำให้ ข้อมูลข่าวสารเผยแพร่ไปสู่สังคมทุกระดับชั้น เพื่อให้ประชาชนเกิดความมั่นใจ อุ่นใจว่าอาชญากรรม ไม่สามารถลับมาสู่สังคมอีกรัง โดยผู้กระทำผิดจะได้รับการพิน甫แก้ไขให้ดีขึ้น เพื่อให้สังคมเกิด ความเชื่อมั่นว่า จะไม่มีภัยจากอาชญากรรมทำผิดซ้ำอีก และควรคิดถึงแนวทางปฏิบัติของประเทศ อังกฤษ ที่มีการสำรวจความคิดเห็นของประชาชน ที่แสดงให้เห็นว่า ประชากรร้อยละ 60 สนับสนุน การลงโทษไทยประหารชีวิต แต่ผู้นำทางการเมืองมีภาวะการเป็นผู้นำสูงในการโน้มน้าวความคิดเห็น ของสาธารณะ ให้มีความเห็นคล้ายตามผู้นำ และในปี 2545 ประเทศไทยก็ยกเลิกไทย ประหารชีวิตเป็นการถาวรในทุกกรณี โดยถือเป็นเรื่องหลักการ มีเหตุผลอยู่สามประการที่นำมาสู่ จุดนี้ในการยกเลิกไทยประหารชีวิตคือ

1. ความเป็นไปได้ที่กระบวนการยุติธรรมจะผิดพลาด ขอยกตัวอย่างคดีเซอร์แอน ถือ เป็นคดีสำคัญสำหรับศึกษาปัญหาในกระบวนการยุติธรรม เพราะจะสะท้อนให้เห็นปัญหาตั้งแต่ต้น จนจบคดี

2. ความจริงที่ว่า ความรุนแรงนำมาซึ่งความรุนแรง ความรุนแรงของรัฐสนับสนุนให้ เกิดความรุนแรงของปัจจัยบุคคล

3. ประสบการณ์แสดงให้เห็นว่า ไทยประหารชีวิตไม่ใช่มาตรการป้องกันอาชญากรรม ที่มีประสิทธิภาพ

ประการที่สอง เสนอแนะให้คณบัญชีพิพากษาของไทย ต้องไม่พิพากษាតัดสินลงโทษ ประหารชีวิต ทุกคดีที่นำเข้ามาสู่การพิจารณาของศาลโดยอาศัยกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งประเทศไทยปี พ.ศ. 2550 มีผลใช้บังคับ เพราะรัฐธรรมนูญฉบับนี้ไม่มีบัญญัติคำว่า “ไทยประหารชีวิตไว้ และให้คดีที่ว่า “ไม่มีที่สำหรับการประหารชีวิตในระบบยุติธรรมของประเทศไทย อย่างเช่นประเทศฟิลิปปินส์ มีการปฏิเสธไม่ลงโทษประหารชีวิตโดยผู้พิพากษา โดยมีข้อกำหนดเชิงศีลธรรม ทำความเห็นให้รัฐบาลยกเลิกไทยประหารชีวิตคือ

1. การยอมรับว่า “ไทยประหารชีวิตนี้” ไม่เป็นกฎหมายและให้ครับ
2. ความจริงที่ว่า “ไทยประหารชีวิตนี้” เมื่อดำเนินไปแล้วไม่สามารถแก้ไขกลับคืนมาได้
3. ไทยประหารชีวิตยังทำให้ความรุนแรง รุนแรงยิ่งขึ้นไปอีก มันจะยิ่งฆ่าผู้ที่ตกเป็นเหยื่อยิ่งไปกว่าการทำให้พบรานมีชีวิต
4. การบังคับใช้ “ไทยประหารชีวิต เป็นสิ่งที่ทำร้ายคนจน คนที่ไม่มีทรัพยากร่มากจะต้อง “ไทยประหารชีวิตมากกว่า”
5. “ไทยประหารชีวิตขัดกับหลักศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์”

ประการที่สาม หลังจากมีการใช้การจำคุกตลอดชีวิตแทน “ไทยประหารชีวิต” รัฐต้องให้การช่วยเหลือและให้ความคุ้มครองให้กับของอาชญากรรม โดยหลักนิติธรรมอย่างเคร่งครัด พร้อมๆ กับความยุติธรรม ให้เห็นเป็นรูปธรรมอย่างชัดเจน พร้อมทั้งออกมาตรการควบคุมดูแลไม่ให้ผู้ที่พ้น “ไทยกลับมากระทำความผิดซ้ำ”

ประการที่สี่ การทำให้ข้อมูลข่าวสารส่งไปถึงประชาชนทุกรายด้วยชั้นทางสังคม โดยอาศัยสื่อสารมวลชน ต้องกล้าที่จะเปลี่ยนแปลงในสังคมไทย เราต้องมีการทำประชาพิจารณ์ โดยการชี้นำให้สังคมเปิดกว้างทางความคิด โดยการปรับวุฒิการศึกษาในการรับสมัครนักเรียนพลตำรวจ ต้องจบปริญญาตรินิติศาสตร์บัณฑิต ซึ่งปัจจุบันมีจำนวนมากน้อยที่ทำงานไม่ตรงกับสายงานที่เรียนจบมา เป็นการใช้ทรัพยากรัฐธรรมนูญให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการบูรณาการที่มีประสิทธิภาพ

ประการที่ห้า ใช้มาตรการทางกระบวนการทางสังคม โดยให้ฝ่ายกฎหมายผู้มีส่วนได้เสีย จากการถูกศาลพิพากษางลง “ไทยประหารชีวิตนี้” ยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ ให้ตีความว่า “รัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2550” ได้ยกเลิก “ไทยประหารชีวิต” แล้ว

ประการที่หก ผู้นำทางการเมืองจำต้องมีความกล้าดัดสินใจประกาศยกเลิก “ไทยประหารชีวิต” โดยกระทำการเสนอออกกฎหมายยกเลิก “ไทยประหาร” โดยการนำ “ปฎิญญาสาがら” ด้วยสิทธิมนุษยชน ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการรับรองสิทธิในชีวิตในกฎหมายระหว่างประเทศ เป็นข้ออ้างในการยกเลิก “ไทยประหารชีวิต”

4.5 ทางเลือกที่ไม่ใช่การลงโทษประหารชีวิตของประเทศค่าง ๆ

ประเทศค่าง ๆ ส่วนมากที่ได้ยกเกิดโทษประหารชีวิต ใช้ทางเลือกที่ไม่ใช่การลงโทษประหารชีวิต ทางเลือกนั้นก็คือการจำคุก โดยเน้นไปที่ลักษณะและความยาวนานของการจำคุก ก็เป็นที่ตกลงร่วมกันว่าการจำคุกหมายถึงการลงโทษเป็นระยะเวลาหนึ่ง

ในขณะที่ประเทศไทยเคยเลิกการลงโทษประหารชีวิตในปี 2520 การจำคุกมาตรฐานนั้นกำหนดไว้อย่างน้อย 25 ปี ในสหรัฐอเมริกามีการเสนอว่าให้จำคุกตลอดชีวิตโดยไม่มีการอภัยไทย ซึ่งก็เป็นการลงโทษที่มีอยู่แล้วในกฎหมายอาญาของประเทศไทย ผลสืบเนื่องจากการลงโทษรุนแรงเช่นนั้น คือการที่ยอมรับมีจำนวนนักโทษสูงสุดในโลก ค่อนข้างกว่า 2 ล้านคน และมีเรื่องจำที่เหมือนที่พักของคนชาติ ประเทศอื่น ๆ ปฏิเสธการจำคุกตลอดชีวิตเนื่องจากเป็นการกระทำที่โหดร้าย ไม่มีความเป็นมนุษย์ และด่าทรมาน²

ยุโกสลาเวียกำหนดโทษจำคุกสูงสุดไว้ที่ 20 ปี คาดหวังว่าประเทศจะต้องดำเนินถึงการจำคุกในประเทศค่าง ๆ เมื่อศาสนนั้น ๆ ดำเนินคดีด้วย ที่จริงแล้ว คาดหวังว่าประเทศมีการกำหนดโทษไว้ 40 ปี 45 ปี และการจำคุกตลอดชีวิต คำตัดสินของศาลอาญาระบุว่าประเทศนั้นเป็นอยู่กับการทบทวนการให้อภัยไทยหลังจากจำคุกไป 25 ปี ระบุขึ้นนี้เป็นการประนีประนอมระหว่างรัฐค่าง ๆ ที่ต้องการการลงโทษประหารชีวิตกับรัฐที่ต้องด้านกระหึ่งการจำคุกตลอดชีวิต อย่างประเทศกัมพูชา

ในอนุสัญญาระหว่างประเทศมีการกล่าวถึงระยะเวลาของการจำคุกไว้เพียงในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ที่ไม่เพียงห้ามการลงโทษประหารชีวิตเด็กที่อายุต่ำกว่า 18 ปี แต่ยังห้ามการจำคุกตลอดชีวิต โดยไม่มีการอภัยไทย และในรัฐธรรมนูญของเยอรมันได้ระบุไว้ว่าจะต้องมีโอกาสให้มีการขออภัยไทยได้ เมื่อพิจารณาจากแนวโน้มในปัจจุบันแล้ว คุณเมื่อนว่าในอีกสิบหรือสิบปีข้างหน้าจะมีความเข้าใจว่าการจำคุกตลอดชีวิตนั้นเป็นสิ่งที่ขัดกับสิทธิมนุษยชน ยกเว้นในกรณีที่เป็นอันตรายหรือวิกฤตที่เด่นชัดจริงๆ ผู้ที่ทำหน้าที่รักษากฎหมายเข้าใจถึงความสำคัญของความหวังในชีวิตของนักโทษ แต่สาธารณชนโดยทั่วไปนั้นไม่สนใจ หรือพบว่ายากที่จะเข้าใจได้ว่าเหตุใดจึงควรจะสนับสนุนชีวิตของนักโทษด้วย ในสหรัฐอเมริกา เมื่อมีการถกเถียงประเด็นนี้กันอย่างเผ็ดร้อน บางคนก็มองว่าการจำคุกโดยไม่มีการอภัยไทยนั้นเป็นทางเลือกของการประหารชีวิตเพียงทางเลือกเดียวที่ยอมรับได้ ในขณะที่บางคนเห็นว่าการไม่ให้มีการอภัยไทยได้นั้นเป็นสิ่งที่ยอมรับ

² สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน (สสส.). (2549). รายงานสัมมนาระดับชาติ เรื่อง การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย. หน้า 5

ไม่ได้เลย มีการตั้งคำถามว่าเราจะเอาการลงโทษที่ให้ครับ ไว้ความเป็นมนุษย์และค่าธรรมน้ำแทน การประหารชีวิตอันเป็นการกระทำที่ให้ครับ ไว้ความเป็นมนุษย์และค่าธรรม หรือศาสตราจารย์ วิลเลียม ชาบาน เสนอว่าอาจจะจำเป็นที่จะต้องเสนอให้มีการจำคุกตลอดชีวิต โดยไม่มีการอภัยไทย เพื่อเอาชนะความคิดเห็นของสาธารณะในเรื่องการยกเลิกไทยประหารชีวิต

กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางการเมืองและสิทธิทางพลเรือนข้อว่า เป้าหมายของ การจำคุกนั้นก็คือ เพื่อการพื้นฟู สถาปัตยกรรม เสนอมาตราฐานขั้นต่ำของการจำคุกด้วย ทว่า กฎหมายสิทธิมนุษยชนนั้นมีความห่วงใยเกี่ยวกับสิทธิของเหยื่อ และแง่มุมเรื่องการลงโทษไทยเป็นการ แก้แค้นให้เหยื่อ ซึ่งส่งผลต่อการกำหนดระยะเวลาของการจำคุกมากกว่าเป้าหมายด้านการพื้นฟู ในขณะที่ต่อด้านการจำคุกตลอดชีวิต โดยไม่มีการอภัยไทยเพื่อจะนำไปสู่การยกเลิกไทยประหาร ชีวิตได้

นายชีโอดอร์ เช ทนายความจากฟิลิปปินส์ ได้อธิบายถึงนโยบายของฟิลิปปินส์ว่า ไทย ประหารชีวิตถูกแทนที่ด้วยการลงโทษที่เรียกว่า Reclusio Perpetua โดยไม่มีการอภัยไทย การลงโทษเช่นนี้คือการจำคุก 20 ปี ไปจนถึงหนึ่งวันก่อนครบ 40 ปี เมื่อจากเวลา 40 ปี เป็นการจำคุก สูงที่สุดที่จะเป็นไปได้ หลังจากนั้นผู้ที่ถูกจำคุกจะต้องถูกปล่อย

นอกจากนี้ยังมีการจำคุกตลอดชีวิตโดยไม่มีการอภัยไทย ซึ่งเป็นการลงโทษผู้กระทำผิด ทางอาญาที่ร้ายแรง การลงโทษไทยในแบบนี้มีความชัดเจน ค่าเวลากับการลงโทษเป็นรายกรณี ไป

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 ນກຜຽນ

บทาง ไทยยังเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกประเทศในโลก เพื่อใช้คุณลักษณะนุյย์ เมื่อมองเรื่อง ไทยประหารชีวิต การที่จะให้ยกเลิกหรือไม่เป็นประเด็นที่มีเหตุผลที่ซับซ้อน ทรงพลัง และอ่อนไหว รวมทั้งส่งผลกระทบต่อความคิดเห็นของสาธารณะชนเป็นอย่างมาก เพราะประเทศไทยได้รับผลการพัฒนาเศรษฐกิจที่มุ่งเน้นการพัฒนาอุดสาหกรรม ละเลียดเรื่องภาคเกษตรกรรมซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศไทย ส่งผลกระทบไปไกลถึงการก่อให้เกิดปัญหาความยากจน ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาสังคมต่างๆ ทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคม จำเป็นที่ทุกคนในสังคมจะต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอด จึงก่อให้เกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ อีกทั้งการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐขาดประสิทธิภาพ จึงเป็นที่มาของปัญหาของสังคมไทย ฉะนั้นเพื่อจะลดอาชญากรรมต่างๆ ที่เกิดเพิ่มขึ้นอย่างมากนาย ก่อให้เกิดความว่าสังคมไทยสมควรหันกลับมามองเรื่องการลงโทษประหารชีวิตว่าอาจเป็นตัวต้นเหตุของการสร้างความโกรธแค้นในสังคมที่ไม่ได้ความยุติธรรม อันเป็นที่มาของปัญหาทางอาชญากรรม ปัญหาอีกประการเรื่องเศรษฐกิจสังคม สวัสดิการที่คนในสังคมได้รับว่า ทำให้ชีวิตเงาอยู่รอด ได้หรือไม่ ความไม่เป็นธรรมในสังคม การถูกกระทำ ถูกกดขี่ ซึ่งเป็นการลิด落ต่อนสิทธิและเสรีภาพ บั้นทอนศักดิ์ศรี ทำลายความเป็นมนุยย์ การได้รับการปฏิบัติที่ไม่เท่าเทียมกันหรือการเลือกปฏิบัติ เนื่องจากพวกร่อง การทุจริต คอร์รัปชันที่แก้ไขไม่ได้ เป็นเหตุให้กระบวนการยุติธรรมขาดความน่าเชื่อถือ ผู้มีอำนาจใช้อำนาจใช้อำนาจแสวงหาประโยชน์ส่วนตัว ยึดถืออ้วดถุนิยมเป็นหลักปฏิบัติ สังคมขาดคุณธรรม ผู้ที่ตกเป็นเหี้ยของไทยประหารชีวิตคือผู้ด้อยโอกาสทางสังคม เพราะไม่สามารถแสวงหาพยานหลักฐานมาพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเองได้ จึงไม่สมควรนำไทยประหารชีวิตมาใช้กับสังคมไทยอีกต่อไป

การลงโทษประหารชีวิต เป็นประเดิมพื้นฐานด้านสิทธิมนุษยชน การวิวัฒนาการทางความคิดของการลงโทษประหารชีวิต ก่อตัวขึ้นเมื่อปี 2488 เมื่อทรงทราบโภกครั้งที่สองยุติลง การลงโทษประหารชีวิตเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป และมีการปฏิบัติไปทั่วโลก จุดเปลี่ยนเกิดขึ้นในช่วงการร่างกฎหมายสากระดับสิทธิมนุษยชน โดยสหประชาชาติ เมื่อปี 2491 ปฏิญญาสากระดับนานาชาติ การศึกษารัฐธรรมนูญของประเทศต่างๆ และพยาบาลที่จะรวมเรื่องสิทธิมนุษยชนทั้งหมดที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางเข้าไว้ด้วยกัน ร่างแรกๆ มีการกล่าวถึงสิทธิในชีวิตมนุษย์ทุกคน แต่มีการ

ยกเว้นให้มีการลงโทษประหารชีวิต เห็นเดียวกับรัฐธรรมนูญพุทธศักราช 2540 ของไทย ที่ให้ถือว่า การลงโทษประหารชีวิตไม่ถือว่าโหดร้าย ซึ่งเป็นการบัญญัติกฎเว็นเพื่อให้มีโทษประหาร ต่อมาเมื่อ การบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 จึงไม่มีการบัญญัติคำว่า “โทษประหารชีวิต” ไว้ในรัฐธรรมนูญอีกด่อไป

ในมาตรา 3 ของปฏิญญาฯ ระบุว่าสิทธิในชีวิตมนุษย์ทุกคนเป็นพื้นฐานของสิทธิมนุษยชน นับแต่นั้นมาจำนวนประเทศที่เลือกยกเดิมการลงโทษประหารชีวิตเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ประเทศโปรตุเกสถือว่าเป็นประเทศแรกที่ยกเลิกโทษประหารชีวิต และไม่มีการนำกลับมาใช้อีก เมื่อปีพ.ศ. 2410 ต่อมาองค์การนิรโทษกรรมสากลได้มีการวางแผนมาตรฐานในการพิจารณายกเลิกโทษประหาร เพื่อให้เป็นบรรทัดฐานสากล ไม่ว่าจะในทางกฎหมาย หรือในทางปฏิบัติ ประเทศในบุโรส่วนใหญ่ จึงได้ยกเลิกโทษประหารชีวิต เนื่องจากเป็นเรื่องไม่ดีในการเข้าเป็นสมาชิกของสภากุลไปหนีอสูญภาพฯ ไป โดยมีการคาดการณ์ว่า โทษประหารชีวิตจะหมดไปจากโลกในอีกไม่ช้า เพราะการยกเลิกโทษประหารชีวิตจะมีการพัฒนาเป็นไปตามการพัฒนาสิทธิมนุษยชนอื่นๆ เช่น การจัดการเป็นทางการ ทราบด้วย การเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ ระบบเหมียดสีผิวจะหมดไป เป็นการเปลี่ยนแปลงที่นำไปสู่การยกเลิกโทษประหารชีวิตและนับบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญทุกประเทศ

ประเทศไทย自身เป็นเพียงประเทศเดียวที่มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญจากการลงประชามติ ส่วนรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ที่ไม่ได้บัญญัติเรื่องการนิรโทษประหารชีวิตไว้ในรัฐธรรมนูญมาตรา 32 จึงเป็นนิตรหมายที่ดีสำหรับสังคมไทย ที่เดินไปในแนวทางเดียวกับสหประชาชาติ ที่สนับสนุนการยกเลิกโทษประหารชีวิตทุกฐานความผิดที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย โดยนำไทยเข้าคุกคลองชีวิตหรือจำคุกระยะยาวแทนการประหารชีวิต เพราะความผิดที่ฆ่าครักรส่วนใหญ่ได้กระทำลงไป นักเกิดจากกิเลสหรือแรงงูงูของประการ การใช้วิธีการลงโทษ กับผู้กระทำความผิดโดยการประหารชีวิตจึงไม่สมควร แล้วการทำให้ผู้กระทำความผิดมีโอกาสที่จะถูกจับได้แน่นอน ย้อนมีประสิทธิภาพของการลดปริมาณอาชญากรรม ได้มากกว่า ลังคดีที่มีบทที่ดีส่วนที่เรียกว่า นักฆ่าถอนเบลดท์เว็บในสหรัฐอเมริกา แสดงให้เห็นว่าการที่พวกเขานำรอดหลักเลี้ยงการลงโทษประหารชีวิต ได้ด้วยการจำกัดการฆ่าไว้เพียงที่ที่ไม่มีโทษประหาร ฉะนั้น ไทย ประหารจึงไม่มีผลต่อการตัดสินใจในการกระทำความผิดของอาชญากรรม

การลงโทษประหารชีวิตไม่ได้เหตุผลมีน้ำหนักเพียงพอที่จะเป็นการขับขึ้นของการกระทำความผิด เพราะหากเปรียบเทียบกับการจำคุกที่ดำเนินไปอย่างเชื่อถือได้และมีประสิทธิภาพ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดสมควรได้รับโทษประหารชีวิตในสหรัฐอเมริกา ข้ออ้างนี้จะไม่ได้รับการสนับสนุนในการลงโทษประหารชีวิตที่ขอบธรรมอีกต่อไปแล้ว ส่วนการแก้แค้นไม่ใช่เรื่องที่

สร้างสรรค์ และไม่เป็นสิ่งที่ดีต่อสังคม ความรุนแรงทำให้เกิดความรุนแรง และการแก้ແດນนั้น ไม่ได้ทำให้เกิดความสมานฉันท์ของคนในชาติ

ประเด็นเรื่องค่าใช้จ่าย ในอเมริกามีการประเมินว่าค่าใช้จ่ายในการประหารชีวิตนั้น มากกว่าการจำคุกตลอดชีวิต เมื่อจากกระบวนการกรุฑารณ์ที่ยาวนาน ในประเทศที่พัฒนาขึ้นอย่างกว่า น่าจะมีค่าใช้จ่ายต่ำกว่า แต่การอ้างเรื่องค่าใช้จ่ายไม่เป็นเหตุผลที่ดีในการข่ากัน

ความผิดพลาดในระบบกระบวนการยุติธรรม เป็นข้อถกเถียงที่หนักแน่น เพราะผู้พิพากษาต้องมุ่งเน้นที่สามารถตัดสินใจผิดพลาดได้ ระหว่างผู้บริสุทธิ์กับผู้กระทำความผิด

ข้อถกเถียงที่ต่อต้านการลงโทษประหารชีวิตที่ขาดเงินที่สุดคือ การประหารชีวิตเป็นการลดเม็ดสักดิศร์ความเป็นมนุษย์ เป็นการกระทำการอันป่าเถื่อน และเป็นการลงโทษไทยที่ไม่ใช่วิสัยของมนุษย์ อีกทั้งมิใช้วัตถุประสงค์ของการลงโทษเพื่อพื้นฟูแก้ไขให้กลับตัวให้ดีขึ้น แต่กลับจะเป็นการตัดโอกาสเข่นว่านั้นเสีย จากการศึกษาการเกิดอาชญากรรมในประเทศไทยต่างๆ ซึ่งให้เห็นว่าการประหารชีวิต ไม่ได้ทำให้อัตราการก่ออาชญากรรมลดลงในประเทศไทย เลย ยกตัวอย่างในประเทศไทย แค่นาคา มีอัตราการฆ่าตัด喉咙สูงสุด 3.09 ต่อประชากร 100,000 คน ในพ.ศ. 2518 ซึ่งเป็นปีก่อนการยกเลิกโทษการประหารชีวิต หลังยกเลิกโทษการประหารชีวิต คดีฆ่าตัด喉咙กลับลดลงเป็น 2.41 ในพ.ศ. 2523 เมื่อเปรียบเทียบกับสหรัฐอเมริกาที่ยังมีโทษประหารชีวิต มีรายงานคดีฆ่าตัด喉咙 5 ต่อประชากร 100,000 คน ซึ่งสูงกว่าประเทศไทย เปรียบเทียบกับความเริ่มไปแล้วกัน ซึ่งปัจจุบันสหรัฐอเมริกาที่ไม่ได้ลดลง แสดงให้เห็นว่าการลงโทษไทยประหารชีวิต ไม่ได้ทำให้อาชญากรรมลดลง

5.2 ข้อเสนอแนะ

ผู้เขียนมีความเห็นว่า น่าจะมีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเกี่ยวกับโทษประหารชีวิต ดังนี้

5.2.1 ควรแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาที่มีโทษประหารชีวิตทุกมาตรา เป็นจำคุกตลอดชีวิต

5.2.2 ควรเพิ่มเติมให้มีบทบัญญัติประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ให้รู้ตั้งทนายความในคดีที่มีโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต หากมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต โดยกำหนดคุณสมบัติของทนายความที่รู้จักให้ ต้องเป็นทนายความที่มีประสบการณ์ในคดีอาญาไม่น้อยกว่า 10 ปี เพื่อคุ้มครองคุ้มครองความยุติธรรมให้กับผู้ต้องหาในความผิดที่ร้ายแรง เพื่อช่วยกลั่นกรองมิให้เกิดความผิดพลาดทางกระบวนการยุติธรรมของไทย

ท้ายที่สุดผู้เขียนก็ยังคงมีความเห็นว่าประเทศไทยควรยกเลิกโทษประหารชีวิตเสีย เพราะประหารชีวิตมนุษย์ด้วยกัน ก็ไม่ทำให้อาชญากรรมลดลงได้

นราภานุกরม

บรรณาธิการ

ภาษาไทย

หนังสือ

- กุลพล พลวัน. (2547). **สืบสานมุขย์ชนในสังคมโลก**. กรุงเทพฯ: นิติธรรม.
- กษิติ ณ นคร. (2543). **กฎหมายอาญาภาคทั่วไป**. กรุงเทพฯ: วิญญาณ.
- จิตติ ติงศักดิ์. (2506). **ค่าอัตราเบี้ยประกันภัยกฎหมายอาญา ภาค 1 ตอนที่ 1**. กรุงเทพฯ: สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนตรบัณฑิตยสภา.
- ชาติ ชัยเดชสุริยะ. (2549). **มาตรการทางกฎหมายในการหุ้นครองสืบสานมุขย์ชนในการบูรณาการ**. โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัยชุมชนศาสตร์.
- ไฟโรมัน พลเพชร, ศราวดี ประทุมราช และอัญชลี เอโนะ. (2540). **สืบสานมุขย์ชน**. ม.ป.ท.: ม.ป.พ.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2525). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525**. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- อัจฉรา ชาญาณุกูล, ชนพูนกุล เกลิมศิริกุล และ ปิยนุช ฐิติพัฒน์. (2546). **พันธกรเมืองท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย**. กรุงเทพฯ: การศาสนา.

บทความ

- กษิติ ณ นคร. (2550, 28 พฤษภาคม). “ม้วดด้วย 1,400 ศพ.” **สยามรัฐ**. หน้า 2.
- ชำนาญ จันทร์เรือง. (2549, 28 เมษายน). “ถึงเวลาแล้วหรือยังที่จะยกเลิกไทยประหารชีวิต.” **นิติชน**. หน้า 1-2.
- สมศรี หาญอนันทสุข. (2550, 21 มิถุนายน). “การสร้างมนุษย์ใหม่จะสร้างมนติใหม่ให้สังคมพุทธ.” **นิติชน**. หน้า 1-3.

วิทยานิพนธ์

- ชนินันท์ ศรีธีระวิศาล. (2523). **การต่อต้านโทษประหารชีวิต**. วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิตศึกษาศาสตร์ มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บงกช สังขานนิตย์. (2523). **โทษประหารชีวิตในทักษะของพระอาจารย์ผู้สอนที่มหาวิทยาลัยราชภัฏราชวิทยาลัยและสภาพการศึกษามหาวิทยาลัย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคม ศงค์ราษฎร์ศรีวัฒน์มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปิยะพันธ์ ปิงเมือง. (2546). **เกณฑ์ใช้คัดเลือกตัวแทนต่อต้านโทษประหารชีวิต**. วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาอาชญากริหารงานยุติธรรม และสังคม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เยาวลักษณ์ ศรีเพ็ชร์. (2523). **การยกเลิกโทษประหารชีวิตหรือไม่**. วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิตศึกษาศาสตร์ มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

รายงานจากต่อต้านโทษประหารชีวิต

- Jung Chi Kao. (2549). Taiwan alliance to end the death penalty. สืบค้นเมื่อ 29 ธันวาคม 2550, จาก <http://deathpenaltythailand.blogspot.com/>
- Katherine, Gerson. (2550). ทั่วโลกร่วมตัดสินใจยกเลิกโทษประหารชีวิต. สืบค้นเมื่อ 30 ธันวาคม 2550, จาก http://www.amnesty.or.th/detail.asp?lan=th&news_id=1489&menu_id=10&NewsCategoryID=1
- Pearce, Andy. (2549). นโยบายของสหราชอาณาจักรต่อการต่อต้านโทษประหารชีวิต. สืบค้นเมื่อ 29 ธันวาคม 2550, จาก <http://deathpenaltythailand.blogspot.com/>
- Schabas, William A. (2549). กระบวนการให้มีการยกเลิกโทษประหารชีวิตทั่วโลก. สืบค้นเมื่อ 29 ธันวาคม 2550, จาก <http://deathpenaltythailand.blogspot.com/>
- _____. (2549). ข้อถกเถียงที่ต่อต้านการต่อต้านโทษประหารชีวิต. สืบค้นเมื่อ 29 ธันวาคม 2550, จาก <http://deathpenaltythailand.blogspot.com/>
- _____. (2549). ทางเลือกภายหลังการยกเลิกโทษประหารชีวิต. สืบค้นเมื่อ 29 ธันวาคม 2550, จาก <http://deathpenaltythailand.blogspot.com/>
- _____. (2549). แนวโน้มเรื่องการต่อต้านโทษประหารชีวิต. สืบค้นเมื่อ 29 ธันวาคม 2550, จาก <http://deathpenaltythailand.blogspot.com/>

Te, Theodore O. (2549). สิบสองปีของการเดินทางแห่งความหวัง. สืบค้นเมื่อ 29 ธันวาคม 2550,

จาก <http://deathpenaltythailand.blogspot.com>

Te, Theodore O. and Rodriguez, Antonio. (2549). Death penalty advocate, Manila. สืบค้นเมื่อ

29 ธันวาคม 2550, จาก <http://deathpenaltythailand.blogspot.com/>

กรมประชาสัมพันธ์. (ม.ป.ป.). สืบค้นเมื่อ 14 มกราคม 2551, จาก <http://intranet.prd.go.th/journal/content.php?No=1349>

เกย์น สารศักดิ์เกย์น, ทวาราช พะลัง และพงษ์เทพ เทพกาญจน์. (2549). ความเห็นของ

นักการเมืองต่อการลงโทษประหารชีวิต. สืบค้นเมื่อ 29 ธันวาคม 2550, จาก

<http://deathpenaltythailand.blogspot.com/>

ชำนาญ จันทร์เรือง. (2549). ถึงเวลาหรือยังที่จะยกเลิกโทษประหารชีวิต. สืบค้นเมื่อ 30 ธันวาคม

2550, จาก http://www.prachatai.com/05web/th/home/page2.php?mod=mod_ptcms&Con...

ไทยประหาร ไม่น่าจะขอบคุณรัฐธรรมนูญ 2550 อีกต่อไป. (ม.ป.ป.). สืบค้นเมื่อ 28 มกราคม

2551, จาก <http://www.kanmuang.org/NT/data/1/0310-1.html>

ไทยอินจิโอ. (ม.ป.ป.). สืบค้นเมื่อ 14 มกราคม 2551, จาก <http://www.thaingo.org/cgi-bin/content3/show.pl?0394>

แนวหน้า. (2550). หยุดอนุญาตโทษประหาร สร้าง-จีน-อิหร่าน. สืบค้นเมื่อ 20 ธันวาคม 2550,

จาก <http://www.naewna.com/news.asp?ID=87629>

พิพิธภัณฑ์ราชทัณฑ์. (ม.ป.ป.). ประวัติการลงโทษของไทย. สืบค้นเมื่อ 27 ธันวาคม 2550, จาก

<http://www.correct.go.th/mu/index1.html>

ลมรัก. (2549). ชวนเพื่อนๆ มาคุยกัน ชีวิตคนมีค่าเท่าไหร่?. สืบค้นเมื่อ 28 ธันวาคม 2550, จาก

http://www.arunsawat.com/board/index.php?topic=1016.0;prev_next=prev

สมศรี หาญอนันตสุข. (2549). ความคิดเห็นขององค์กรสิทธิมนุษยชนต่อการลงโทษประหารชีวิต

ในประเทศไทย. สืบค้นเมื่อ 29 ธันวาคม 2550, จาก <http://deathpenaltythailand.blogspot.com/>

สมศรี หาญอนันตสุข. (2550). ถ้ารัฐธรรมนูญใหม่จะสร้างมิติใหม่ให้สังคมพุทธ. สืบค้นเมื่อ 30

ธันวาคม 2550, จาก http://www.prachatai.com/05web/th/home/page2_print.php

?mod=mod_ptcms...

สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน (สสส.). (2550). สืบค้นเมื่อ 27 ธันวาคม 2550, จาก

<http://www.uclor.th/>

สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ. (2549). จีไทยยกเลิกโทษประหารไม่ใช้การแก้ปัญหา. สืบค้นเมื่อ 30 ธันวาคม 2550, จาก http://www.nhrc.or.th/news.php?news_id=1047&lang=EN

เสน่ห์ งามริก. (2549). การลงโทษประหารชีวิต : ในทศวรรษของประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ. สืบค้นเมื่อ 29 ธันวาคม 2550, จาก <http://deathpenaltythailand.blogspot.com/>

แอนเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล. (2550). สืบค้นเมื่อ 28 ธันวาคม 2550, จาก http://www.amnesty.or.th/pages/deathpenalty_index_eng

เอกสารอื่นๆ

ชาตรี บุญยรัตนสุนทร. (2548). นโยบายต่อโทษประหารชีวิตในประเทศไทย โดยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน. กรุงเทพฯ: สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน.

ธรรมดีเดช ศรี โภมยิตร. (2550). เอกสารประกอบการอั้นนา เรื่อง ปัญหากฎหมายกับโครงการกิจกรรม. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ.

สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน (สสส.). (2549). รายงานอั้นนานาระดับชาติ เรื่อง การลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ.

ภาษาต่างประเทศ

BOOKS

Christoph, James Bernard. (1962). **Capital punishment and British politics ; the British movement to abolish the death penalty 1945-57.** London: George Allen & Unwin.

Fitageral, P.J. (1962). **Criminal Law and Punishment.** Oxford: Clarendon Press.

The Second optional protocol to the international covenant on civil and political rights aiming at the abolition of death penalty. (1989). n.p.: n.p.

United Nations. (1960). **Capital punishment 1960.** New York : n.p.

กิจกรรม

ภาคผนวก ก

วิเคราะห์ผลสำรวจทัศนคติผู้พิพากษากฎหมายทุกชั้นเชิงทั่วประเทศ
ที่มีต่อโภชนาธิการชีวิต

ผลการวิเคราะห์ของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นตัวแทนของผู้พิพากษาทั่วประเทศไทยที่มีค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลสูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ

ตารางที่ 1 จำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่มีความเห็นว่าตนมีไทยประหารชีวิต บังคับใช้ในสังคมไทย และกลุ่มที่มีความเห็นว่าไม่มีความเห็นว่าไม่มีความเห็นว่าไม่มีไทยประหารชีวิตบังคับใช้ในสังคมไทย จำแนกตามอายุ เพศ ภูมิการศึกษาสูงสุด ระยะเวลาในการทำหน้าที่ เป็นผู้พิพากษา และประเภทคดี'

ข้อมูลนิหาด	กลุ่มตัวอย่าง	ความเห็นต่อการมีไทยประหารชีวิต			
		ความมีไทยประหารชีวิต		ไม่มีความมีไทยประหารชีวิต	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อายุ					
28-40 ปี	351	318	90.6	33	9.4
41-50 ปี	250	232	92.8	18	7.2
51 ปีขึ้นไป	118	110	93.2	8	6.8
เพศ					
ชาย	624	573	91.8	51	8.2
หญิง	95	87	91.6	8	8.4
ภูมิการศึกษาสูงสุด					
ปริญญาตรี	315	297	94.3	18	5.7
สูงกว่าปริญญาตรี	404	363	89.9	41	10.1

¹ ปีงบประมาณ พ.ศ. 2546. เกณฑ์ชี้วัดการตัดสินใจไทยประหารชีวิต. หน้า 127.

ตารางที่ 2 อายุของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลภูมิหลัง	กลุ่มตัวอย่าง	ความเห็นต่อการมีไทยประหารชีวิต			
		ความมีไทยประหารชีวิต		ไม่มีความมีไทยประหารชีวิต	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระยะเวลาในการทำหน้าที่เป็นผู้พิพากษา					
1-10 ปี	425	389	91.5	36	8.5
11-20 ปี	163	152	93.3	11	6.7
21 ปีขึ้นไป	131	119	90.8	12	9.2
ประเภทศาล					
ศาลชั้นต้น	519	481	92.7	38	7.3
ศาลอุทธรณ์	159	147	92.5	12	7.5
ศาลฎีกา	41	32	78.0	9	2.2

ตารางที่ 2 จำแนกให้เห็นรายละเอียดของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละหน่วยของข้อมูลภูมิหลัง คือในแต่ละช่วงอายุ ในแต่ละเพศ ในแต่ละระดับการศึกษา ในแต่ละช่วงระยะเวลาในการทำหน้าที่ เป็นผู้พิพากษา และในแต่ละประเภทศาลนั้น มีผู้ที่เห็นว่า ควร และ ไม่ควร มีไทยประหารชีวิตเป็น จำนวนเท่าๆ กัน ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ความเห็นต่อการมีไทยประหารชีวิตนั้นได้ กระจายไปยังกลุ่มตัวอย่างแต่ละหน่วยภูมิหลังอย่างเป็นสัดส่วนที่สอดคล้อง ซึ่งสามารถอธิบาย รายละเอียดในแต่ละหน่วยของข้อมูลภูมิหลังได้ดังนี้

เกี่ยวกับอายุของกลุ่มตัวอย่างนั้น จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละช่วงอายุได้เรียงจาก มากไปหาน้อยตามลำดับ คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 28-40 ปี มีจำนวนมากที่สุด อันดับ รองลงมาคือ กลุ่มที่มีอายุระหว่าง 41-50 ปี และจำนวนน้อยที่สุดคือ กลุ่มที่มีอายุตั้งแต่ 51 ปีขึ้นไป ในขณะที่ความเห็นต่อการมีไทยประหารชีวิตในตารางที่ 5.2 ที่ได้กระจายไปตามกลุ่มอายุต่างๆ ครบถ้วนๆ โดยเรียงลำดับจากจำนวนมากที่สุด ไปน้อยที่สุดตามลำดับ เช่นเดียวกันทั้งกลุ่มที่เห็นว่า ควร มีไทยประหารชีวิต และกลุ่มที่เห็นว่า ไม่ควร มีไทยประหารชีวิต ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความเห็น ต่อการมีไทยประหารชีวิตนั้น ได้มีการกระจายไปยังกลุ่มอายุต่างๆ อย่างเป็นสัดส่วนที่สอดคล้อง กันกับจำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่มีอยู่ในแต่ละกลุ่ม ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า กลุ่มตัวอย่างในแต่ละ ช่วงอายุมีแนวโน้มของความเห็นต่อการมีไทยประหารชีวิตไม่แตกต่างกันมากนัก

เกี่ยวกับเพศของกลุ่มตัวอย่างนั้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่าความเห็นต่อการมีไทยประหารชีวิต ได้มีการกระจายไปยังกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศหญิงและเพศชายอย่างเป็นสัดส่วนที่สอดคล้องกันกับจำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่มีอยู่ในแต่ละกลุ่ม จึงสามารถอธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่าง เพศชาย และ เพศหญิง มีแนวโน้มของความเห็นต่อการมีไทยประหารชีวิตไม่แตกต่างกันมากนัก

เกี่ยวกับวุฒิการศึกษาสูงสุดของกลุ่มตัวอย่างนั้น ประเด็นที่น่าสนใจคือ กลุ่มตัวอย่างมีระดับการศึกษา 2 ระดับคือ ระดับปริญญาตรี และ ระดับสูงกว่าปริญญาตรี โดยที่ระดับสูงกว่าปริญญาตรีนั้นมีจำนวนมากกว่าระดับปริญญาตรี เมื่อพิจารณาประกอบกับความเห็นในส่วนที่เห็นว่า ความมีไทยประหารชีวิตแล้วจะพบว่า ระดับปริญญาตรีเห็นว่าการมีไทยประหารชีวิตคิดเป็นร้อยละ 94.3 ของจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ในระดับปริญญาตรีทั้งหมด และระดับสูงกว่าปริญญาตรีเห็นว่า ความมีไทยประหารชีวิตคิดเป็นร้อยละ 89.9 ของจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ในระดับสูงกว่าปริญญาตรีทั้งหมด ซึ่งจะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีแนวโน้มของความเห็นไปในทิศทางที่เห็นด้วยกับไทยประหารชีวิตน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี ทั้งๆ ที่มีจำนวนค่อนมากกว่า ขณะเดียวกัน เมื่อพิจารณาประกอบกับความเห็นในส่วนที่ไม่เห็นว่าการมีไทยประหารชีวิตแล้วจะพบว่า ระดับปริญญาตรีเห็นว่าไม่คิดเป็นร้อยละ 5.7 ของจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ในระดับปริญญาตรีทั้งหมด ซึ่งจะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษา สูงกว่าปริญญาตรี มีแนวโน้มของความเห็นไปในทิศทางที่ไม่เห็นด้วยกับไทยประหารชีวิตมากกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จึงสามารถอธิบายได้ว่า การที่กลุ่มตัวอย่างมีระดับ การศึกษาต่างกัน มีแนวโน้มของความคิดเห็นต่อการมีไทยประหารชีวิตต่างกัน

เกี่ยวกับระยะเวลาในการทำหน้าที่เป็นผู้พิพากยานั้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า มีการ กระจายความเห็นทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับการมีไทยประหารไปตามระยะเวลาในการทำ หน้าที่ เป็นผู้พิพากยารอบทุกกลุ่ม ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วมีสัดส่วนที่สอดคล้องกันกับจำนวนของ กลุ่มตัวอย่างที่มีอยู่ในแต่ละกลุ่ม เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมของหน่วยระยะเวลาในการปฏิบัติหน้าที่ เป็นผู้พิพากยาแล้ว จะพบว่ากลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่มอาชญากรรมแนวโน้มของความคิดเห็นต่อการมีไทยประหารชีวิตไม่แตกต่างกันมากนัก

เกี่ยวกับประเภทศาสนานั้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า มีการกระจายความเห็น ทั้งเห็น ด้วยและไม่เห็นด้วยกับการมีไทยประหารชีวิต ไปยังกลุ่มตัวอย่างที่เป็นศาสนชั้นต้น และศาลอุทธรณ์ ในสัดส่วนที่ไม่แตกต่างกันมากนัก เมื่อเทียบกับจำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่มีอยู่ในแต่ละกลุ่ม แต่ที่ น่าสนใจ ในส่วนของศาสนิกานั้น มีสัดส่วนของความเห็นที่ไม่เห็นด้วยกับการมีไทยประหาร ชีวิตคิดเป็นร้อยละ 22 เมื่อเทียบกับจำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่มีอยู่ในศาสนิกานี้ ซึ่งถือว่าเป็นสัดส่วนที่

มากกว่าศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ จึงสามารถอธิบายได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นศาลฎีกามีแนวโน้มของความคิดเห็นต่อการมีไทยประหารชีวิตแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นศาลชั้นต้น

แสดงเห็นถึงกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 กลุ่มซึ่งมีความเห็นแตกต่างกันคือ กลุ่มที่มีความเห็นว่า冷漠มีไทยประหารชีวิตบังคับใช้ในสังคมไทย มีจำนวนร้อยละ 91.8 และกลุ่มที่มีความเห็นว่าไม่ควรมีไทยประหารชีวิตบังคับใช้ในสังคมไทย มีจำนวนร้อยละ 8.2 จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้พิพากษาส่วนใหญ่นั้น มีความเห็นว่า冷漠มีไทยประหารชีวิตบังคับใช้ในสังคมไทย มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่เห็นว่า ไม่ควรมีไทยประหารชีวิตบังคับใช้ในสังคมไทย

ภาคผนวก ข

วิเคราะห์ผลสำรวจทักษะของพระสงฆ์ไทยที่มีค่าอยู่ประจำชีวิต

เป็นการเสนอผลการศึกษาเกี่ยวกับทัศนะของกลุ่มประชากรเป้าหมายที่มีต่อฝ่ายสนับสนุน และฝ่ายคัดค้านการลงโทษโดยการประหารชีวิต ความจำเป็นในการใช้ไทยประหารชีวิต พิจารณาตามหลักพุทธศาสนาลดลงข้อเสนอแนะต่อไทยประหารชีวิต

ตารางที่ 1 อายุพัฒนาที่อุปสมบทของพระสงฆ์ไทย¹

ช่วงอายุเมื่องทัน	จำนวน	ร้อยละ
อายุ		
21-30 ปี	13	21.67
31-40 ปี	31	51.67
41-50 ปี	9	15
51 ปีขึ้นไป	7	11.66
รวม	60	100

¹ บงกช สัจจานินดย. (2523). ไทยประหารชีวิตในทัศนะของพระอาจารย์ผู้สอนที่มหาวิทยาลัยราชวิทยาลัย และสถาบันการศึกษาทางกฎหมายกรุงเทพฯวิทยาลัย. หน้า 55.

ตารางที่ 2 ทัศนะต่อการใช้ไทยประหารชีวิต

ข้อความ	ความเห็น	จำนวน	มากน้อย	จำนวน
		ร้อยละ		ร้อยละ
ท่านเห็นด้วยกับ ไทยประหาร ชีวิตหรือไม่	เห็นด้วย เพาะ	40 (66.66)	มาก ดีมาก	31 (77.5) 1 (2.5) 8 (20)
				40 (100.0)
	ไม่เห็น ด้วยเพาะ	20 (33.33)	มาก ดีมาก ดี พอ ปาน แย่ มาก แย่สุด	4 (20) 7 (35) 3 (15) 4 (20) 2 (10)
		60 (100.0)		20 (100.0)

ผลสำรวจพบว่า ประชาชนในพุทธศาสนา ร้อยละ 66.66 เห็นด้วยกับไทยประหารชีวิต จึงวิเคราะห์ให้เห็นได้ว่า การให้พระสงฆ์มีจุดยืน เป็นสิ่งที่ขาดในเรื่องศีลธรรม นั้นแยกออกจาก ความเห็นส่วนบุคคล

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล
ประวัติการศึกษา

2527

2528

ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน

นายกิตติพงษ์ ศุภพงศ์กร

นิคิศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง รุ่นที่ 11
เนตบัณฑิต สำนักกอบรัณศึกษาภูมานาຍ
แห่งนิตบัณฑิตศึกษา สมัยที่ 38
ทนายความและทำธุรกิจส่วนตัว